

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 80

Dijous, 28 de febrer de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 51, segona i darrera reunió, i 52

Í N D E X

Sessió núm. 51.2

Projecte de llei

d'urbanisme (tram. 200-00036/06) (p. 3)

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1999
(tram. 257-00003/06) (p. 29)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la Comunitat autònoma de Catalunya (tram. 270-00003/06) (p. 38)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències executives de l'Estat en matèria de seguretat ciutadana i d'ordre públic, i d'assumpció del comandament únic dels cossos i forces de seguretat de l'Estat (tram. 270-00026/06) (p. 39)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ràdio i la televisió públiques a Catalunya
(tram. 302-00186/06) (p. 45)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a servei públic (tram. 302-00289/06) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat viària (tram. 302-00187/06) (p. 51)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pobresa (tram. 302-00188/06) (p. 55)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya (tram. 302-00191/06) (p. 61)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de salut pública
(tram. 302-00192/06) (p. 65)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el projecte de les televisions digitals
(tram. 302-00193/06) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'estat dels rius
(tram. 302-00194/06) (p. 74)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social a Catalunya, especialment
pel que fa a l'atenció a les persones amb discapacitats (tram. 302-00195/06) (p. 79)

Sessió núm. 52

Proposta de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre,
d'universitats (tram. 212-00005/06) (p. 84)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 51.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, dels consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei d'urbanisme (tram. 200-00036/06)

El quinzenè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei d'urbanisme. En nom del Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Felip Puig i Godes)

Molt honorable president, il·lustres diputats i diputades, avui tinc la satisfacció i l'honor de presentar davant del Ple d'aquesta cambra el Projecte de llei d'urbanisme. Aquest Projecte de llei no és un tràmit parlamentari més, sinó que és la culminació d'un llarg procés de l'exercici de la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en matèria d'urbanisme.

La voluntat de ser dels països sovint s'expressa, entre d'altres, per la necessitat de regular l'ordenació del territori i definir els usos que deriven del sòl. I, en aquest sentit, l'exercici de les competències en matèria d'urbanisme des de l'any 78 i la prolífica legislació que s'ha elaborat a Catalunya d'ençà del 1980, amb l'aprovació en el seu moment de la Llei de creació de l'Institut Català del Sòl, de la Llei sobre la protecció de la legalitat urbanística, de la Llei de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de Catalunya, de la Llei sobre la conurbació de Barcelona o la mateixa Carta municipal de Barcelona, o l'aprovació del Codi urbanístic català, són una mostra clara de l'anhel del Govern de Catalunya per desenvolupar al màxim aquestes competències.

Per què ha impulsat, ara, el Govern, aquesta nova Llei de l'urbanisme? Bàsicament per tres motius: el primer, un motiu d'afirmació de la responsabilitat de la Generalitat, entesa com a Parlament i com a Govern, sobre l'urbanisme de Catalunya. No obstant això, no s'escapen a ningú les dificultats competencials en matèria urbanística que ens hem trobat en els darrers anys des de l'aprovació de la Llei estatal de reforma de la Llei del sòl de l'any 90, llei que va donar lloc, també, al text refós de la Llei del sòl del 92, passant per l'aprovació de la Llei 6/98 o la més recent promulgació del Reial decret llei 4, de l'any 2000. Tota una producció legislativa estatal que reiteradament ha qüestionat compe-

tències i que, de vegades, ha plantejat orientacions molt diferents a la tradició urbanística catalana.

I va ser en aquest context que el Govern va optar per fer una llei que deixés ben clares les funcions de les institucions públiques catalanes sobre l'urbanisme al nostre país, sense equívocs ni confusions. I és que creiem –i n'estem convençuts– que la potestat d'ordenar el territori i de regular-hi les pràctiques urbanístiques és i serà un dels pilars bàsics i inqüestionables del nostre autogovern.

Sortosament, un cop ja engegat el procés d'elaboració d'aquesta Llei, la Sentència del Tribunal Constitucional de l'11 de juliol del 2001 ens ha donat, a les institucions de Catalunya i al país en general, la raó en aquest plantejament inicial, i constitueix –ho creiem– un sòlid suport a l'esperit i a la lletra d'aquest Projecte de llei.

Però, a més d'aquest motiu d'afirmació de la responsabilitat competencial de la Generalitat n'hi han d'altres. El segon motiu és la necessària actualització del nostre marc jurídic. Després de vint anys de rica experiència del Govern de Catalunya, dels ajuntaments, dels consells comarcals en matèria urbanística, creiem que avui hem de ser capaços de formular un model d'ordenació, de gestió i de tramitació dels temes urbanístics més eficaç i més modern.

Era possible anar fent retocs i revisions parcials de la legislació vigent, però vàrem creure que era arribada l'hora de fer una reflexió general de tot el paquet de l'urbanisme i elaborar una llei completa, pensada de manera integral, que establís i que estableixi les noves regles del joc de forma coherent i avançada.

I, finalment, i conseqüència d'aquesta voluntat d'actualització, és la voluntat i el compromís d'establir un model d'urbanisme i de desenvolupament urbanístic que sigui vàlid per als propers quinze o vint anys. En definitiva, no només actualitzem la legislació, en aquells aspectes que són millorables o que havien quedat obsolets, sinó que volem –i creiem que ho fem d'una manera clara– un plantejament, pensant que la validesa de la seva aplicació per als propers anys pot reforçar, a més, noves sensibilitats, com és, sobretot, l'aposta per la sostenibilitat.

Aquest és un àmbit, l'urbanisme, que és clau per al desenvolupament del país i que, per tant, necessita una estabilitat en els elements més essencials del seu ordenament jurídic. Aquesta concepció de la Llei com a bàsica i amb aquesta voluntat de perdurabilitat per a molts anys és una de les causes de la nostra recerca del més ampli consens. (*Remor de veus.*) Volem remarcar, doncs, que ens trobem, segons el que creu el Govern de Catalunya, davant d'una llei molt important, i d'una llei que tindrà repercussions positives per al futur del nostre país.

La proposta que avui tinc l'honor de presentar ha sabut recollir un veritable estol d'aportacions de tots els grups parlamentaris i de la mateixa societat civil, que ha participat i han participat en el debat, l'han enriquit amb les seves reflexions sense desdibuixar, creiem, els eixos fonamentals que tracen el text articulat i proposat pel Govern; eixos basats en: l'aposta per la sostenibili-

tat, l'aposta per la concertació, l'aposta pel marc competencial de l'Administració local, l'aposta per l'agilitat de la gestió i l'aposta per aconseguir més sòl urbanitzat.

Aquest nou horitzó, que es configura a partir d'aquest text legislatiu, concep el desenvolupament urbanístic com el recull harmònic de tres elements cabdals: la cohesió social, el dinamisme econòmic i la sensibilitat ambiental. Així, aquest Projecte de Llei d'urbanisme conté el compromís ferm de contribuir d'una manera decidida al desenvolupament urbanístic sostenible, que, més enllà de ser un enunciat retòric, s'ha d'omplir i s'omple de contingut mitjançant la regulació del règim urbanístic del sòl.

L'urbanisme té un objecte bàsic que no és altre que l'utilització d'un recurs natural limitat i concret com és el territori. Pretenem, per tant, definir les bases i les regles del joc per tal d'aconseguir una utilització racional d'aquest recurs.

El desenvolupament urbanístic sostenible no és només el respecte al medi ambient, sinó que també en formen part la lluita per la igualtat d'oportunitats, la lluita pel manteniment de la qualitat de vida i la voluntat i el compromís amb el progrés econòmic. La traducció urbanística de la lluita contra les desigualtats socials no és altra que la voluntat i el compromís de facilitar l'accés a l'habitatge digne, accés a l'habitatge a aquells sectors de població amb menys recursos, així com també facilitar els emplaçaments adequats per al treball, per a la formació intel·lectual, per a les activitats culturals i per al lleure. En definitiva, amb aquest Projecte de Llei volem consolidar un model de territori globalment eficient que origini sinèrgies i que ocupi el sòl necessari però de manera que s'eviti la dispersió incontrolada sobre el territori. El disseny d'aquest model creiem que es facilita en el Projecte de Llei mitjançant la definició de les diferents classes del sòl.

Igualment, el Projecte de Llei d'urbanisme, en assignar les competències en matèria de planejament urbanístic, respon als principis bàsics de la concertació entre les administracions públiques concurrents en matèria urbanística. Volem i creiem que fem un esforç seriós per evitar la recurrent judicialització de l'urbanisme. I també fa una aposta i incrementa les competències a favor dels ajuntaments, i assoleix un nivell competencial per a les administracions locals fins avui mai aconseguit.

L'assumpció de compromisos per part dels ens locals s'instrumenta en aquesta Llei mitjançant una peça clau: el Programa d'actuació urbanística municipal, el PAUM. Aquesta nova figura de planejament general està cridada a ser l'expressió de la política municipal del sòl i de l'habitatge, com a resultat d'avaluar les necessitats de sòl i d'habitatge per a l'horitzó temporal que es fixi i de la concreció dels mòduls per donar resposta a aquestes necessitats.

Igualment, el PAUM és la clau per accedir a d'altres instruments urbanístics com el registre de solars, la delimitació d'àrees per a l'exercici dels drets de temps i de retracte o la constitució dels patrimonis públics de sòl i d'habitatge. La finalitat d'aquest últim és la formació de reserves per a la protecció i tutela del sòl

no urbanitzable, la intervenció en el mercat per abaratir el preu del sòl a través dels concursos i la facilitació de l'adquisició de sistemes fent efectiu el dret dels ciutadans a accedir a un habitatge digne i adequat. I, per tant, en definitiva, eixamplant i consolidant, encara més, el nostre estat del benestar.

La Llei, a més, com és lògic, respecta les competències de l'Ajuntament de Barcelona i de la Subcomissió d'urbanisme del municipi de Barcelona, d'acord amb la Carta municipal. La Llei defineix les entitats urbanístiques especials, així com la potencialitat d'aquestes per operar com a administracions actives. Atorga també un ample marge de joc, tant a l'Institut Català del Sòl com als consorcis urbanístics i a les societats de capital íntegrament públic local. Vull afegir en aquest punt que el Projecte de Llei respecta profundament l'autonomia municipal.

En aquest sentit, sí que cal dir que un dels grans objectius que aquest Projecte assoleix amb èxit és la recerca i la consolidació d'un equilibri necessari i just entre aquest respecte per l'autonomia municipal, que comentava, i la necessitat d'ordenar el territori a través dels instruments de planejament urbanístic, i no només dels de planejament territorial, a partir d'una visió més àmplia, més general, de caràcter, diguem-ne, supramunicipal. Aquest és un tret que es fonamenta a través del rol de les comissions territorials d'urbanisme, compartides entre el Govern i les administracions locals, així com amb l'impuls d'instruments de coordinació com són, per exemple, els plans directors.

Deixin-me que faci una breu referència a la problemàtica de l'habitatge i com s'encara en aquest Projecte de Llei. Tot i que les disposicions finals d'aquesta Llei ja preveuen la presentació en aquest Parlament d'un nou projecte de Llei de l'habitatge, el Projecte que avui presentem dona una empenta decisiva a l'habitatge de protecció pública, especialment concebut per lluitar contra la desigualtat d'oportunitats al si de la nostra societat. Això es concreta en el fet que el planejament general haurà de reservar, per habitatges de protecció, el sòl corresponent al 20% del sostre que, per a ús residencial de nova implantació, es qualifiqui, tant el sòl urbà com el sòl urbanitzable. Igualment, per als sòls que els ajuntaments reben i reben en aprofitament urbanístic –és a dir, el 10% d'aprofitament mitjà– i sempre que s'assumeixi el compromís de destinar-los a la construcció d'habitatges de promoció pública en règim de lloguer o cessió d'ús, mantenint la titularitat pública en un mínim de trenta anys, la Llei estableix mecanismes per tal que els ens locals no hagin d'afrontar les despeses d'urbanització corresponents.

Amb aquest Projecte de Llei, doncs, hem pretès assolir una major agilitat, també, en els tràmits i dotar-nos d'uns estris de gestió urbanística més eficaços; estris i instruments que ens han de permetre equilibrar l'oferta i la demanda i evitar les tensions distorsionants del mercat immobiliari. En aquest sentit, la reparcel·lació, en les seves quatre modalitats, dona nom al sistema d'actuació on s'aplica l'equitativa distribució de beneficis i càrregues derivats de l'ordenació urbanística.

Pel que fa a l'agilització dels tràmits, aquests –ho creiem– s'aconseguiran amb la supressió, per exemple, dels estudis de detall i dels projectes d'urbanització, amb la reducció dels percentatges necessaris per actuar en els sistemes de reparcel·lació i amb la innecessarietat d'expropiació en la modalitat de compensació bàsica.

En definitiva, la Llei, també, fa una aposta per millorar i posar al dia un text legal que ha de fer possible una gestió del territori molt més àgil, moderna i sostenible. En aquest sentit, no ens descuidem tampoc de la interrelació de l'urbanisme amb l'ordenació del territori.

La formulació, la tramitació i la posada en marxa dels instruments de planificació territorial que s'estan treballant i que han de complementar el Pla territorial de Catalunya és un altre repte a què donarem resposta en un termini breu. La planificació urbanística serà coherent amb la planificació territorial, tal com, així, ho estableix la Llei 23 de l'any 83, de política territorial. I en aquest sentit, els garanteixo que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques garantirà la coordinació entre ambdós instruments de planificació.

No puc deixar de referir-me al procés de tramitació que ha seguit aquest Projecte de llei. Ha estat un procés amb un alt nivell de participació. I vull recalcar que n'estem molt satisfets. És un projecte de llei que des del primer moment –i vull recordar que aquesta iniciativa va ser impulsada pel meu predecessor, el conseller Pere Maciàs– s'ha dut a terme amb un alt grau de participació i d'implicació. S'ha estat obert a tots els suggeriments, a totes les recomanacions, a totes les reflexions i a totes les alternatives proposades. S'ha escoltat molt i s'ha incentivat d'una forma activa el debat i la discussió. S'ha tingut en compte l'opinió de polítics, catedràtics, promotors, parcel·listes, institucions, consumidors, usuaris i operadors; tots i tothom han pogut expressar les seves opinions i aportacions al llarg de més de dos anys de debats intensos. Per tot això, creiem que el resultat és doblement important, doblement satisfactori i doblement sòlid: d'una banda, perquè el resultat és un molt bon projecte de llei i, d'altra banda, perquè s'ha fet d'una forma molt participativa.

En aquest sentit, voldria agrair molt especialment a tots els grups parlamentaris la seva predisposició a l'hora de buscar aproximacions i cercar solucions, sobretot a aquells que des del primer moment –com el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– van estar totalment oberts i disponibles per treballar de forma conjunta i constructiva –així com també el Grup Parlamentari Popular, que ha donat un suport important i ampli a aquesta Llei. I les aportacions dels altres grups parlamentaris –el posicionament dels quals esperem conèixer definitivament en aquesta cambra avui– han contribuït també a un resultat molt positiu.

Vull fer un esment –si m'ho permeten– personal de l'equip liderat per en Ramon Roger, per en Joan Lloret i per en Pere Caralps, amb tot un grup de tècnics i d'assessors, que han fet possible la solidesa tècnica i jurídica d'aquest Projecte i que han articulat els treballs perquè els grups parlamentaris, perquè els polítics, perquè els legisladors poguéssim arribar al final d'aquest procés.

El president

Senyor conseller, hauria d'anar acabant.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, president. Aquesta tasca conjunta, aquest esperit de treball conjunt, constata que aquesta és una llei important, destinada, com deia abans –i aquesta era i és i serà la voluntat del Govern–, a regular l'àmbit de l'urbanisme dels propers quinze o vint anys. Es tracta, creiem, d'una disposició i d'una dinàmica que no s'hauria d'exhaurir amb l'aprovació d'aquest text, sinó que volem i ens comprometem a fer el possible perquè continuï d'avui endavant.

La veritat és que s'ha de reconèixer que aquest és un tema complex, d'un alt component tècnic, sovint fins i tot farragós i difícil de digerir per molts ciutadans i ciutadanes. Per tant, ara cal que entre tots plegats encetem una tasca de pedagogia, conscients que en definitiva es tracta i es tractarà d'una llei que influirà d'una manera molt positiva en aspectes que afectaran d'una manera clara, d'una manera o altra, la gran majoria de ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Acabo, senyor president, agraint a tots els ponents, a tots els diputats, a tots els tècnics del Parlament, als seus serveis tècnics, la tasca que s'ha realitzat per tal que avui puguem presentar aquests Projecte de llei que m'agradaria, que ens agradaria, des del Govern i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que tingués el màxim recolzament, ja que la seva aplicació, juntament amb la de la Llei de planificació territorial i la de la futura Llei de l'habitatge, poden situar un nou paradigma, una nova cultura urbanística d'aquest país. D'aquesta manera assolirem un urbanisme més sostenible, un urbanisme més solidari, un urbanisme més cohesionador i un urbanisme que generarà més dinamisme econòmic en benefici de la qualitat de vida dels actuals ciutadans de Catalunya i, sobretot, de les futures generacions.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Permetin-me una observació abans de passar al debat, que és la següent. Aquest és un projecte de llei llarg i molt complex que ha anat sofrint diversos avatars, i, la numeració, ha mantingut l'original. I, per tant, hi ha la tècnica d'allò de l'article número tal *bis*, *ter*, *quater*, etcètera. Els serveis de la cambra es reserven poder-ho ordenar com correspon. Però mantenim durant el debat aquesta ordenació una mica anòmla perquè tothom pugui saber a què aténir-se.

Ara té la paraula, en primer lloc, per defensar –primer– l'esmena a la totalitat i –després– les esmenes a l'artículat, l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, certament la Llei d'urbanisme, com deia el conseller, és una llei complexa, però que per nosal-

tres..., des de feia temps, veníem reclamant la necessitat d'aquesta nova legislació urbanística per a Catalunya, sobretot per diferents circumstàncies: per la Sentència del Tribunal Constitucional del 1997, que va deixar pràcticament sense contingut la Llei estatal del 1990 degut al fet que envaïa competències autonòmiques en matèria d'urbanisme. I ara últimament, amb el Govern del Partit Popular, també en tenim bastants exemples, d'aquest envaïment de competències autonòmiques; però ho discutirem més tard, això.

A més a més, aquesta necessitat es va fer urgent arran de l'entrada en vigor de la Llei del 1998, sobre règim del sòl i valoracions; i encara amb més motiu després de la reforma introduïda pel Decret 4/2000 pel que fa als criteris sobre classificació de sòl: tot era urbanitzable. Dos elements nefastos per al territori, tant la Llei del 1998 com la 4/2000, i que varen tenir el suport de Convergència i Unió i el Partit Popular. Ho dic per anar situant quina és la realitat urbanística al nostre país i a la resta de l'Estat, sobretot amb la normativa legislativa que tenia fins a aquest moment, que –repeteix–, insisteixo– va ser nefasta per al territori de l'Estat espanyol, per al territori, sobretot, també, de Catalunya.

Però més enllà de la urgència per posar fre a les posicions desreguladores que animen l'actual legislació urbanística de l'Estat, i de clarificar els camps de les respectives competències, Catalunya necessita també una legislació urbanística pensada per a l'especial configuració del seu model territorial i urbà. Legislem per al nostre país i amb relació a aquestes característiques.

I quines són? Per un cantó, una ocupació intensiva del territori, sobretot a la franja costanera i a les àrees metropolitanes. També pel seu sistema de ciutats mitjanes, importantíssimes; per l'existència de grans extensions urbanitzades en situació periurbana i de segona residència que cal controlar; per valors patrimonials i culturals singulars dels seus centres històrics sotmesos a processos de degradació –alguns–, de transformació –altres–, tant física com social; també per l'existència de moltes zones urbanes amb grans potencials de transformació i a vegades molt cobdiciades per segons quin sector; per les demandes residencials i de dotacions insuficientment ateses de sectors socials molts determinats –joves, gent gran–, sectors socials de rendes baixes que no tenen ateses, doncs, les seves necessitats fins a aquest moment; per la necessitat de noves infraestructures i serveis vinculats als processos de canvi tecnològic cada vegada més important i accelerat avui dia, i, per últim, per l'existència de fortes pressions sobre molts espais de valor agrícola, forestal i ambiental, així com les tensions que pateixen els sistemes fluvials i costaners. Aquesta és la realitat del nostre país i enfront d'aquesta realitat és on ha d'anar dirigida aquesta Llei, per donar-li solucions; solucions no pas de pedaços, sinó solucions de futur i, si pot ser, definitives.

Aquests, doncs, estan en la base dels actuals problemes urbanístics de Catalunya, que –repeteix– aquesta Llei hauria de solucionar i que des del nostre punt de vista no ho ha fet en la seva totalitat: aquesta Llei no soluciona els problemes que nosaltres hem plantejat i que jo els he desgranat aquí d'una manera molt esquemàtica.

Per què? En primer lloc, s'hauria d'haver superat la divisió artificial entre política territorial i política urbanística, un element clau que no hi ha hagut manera que s'hagi volgut entendre per part del Govern de la Generalitat. L'ordenació del territori i de la ciutat són dos aspectes d'un mateix problema i han de tenir un tractament integrat; no es pot abordar una reforma efectiva i de futur sense que de forma prèvia o simultània no es resolguin..., o, com a mínim, no s'arribi a compromisos concrets entre totes les administracions competents entorn dels temes clau de l'ordenació territorial, com són els sistemes urbans, les àrees metropolitanes, els espais protegits, les grans infraestructures, etcètera, etcètera.

Què ha passat en no fer això fins a aquest moment? Que els últims vint-i-dos anys han estat els de més gran creixement urbanístic de tota la història, amb un creixement exponencial de les àrees urbanes, sobretot de la franja costanera, i el de la creació i consolidació de les àrees metropolitanes, no només Barcelona, sinó que Tarragona - Reus - Valls en seria una, Girona una altra i Lleida una altra.

Ha estat l'etapa de l'ocupació indiscriminada de sòl en zones periurbanes i de segona residència, amb usos molts agressius amb el medi ambient. L'última –esperem que el senyor conseller hi posi fre– és la que es fa a Sant Pere Pescador, l'anomenat «Fluvianàutic», no?, de crear quatre-cents habitatges just a la desembocadura del riu Fluvià; un lloc ideal per anar-hi a fer una urbanització. També implantació –ha passat en aquests anys– de tota mena d'infraestructures i serveis que han esquitxat i afectat de forma desordenada una part del territori formalment no urbanitzable: autopistes, línies d'alta tensió i de telefonia mòbil, abocadors, grans superfícies comercials, ports esportius, camps de golf, pistes d'esquí; totes elles, malgrat incrementar aparentment l'accessibilitat i disponibilitat de dotacions de tot el territori, no han impedit..., abans al contrari, han fomentat la concentració de població a les àrees urbanes.

I quina ha set la clau? Doncs la manca d'una pla territorial creïble i del seu desenvolupament en plans parcials. Això ha provocat aquest desgavell que, si no canvien les coses –o sigui, si no canvia el Govern–, continuarà amb la nova Llei.

En definitiva –i ens sembla importantíssim–, la Generalitat ha deixat en mans de la iniciativa privada, en mans del mercat, el territori, renunciant al necessari lideratge públic de l'activitat urbanística. I aquest és un handicap que hem pagat i que continuarem pagant al nostre país amb relació al territori, i sobretot les generacions futures.

Aquest és el primer element en què no s'ha avançat amb aquesta Llei i que era necessari: imbricar, per un cantó, l'ordenació territorial i, per l'altre, el planejament urbanístic. Sí que hem aconseguit que el planejament urbanístic tingui unes normes molt clares i concretes a través d'aquesta Llei; però l'ordenació del territori, competència de la Generalitat de Catalunya, no es regula, es deixa en un pla territorial, des del nostre punt de vista, infumable, que no serveix absolutament per a res, i que a més a més els plans parcials no s'han

desenvolupat en la seva totalitat. Sí que s'obliga els ajuntaments a planificar, però en canvi qui ha d'ordenar el territori, doncs, campí qui pugui –aquesta és la seva política.

Dos: la necessitat d'impregnar les polítiques urbanístiques dels principis del desenvolupament sostenible. N'ha parlat el conseller. Què vol dir? Racionalitat en l'ús del territori, entendre el territori no urbanitzat com un recurs limitat i solidaritat intergeneracional potenciant l'habitatge social. La Llei, en principi, només parlava de principis generals sobre sostenibilitat, com una fina pel·lícula que, a mesura que avançava en concreció la Llei, s'anava difuminant fins a desaparèixer, i ja desapareixia totalment aquesta pel·lícula anomenada «desenvolupament sostenible». Per això, plantejàvem la necessitat que en tot el planejament fos necessari una auditoria mediambiental que, amb criteris sostenibles, definís la capacitat de càrrega del territori.

Tercer element important, des del nostre punt de vista, que la Llei no ha solucionat, bàsic: el repartiment competencial, senyor Puig, no l'ha solucionat. Per nosaltres, les competències en l'ordenació, gestió i execució urbanística, les han d'exercir els municipis –els municipis–, amb la formulació del planejament urbanístic del terme municipal. Punt –punt. Per altra banda, el Govern té competències en l'ordenació del territori, com ja he dit, a través dels plans territorials. Cal aplicar el principi de subsidiarietat en la planificació urbanística. I per això ha d'estar en mans dels ajuntaments l'aprovació definitiva del planejament derivat –plans parcials, plans especials, plans de delimitació del sòl urbanitzable, plans de millora i transformació urbana–, com també el programa d'actuació urbanística municipal –el PAUM, perquè ens entenguem ara i més ràpidament. En canvi, el que fa aquesta Llei és exercir una tutela excessiva sobre els ajuntaments en temes urbanístics. Quina paradoxa trobem! El mercat mana a l'ordenació territorial, competència de la Generalitat. En canvi, en el planejament urbanístic impera la desconfiança, que han materialitzat en aquesta Llei, que han pactat, des de bon principi, Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya. I això és terrible des del punt de vista del món municipal.

Quatre: impuls per a la formació de més patrimoni públic de sòl. Cal, des del nostre punt de vista, un pla de xoc per acabar amb una situació on una vegada més el mercat mana i condiona els preus del sòl i, en conseqüència, de l'habitatge. La Generalitat i el Govern central del Partit Popular, amb l'aprovació de la Llei del sòl del 98, han provocat un greu debilitament –de les polítiques patrimonials de sòl. Els ajuntaments han tingut moltes dificultats per a la formació d'un patrimoni públic. Ha fracassat la política del Partit Popular, que tenia el suport de Convergència i Unió, d'abaratir el preu del sòl i de l'habitatge amb més oferta de sòl. La idea era: amb l'extensió del sòl urbanitzable a tots aquells terrenys no urbanitzables, sense protecció específica, creant una extensió amb taca d'oli terrible per al territori. Què ha passat? El preu del sòl i de l'habitatge han continuat pujant. La raó originària no ha existit, ha fracassat. Per això hem plantejat la necessitat de destinar, no un 20%, sinó un 50% de l'aprofi-

tament urbanístic general a habitatge públic protegit, perquè no estem en una situació de normalització, estem en una situació de molt menys polítiques sobre habitatges i que necessiten aquest pla de xoc, que, per altra banda, altres autonomies ja porten a terme. D'aquesta manera, aconseguirem que molt sectors de la nostra societat –joves, persones grans, persones amb renda baixa– puguin aconseguir un habitatge digne. Volíem i volem acabar amb la insostenible política del Govern i d'alguns municipis amb relació a l'habitatge protegit. No ho hem aconseguit del tot, la Llei no ho aconsegueix del tot.

Cinquena qüestió: augment de la protecció del sòl no urbanitzable. Nosaltres entenem el territori no urbanitzat com un recurs limitat –hi insistim–, com un recurs limitat, on és prioritari la preservació i la millora dels seus valors naturals, productius i paisatgístics per millorar la qualitat de vida del conjunt de la població. Aquesta Llei ha perdut l'oportunitat d'establir criteris de protecció del sòl no urbanitzable per evitar el creixement en taca d'oli. No podem acceptar la gran quantitat d'usos que es permeten a l'article 42, que poden vostès llegir, en el sòl no urbanitzable. Per això, nosaltres exigim una llei sectorial que protegeixi el sòl no urbanitzable, especialment les zones periurbanes. En aquest sentit, plantejàvem la necessitat d'establir un cànon ambiental corresponent a l'1% del valor de les obres, activitats o infraestructures d'ús col·lectiu o d'interès general que es realitzin en el sòl no urbanitzable. Destí finalista, quin ha de ser? El destí d'aquest cànon aniria a gestionar espais naturals, recuperar i restaurar pedreres, mesures correctores d'impacte mediambiental, adquirir patrimoni natural, etcètera, etcètera.

Sisè element i últim, per nosaltres importantíssim: millorar els mecanismes de control i participació ciutadana i fer front a les urbanitzacions inacabades, veritable problemàtica per a alguns municipis, i que han estat elements que hem posat sobre la taula i que no sé si encara ho aconseguirem, sobretot el tema de les urbanitzacions inacabades, solucionar-ho del tot. Encara fa una setmana, divendres passat, érem al Garraf, i ens estaven ensenyant una urbanització inacabada, de les moltes que hi ha en aquella zona, on hi vivia gent. No hi havia ni llum, ni clavegueram, ni aigua. Segle XXI. Això sí, les finques, amb casa inclosa, 20 milions de pessetes. Hi havia gent que les comprava. Però això no pot recaure exclusivament en els ajuntaments, sinó que hi ha d'haver aquella concertació que deia vostè, senyor conseller, per tal de posar fi a aquesta situació anacrònica del nostre país.

El projecte inicial no solucionava els problemes de l'urbanisme ni posava les bases per a un veritable pacte territorial i urbanístic per al desenvolupament sostenible de Catalunya en el segle XXI, projecte original. D'aquí la nostra esmena a la totalitat, per plantejar un model alternatiu més modern, més sostenible i més respectuós amb les competències municipals, que al pacte entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana no hi eren. Però, al mateix temps, varem presentar 263 esmenes on intentàvem millorar el redactat i fer-lo més avançat. Que consti, aquesta no és la llei que faria Iniciativa per Catalunya Verds, però per responsabilitat i

per fer front a la necessitat d'una nova legislació pròpia estàvem disposats, i ho hem fet, a negociar per millorar el text. I aquí, és veritat, vàrem trobar la bona disposició del Govern, que ha fet que en aquests moments quedin només una trentena d'esmenes reservades per part d'Iniciativa per Catalunya Verds en el Ple. Això vol dir que Iniciativa per Catalunya Verds ha introduït moltes propostes que han millorat la Llei, des del nostre punt de vista –evidentment, també des del punt de vista del Govern, si les ha acceptat–, però, torno a insistir-hi, sense aconseguir elaborar la llei que per nosaltres necessita el país.

No els explicaré totes les esmenes acceptades o transaccionades, seria molt llarg, però sí que voldria explicar-ne una mostra perquè quedi clar que és el que ha aportat cadascú, de veritat, sense operacions mediàtiques o mitges veritats que només creen confusió. Que cadascú assumeixi la seva responsabilitat i els seus pactes, sobretot quan sigui l'hora de gestionar aquesta Llei en el territori. Què hem aportat? Telegràficament, per no avorrir-los, en quatre grans blocs: pel que fa referència als principis i als conceptes generals, doncs, s'ha incorporat dintre el redactat, que no existia a l'original, la necessitat de la promoció de l'habitatge en l'abast de les competències, doncs, d'aquesta Llei; s'ha definit molt més clarament l'article 3 amb relació al desenvolupament sostenible, dèiem, es defineix el concepte de desenvolupament sostenible en base a la utilització racional del territori i la consideració del sòl com a recurs limitat, element importantíssim a l'hora de gestionar aquest territori, que sovint fa referència l'articulat a aquest article 3, que és l'element clau, que ara sí que, veritablement, té un desenvolupament molt més clarificador en aquesta esmena; hem introduït, també, amb relació a quan es parla de les administracions competents, el principi de subsidiarietat com un dels elements importants –el que passa és que quan és l'hora de la veritat, en el sistema competencial, a l'hora de les competències, aquest principi es difumina, com aquella pel·lícula que parlava jo abans del desenvolupament sostenible; quant als temes competencials, no hem aconseguit el que volíem, i per això d'aquí la nostra negativa a bona part dels articles d'aquesta Llei. Només hem aconseguit, Déu n'hi do, però només hem aconseguit frenar aquesta tutela excessiva de la Generalitat i augmentar la participació, el control i la informació dels municipis en el diferent planejament, però no pas el que nosaltres volíem. Demanàvem, per exemple, una paritat en les comissions d'urbanisme de Catalunya i les comissions territorials d'urbanisme, una paritat entre el municipi, que és allà on s'actua, i el Govern, cosa que no hem aconseguit. Hem aconseguit que ara els alcaldes dels ajuntaments afectats puguin assistir o puguin ser convocats en les sessions que es discuteixi la seva problemàtica. En el tema de la subrogació tampoc hi estàvem d'acord. El que passa és que nosaltres hi hem afegit la necessitat d'un previ requeriment de la Generalitat als ens locals abans de fer efectiva la subrogació. Hem aconseguit que l'Incasol no faci tot el que ha fet fins a aquest moment, que ja és molt, també, no?, que semblava que era l'única administració que feia i desfeia i que exercia com una veritable administració, per sobre, a vegades, dels ajuntaments. Ara l'Incasol

continuarà, evidentment, com una d'aquestes entitats urbanístiques, però serà el PAUM qui decidirà si l'Incasol en forma part com a administració actuant o no. Ja hem aconseguit alguna cosa, no? Alguns municipis decidiran que no, altres sí. Serà el planejament el que decideixi si l'Incasol en aquell municipi en forma part, hi participa com a entitat urbanística, o no. Això ja és un element, aquest, per nosaltres força positiu davant de les actuacions que, a vegades, l'Incasol –a vegades–, feia pel territori.

En els programes d'actuació urbanística municipal, el PAUM, doncs, s'incorpora com a element bàsic que estarà emmarcat en el principi del desenvolupament sostenible, i si hem afegit que el desenvolupament sostenible s'ha de desenvolupar molt més que fins a aquest moment, doncs, ens semblen, també, elements importantíssims. A l'hora, en la formulació dels plans de conjunt, hem posat mesures, malgrat no estar-hi d'acord. Hem posat mesures que potencien la participació de l'ajuntament en tots aquests aspectes.

També, amb relació a l'habitatge, amb relació a l'urbanisme, hem aconseguit que les cessions de sòl d'aprofitament en sòl urbà no consolidat no siguin del 5% o del 10%, com era fins a aquest moment, sinó que torni a ser el 10%, i aquesta em sembla que és una aportació molt clara per part d'Iniciativa per Catalunya Verds, en aquest sentit.

Altres aspectes importants també que volíem caracteritzar és que no hem aconseguit que els estudis de detall es mantinguin. Aquesta era una eina importantíssima per part de molts professionals del sector, que deien que s'havia de mantenir. Hem aconseguit que, en els plans de millora urbana, a la llicència, es puguin fer els canvis en la composició volumètrica i de façanes en el sòl urbà consolidat. Podria ser un sistema substitutori als estudis de detall, no forçosament el que voldríem nosaltres, però sí que, almenys, aturem el fet d'eliminar de soca-rel els estudis de detall, que era el que es pretenia.

Aportació importantíssima d'Iniciativa per Catalunya Verds, i aquesta sí, també, reconeguda per tothom: tot el que fa referència al títol quart de la gestió urbanística, tot l'articulat, ha canviat a partir de l'aportació, doncs, que ha fet Iniciativa per Catalunya Verds, i aquí va molt a millores tècniques en tot el tema de la gestió urbanística, facilitant, evidentment, aquesta gestió, que és un element important. Tot el que fa referència a reparcellació, tot el que fa referència a execució urbanística, tot el que fa referència a tots aquests aspectes d'expropiació, també estaven aquí.

I acabo amb el quart bloc de protecció del medi ambient i impuls de la sostenibilitat. Es transacciona un element important. A partir d'aquests moments, en tota la planificació, haurà d'existir, com a mínim, un informe ambiental, una mica seguint la normativa europea, que obligarà, d'aquí –em sembla– a dos anys, que s'inclougui en tot el planejament. A partir d'aquest moment hi haurà d'haver un informe. No és una auditoria d'impacte ambiental o d'avaluació ambiental, que nosaltres demanàvem, però sí que és documentació ambiental adient. Com a mínim, un informe ambiental. Aquí sí

que avancem cap al desenvolupament sostenible que marcarà, veritablement, si aquest planejament s'adiu amb aquell concepte de desenvolupament sostenible o no. Aquest és un element, també, que per nosaltres és important.

En definitiva, com poden veure, moltes qüestions, doncs, que s'han anat afegint a les nostres propostes, però que no són suficients, des del nostre punt de vista, per donar el vistiplau a tota la Llei. Però això sí, l'acceptació d'aquestes esmenes fa que nosaltres retirem l'esmena a la totalitat. De 263 esmenes en queden vives 30. Vol dir que el Govern ha tingut ganes d'acceptar, de discutir, de negociar, propostes nostres que, o directament a transaccionades, han entrat. Però els anuncio que el nostre Grup parlamentari no votarà favorablement aquesta Llei. Molts articles, hi votarem en contra si no s'accepten les esmenes que queden vives, que després de tants de mesos de negociació em sembla que no aconseguirem gaire res més ja. Hi votarem en contra perquè no és la llei que faríem nosaltres, no és una llei que s'adigui amb el nostre model territorial.

I deixi'm també, esquemàticament, que els digui deu raons per què no votarem favorablement la totalitat d'aquesta Llei, deu raons. Una, perquè no dóna tota la potestat competencial als ajuntaments; dos, perquè les comissions territorials d'urbanisme tenen competències d'aprovació definitiva i no garanteixen la representació paritària entre Generalitat i entitats locals; tres, perquè no es potencia suficientment la promoció de sòl i habitatge públic; quatre, perquè s'eliminen els estudis de detall, una que servia per solucionar petites indefinicions del planejament o adequar-lo a noves situacions; cinc, perquè la Generalitat es subroga l'elaboració dels plans urbanístics, i no ho acceptem; sis, perquè la Generalitat s'atorga l'aprovació de plans de conjunt i plans directores de caire supralocal, i no ho acceptem; set, perquè no s'ha acceptat l'aplicació d'un cànon ambiental; vuit, perquè es potencia el sòl susceptible d'aprofitament privat; nou, perquè no s'accepta la possibilitat que els promotors puguin complir els seus deures urbanístics amb l'entrega d'equipaments ja edificats, allò que en diem nosaltres «claus en mà», i deu, perquè no es protegeix amb la suficient contundència el sòl no urbanitzable.

I aquestes són les raons que fan que nosaltres no votem totalment la Llei i que no sigui aquesta Llei que sí que ja surt en un pacte de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, amb el suport del Partit Popular.

Per acabar la primera part de la meua intervenció, vull insistir que aquesta no és la nostra llei, i que tot allò que no ha estat acceptat, que és substancials, dintre de poc temps esperem tenir l'oportunitat de canviar-ho, mitjançant una nova majoria en el Govern de Catalunya, per elaborar una llei que estigui al servei de les necessitats de tots els ciutadans i del territori.

Vull acabar aquesta primera part de la intervenció reconeixent, sincerament, molt sincerament, l'esforç de l'equip redactor i negociador del Govern: l'exdirector general, en Ramon Roger, en Joan Lloret, en Pere Caralps i en Carles Puigdomènech, com a diputatponent. Han mostrat un tarannà obert i dialogant, hem

esmerçat moltes hores a la taula de negociació, però no ha estat suficient. La bona voluntat de les persones, a vegades, no és suficient —hi era, consta—, perquè s'han imposat altres aspectes: el pensament, la ideologia, les pressions de certs sectors, que són incompatibles amb el nostre model de ciutat i país, i aquest va ser l'únic fre que no hàgim aconseguit avançar encara més.

Tot i que no sigui normal, vull agrair també la feina feta per l'equip col·laborador d'Iniciativa per Catalunya Verds. Ja sé que no és normal felicitar-se un mateix, però ho haig de dir. Més de vint persones de l'àmbit jurídic, administratiu i urbanístic hi ha col·laborat, en l'elaboració de les esmenes, de les propostes transaccionals i de la millora del text, però vull fer una menció especial a en Salvador Milà, la Dolors Clavell, en Joan Serra i l'Enric Oltra pel seu treball, i ho dic aquí, en aquesta tribuna, perquè en quedi constància. Jo ja els ho dic cada dia a ells, però perquè quedi constància que, sense ells i elles, la Llei d'urbanisme que s'aprovarà no seria la que ha sortit en aquests moments. Anuncio, doncs, després d'aquests agraïments sentits i sincers, anuncio, doncs, la retirada de l'esmena a la totalitat i, si em permet, senyor president, faria el mateix torn de la defensa de les esmenes reservades pel nostre Grup.

Ens queden, com he dit... —enganxo, eh? Ens queden, com he dit, vint-i-nou esmenes encara vives en el Ple, que ràpidament passo a explicar, molt sintèticament.

Amb relació a les competències municipals, tornem a insistir que les competències sobre el planejament urbanístic han d'estar a mans dels municipis; a partir de la concertació i el conveni es poden desenvolupar actuacions conjuntes, però sempre, l'aprovació final en mans dels municipis.

Hem parlat de les composicions de les comissions territorials d'urbanisme, hem dit que els ajuntaments han d'aprovar, definitivament, el Pla d'actuació urbanístic municipal i tota la resta de plans derivats. No acceptem l'existència de normes de planejament que estiguin a mans del Govern de la Generalitat, tampoc els supòsits de suplència o de subrogació. Aquests últims, qui ha de decidir si cal una subrogació, no és el Govern sinó que és el Contenciós Administratiu.

Volem evitar que a l'hora d'implantar una infraestructura d'interès general —element importantíssim que ja ha passat en el país—, quan es vulgui implantar una infraestructura anomenada d'«interès general», que sempre entre cometes, no pot passar per sobre l'autonomia municipal, de cap de les maneres. No volem un altre «cas Gavarres», amb la línia d'alta tensió, en què ha passat exactament això. Ha set la imposició del Govern el que ha fet modificar el planejament urbanístic d'un municipi. Es necessita sempre llicència i aprovació municipal, i més quan el Govern —més encara, amb més força—, quan el Govern no ha fet els deures que havia de fer, que era desenvolupar l'ordenació del territori, i em sembla que és un element importantíssim. Per això teníem una esmena nosaltres, la 137, en què demanem una modificació de la Llei d'ordenació territorial des dels principis del desenvolupament sostenible.

L'altre gran bloc és el tema del sòl no urbanitzable. La seva protecció és un element clau, hi insistim, per a la

qualitat de vida, la cohesió social i la solidaritat intergeneracional. Calen mesures d'ajut per a la conservació i gestió dels sòls no urbanitzables, i evitar situacions com, per exemple, la dels incendis forestals que, de vegades, després d'un incendi, nosaltres plantejem que després de deu anys no s'hi pugui fer cap tipus d'actuació, per tal que aprofitant que és un sòl residual, llavors es pugui desclassificar i convertir-se, doncs, en un sòl susceptible de ser urbanitzat.

L'article 42 per a nosaltres és excessivament permissiu; permissiu. Els en recomano la lectura, però no solament els la recomano, sinó que els en llegiré un tros. Ens preocupa aquesta permissibilitat de noves construccions en sòl no urbanitzable i actuacions específiques d'interès públic en sòl no urbanitzable: «S'hi poden edificar actuacions o construccions de caràcter esportiu, cultural, educació en el lleure i de l'esbarjo, equipaments i serveis comunitaris no compatibles amb usos urbans» —estem parlant de grans centres comercials— «infraestructures d'accessibilitat, telecomunicacions, infraestructura hidràulica general, abastament elèctric, subministrament i sanejament d'aigües, tractament de residus, producció d'energia a partir de fonts renovables i altres instal·lacions ambientals d'interès públic.»

Això no protegeix aquest sòl no urbanitzable, al contrari, aquesta permissibilitat pot provocar, encara, situacions més complicades per la pèrdua, ja excessiva, d'aquest sòl.

Demanam, per això, una legislació específica que doni les suficients garanties de protecció i foment del sòl no urbanitzable i que es fes amb una nova legislació que protegís les zones periurbanes, les més sensibles d'aquesta situació.

El tercer gran bloc, el tema d'habitatge que ja he explicat, que encara queden vives: la necessitat, doncs, del 50% i no del 20%, doncs, destinat a habitatge públic; la necessitat, també, del sòl... Una altra de les qüestions que nosaltres no creiem que sigui excessivament moderna i afavoridora per als interessos municipals, que són els interessos generals. Tot el que fa referència al sòl susceptible d'aprofitament privat, en aquest projecte, en aquesta Llei, s'estableix la garantia, com a mínim, d'un 45% de la superfície del sòl susceptible d'aprofitament privat. Un 45% ja els ho assegura, quan, evidentment, moltes d'aquestes plusvàlues, amb un 15 o 20% ja en fan les suficients per fer grans negocis i negocis espectaculars. Ara se li augmenta, perquè la iniciativa privada pugui, encara, fer més negoci del que fa. Està bé que en faci, és legítim, però, evidentment, que no el faci a costa, pot ser, dels interessos generals, que són els interessos del municipi i els interessos dels ciutadans de cada un d'aquests municipis.

Insistim en la necessitat dels estudis de detall; necessitem els equipaments, clau en mà. A vegades, algun municipi necessita que a través d'aquest 10% de cessió de sòl, ja es pugui haver fet l'equipament perquè ja el pugui tenir, perquè el necessita en un moment determinat i que es pugui convalidar la cessió de sòl amb un equipament ja construït, ja a punt per a ser usat.

I l'últim gran bloc, doncs, seria el tema de la sostenibilitat, amb el canó que ja els he dit, i un projecte per tal d'elaborar les auditories ambientals.

En definitiva, doncs, el nostre Grup, després de totes aquestes esmenes, anunciem que retirarem les esmenes 15, 88 i 89, i que amb tot el text, o per qüestions de la ponència ens semblen ja transaccionades, les esmenes 14, 23, 44, 72, 73 i 76. Queden vives vint-i-nou esmenes que mostren encara, doncs, aquests aspectes en què nosaltres no estem d'acord.

Anunciem la votació diferenciada, negativa, de molts d'aquests articles, més de trenta articles, amb votació diferenciada que mostren quin és el nostre posicionament davant d'aquesta Llei —ho repeteixo—, que no és la nostra Llei, però que en alguns d'aquests aspectes hem avançat, hem avançat perquè també s'han acceptat moltes de les esmenes proposades per Iniciativa per Catalunya Verds —evidentment, també per altres grups parlamentaris, però ja se n'encarregaran ells d'explicar-ho, no seré jo qui ho explicaré i ho faran molt més bé que jo, cada u farà la seva funció—; però, repeteixo, aquesta no és la Llei que necessita el territori, no és la Llei que necessiten els nostres municipis, no és la Llei moderna que necessita un país modern com és Catalunya.

Per això nosaltres hi votarem en contra. De ben segur, que en propers mesos, potser un any i mig, serem capaços de portar aquí, en aquest Parlament, una llei que veritablement satisfaci les necessitats dels ciutadans i del territori.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, també, per defensar l'esmena a la totalitat i les esmenes a l'articulat, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El Ple del Parlament aprovarà avui, després de gairebé un any de debats, la nova Llei d'urbanisme de Catalunya. És una llei que és necessària i que és important. Nosaltres no podem conèixer quin és el futur dels nostres pobles, de les nostres ciutats, però tenim l'obligació de preparar-lo. I l'urbanisme, aquesta disciplina, abstrusa, sovint incomprendible, és un dels instruments més notables de què disposem per preparar col·lectivament, democràticament, aquest futur.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Un futur que avui planteja reptes de gran entitat. Quins són aquests reptes? Quatre: un, l'habitatge; dos, els barris; tres, la mobilitat; quatre, l'ambient. Quatre qüestions que afecten directament la nostra vida de cada dia; quatre temes que el mercat, per ell sol, és incapaç de resoldre. I la funció de l'urbanisme, avui, ha de ser, precisament, respondre a aquests reptes. Defensar els usos dèbils, els espais oberts, els equipaments, l'habitatge accessible; defensar-los davant d'aquells usos que, a través del joc de mercat, són més forts i els desplaçarien. Preservar el medi ambient i els paisatges, impulsar la competitivitat del territori, assegurar el dret a l'habitatge, evitar aquesta xacra, que és la segregació

dels grups socials sobre l'espai. En una paraula: preservar la sostenibilitat, la funcionalitat i la cohesió del territori.

I val a dir que si avui els nostres pobles i les nostres ciutats són espais de molt millor viure, molt més ordenats, molt més cultes que els que vàrem rebre ara fa vint-i-cinc anys de la dictadura, això es deu, en molt bona mesura, a la pràctica urbanística. Però aquesta evidència no ens ha de privar de constatar que patim problemes, problemes assenyalats d'ordre urbanístic i d'ordre territorial. Repetim-los: les dificultats de l'accés a l'habitatge, la degradació d'alguns barris, la congestió de la xarxa viària, el consum exacerbant de sòl. Problemes que fan particularment necessària la intervenció pública, tant des del punt de vista administratiu com des del punt de vista legislatiu, i per això és tan important la nova Llei d'urbanisme.

El Parlament així ho va reconèixer i va instar el Govern a presentar un projecte. Dissortadament, el projecte que el Govern va trametre a la cambra el mes de maig passat, amb alguns mesos de retard sobre el termini acordat, no responia, de cap manera, a aquestes expectatives.

Si els reptes són, com dèiem: cohesió, xarxes i ambient, els temes centrals del projecte, quins haurien hagut de ser? Home, doncs, òbviament, la promoció de sòl per a habitatge protegit, la rehabilitació dels espais construïts, la vinculació d'accessibilitat i usos, i la protecció del sòl no urbanitzable. Doncs, bé, el projecte, poruc, poc innovador, no permetia encarar de forma correcta cap d'aquestes qüestions. A més era, senyor conseller, un text que naixia amb un pecat original –si em permet l'expressió.

Com vostès saben, senyores i senyors diputats, l'evolució de la legislació urbanística estatal, durant els darrers anys, sota el govern del Partit Popular, ha estat molt negativa. La Llei estatal 6.998, a la qual Convergència i Unió, per cert, va votar favorablement, deixava molt greument mancades les capacitats de les administracions en matèria urbanística, en nom d'una pretesa liberalització del mercat del sòl. I el Reial Decret –aquell de la vigília del dia de sant Joan de l'any 2000– venia a reblar el mateix clau en limitar als poder públics la capacitat d'orientar el desenvolupament urbanístic i d'intervenir en les qualificacions de sòl, especialment, les de no urbanitzable, no és veritat?

El Consell Executiu va dictaminar que aquest Decret era clarament inconstitucional. Per què? Perquè envaïa competències estatutàries de la Generalitat i de l'autonomia local. I el nostre Grup, en conseqüència, juntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el d'Esquerra Republicana vam proposar que el Parlament de Catalunya el recorregués davant del Tribunal Constitucional, però el Govern de Convergència i Unió, els nacionalistes que ens governen, captius com són del Partit Popular, no es van atrevir a aprovar-ho i el Decret no es va recórrer. (*Veus de: «Molt bé.»*)

Hem hagut de triar entre els botiguers i el sòl –em va dir un alt responsable del Govern, referint-se que sí que havien decidit recórrer el Decret sobre horaris comercials. Trist destí el d'un govern que ha de triar entre el comerç i la ciutat.

No és d'estranyar, doncs, el que Projecte que va entrar al Parlament fos un projecte dèbil; d'una banda, mancat d'ambició; d'altra banda, limitat pel marc estatal. No és d'estranyar, tampoc, que el text rebés per als dos-cents articles que l'integraven un nombre aclaparador d'esmenes: 1.200 esmenes. Es donà, fins i tot, la situació –sense precedents– que el mateix Grup del Govern, després de passar prop de dos anys preparant el text –potser fruit dels dubtes, de les pressions, de les contradiccions de darrera hora–, hi presentà quasi tantes esmenes –203– com articles tenia el Projecte.

Nosaltres hi vam presentar una esmena a la totalitat, de retorn del text al Govern, esmena que fou rebutjada en Comissió, per una estranya majoria integrada per Convergència i Unió, el Partit Popular i Esquerra Republicana de Catalunya.

Amb això vàrem deixar clar el nostre rebuig al text inicial, però nosaltres no ens podem quedar aquí, senyor conseller, perquè nosaltres som una força de govern (*rialles*), perquè nosaltres governem els principals ajuntaments de Catalunya (*veus de: «Molt bé»*), perquè nosaltres aspirem a governar i governarem, en breu, el Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*) I sabem molt bé que una normativa urbanística és molt difícil de canviar, que té una inèrcia prodigiosa, que crea expectatives i servituds de caràcter econòmic, de caràcter jurídic, de caràcter judicial, molt difícilment reversibles. I per això, per responsabilitat, hem volgut millorar el text que vostès ens van presentar. I vam posar-hi a treballar els millors experts.

Vàrem presentar-hi 434 esmenes, seguint les sis propostions de llei sobre el tema que hem presentat en aquesta cambra en la present legislatura. Hem negociat article per article, punt per punt, coma per coma, i vull assenyalar aquí l'esforç comú de tots els grups per millorar el text, i vull esmentar també, perquè és de justícia, la bona disposició al diàleg del ponent de la majoria, el senyor Carles Puigdomènech, del senyor Ramon Roger, Joan Llorc, Pere Caralps, de la Conselleria i dels mateixos consellers Pere Macias i Felip Puig.

El tràmit parlamentari ha permès millorar el text presentat? Sí. El nostre Grup ha presentat, ha participat en prop d'un centenar de transaccions, i avui podem congratular-nos que alguns aspectes estan força millor del que estaven –ho recordava abans el senyor Boada i jo no els vull cansar.

Quins són aquests temes? Home, en el pla doctrinal ha quedat ben assentada la capacitat dels poders públics: Generalitat i ajuntaments, de regular el com, el quan i el de quina forma s'ha de produir el desenvolupament urbanístic. D'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional, el qual –sigui dit de passada–, en algunes sentències recents, senyor conseller, sembla que ha donat coratge al Grup del Govern per modificar les seves posicions inicials, sí.

En aquest sentit ens hem de felicitar, també, que s'hagin restablert, amb les limitacions que després detallaré, les mesures de protecció de sòl no urbanitzable, i que s'hagi introduït la necessitat de justificar la incidència ambiental de les decisions en matèria de planejament. També és una millora –després també m'hi referiré–

l'obligació d'afectar percentatges fixos de sòl d'habitatge protegit. Hem aconseguit augmentar les cessions obligatòries en plusvàlues. Bé. S'ha assegurat el respecte a la Llei i a les competències de la Carta de Barcelona, les quals, com es diu explícitament, prevalen sobre les previstes en aquesta Llei.

I, finalment, pel que fa al planejament supramunicipal hem garantit que els plans directors es facin obligatòriament amb participació dels ajuntaments, i que els plans de conjunts, els plans que afecten més d'un municipi, no puguin ser formulats sense el consentiment d'almenys dos terços dels municipis afectats, que representen la meitat de la població, o la meitat dels municipis quan representin dos terços de la població. I així, senyor president, fins a un centenar d'articles que afecten qüestions de tota mena, grans i petites.

A canvi d'aquestes millores, nosaltres estem disposats a retirar l'esmena a la totalitat. (*Remor de veus.*) Sí, sí..., estem disposats a retirar l'esmena a la totalitat. Per posar el Pla general metropolità a recer de revisions unilaterals i qui sap si especulatives; per evitar que es puguin requalificar, de pressa, corrents i malament àrees que mai s'haurien hagut d'urbanitzar; per doblar les cessions obligatòries en canvi d'ús.

Per tot això estem disposats a retirar l'esmena a la totalitat i ho fem contents i convençuts, perquè encara que aquesta Llei hauria de tenir només un parell d'anys de vigència, les decisions que es prenen en matèria d'urbanisme –ho dèiem fa un moment– són molt sovint irreversibles; de la mateixa manera que l'infant que s'escolaritza malament no tindrà altra escolarització que aquella, el territori que es malmet, el paisatge que es degrada costa molt i molt de restaurar.

És per això, senyor president, que el Grup Parlamentari Socialista retira l'esmena a la totalitat que va presentar.

Ara bé, a l'hora de fer balanç hem de preguntar-nos: és aquest l'instrument que Catalunya necessita avui per al desenvolupament dels seus pobles i ciutats? I la resposta, dissortadament, senyor conseller, només pot ser una: no, taxativament.

I és per això que el nostre Grup ha reservat prop d'un centenar d'esmenes, i votarà contra bona part de l'articulat de la Llei; esmenes, que, tot seguit, amb el seu permís, senyor president, passo a defensar i que em permetré d'agrupar-les en quatre grans blocs, cada un dels quals es correspon amb els grans reptes que la Llei hauria d'afrontar i que, desgraciadament, no resol: l'habitatge, els barris, la mobilitat i el medi ambient. I al final em referiré, també, senyor conseller, a les qüestions competencials.

L'habitatge. Pel que fa a l'habitatge, ens ho deia ara el senyor conseller, la principal innovació que presenta la Llei és l'obligació de destinar un 20% del nou sostre residencial a habitatge protegit. Això és indiscutiblement un avenç: només un de cada vint-i-cinc habitatges que avui es fa a Catalunya disposa d'alguna forma de protecció, el 4%, i, d'habitatge protegit, estant els preus com estan, en cal. Un avenç que, sigui dit de passada, s'ha obtingut en molt bona mesura per pressió de l'oposició, perquè no figurava en el text inicial.

Ara bé, aquesta previsió queda molt lluny d'allò que és necessari i del que nosaltres reclamàvem, i del que ja es practica en altres llocs, com en el País Basc, on, des de 1994, en municipis de més de set mil habitants, aquest percentatge és del 65% *el suelo urbanizable y apto para urbanizar*. Percentatge que *se entiende como mínimo y puede ser incrementado por los ayuntamientos tras un análisis más exhaustivo de su situación* –el 65%– *y se entiende como mínimo*. A Barcelona mateix, en alguns sectors, l'Ajuntament ja està aplicant el 25%, no del sostre residencial, sinó de la totalitat del sostre del sector. I, a Madrid, on governa aquell radical que es diu don Alberto Ruiz-Gallardón, la Llei aprovada el mes de juliol de l'any passat estableix que en sòl no urbanitzable *deberá destinarse como mínimo el 50% de las viviendas edificables a aquellas sujetas a algún régimen de protección pública*. I aquí llancem les campanes al vol, perquè diem que hi destinarem el 20%. Felicitats!

Però encara hi ha més, a darrera hora, potser per les pressions rebudes, el Govern hi ha introduït, a aquesta previsió, restriccions molt importants. Diem 20%. Molt bé, però la reserva incorpora el 10% de cessió obligatòria, que ja existeix en l'actualitat.

Dos, per a la seva aplicació cal revisar el planejament urbanístic o fer un programa d'actuació urbanística amb les dilacions corresponents. Tres, els municipis que ho desitgen poden demanar la reducció del percentatge en determinats sectors, aquells de baixa densitat, la qual cosa pot generar un efecte pervers d'incrementar sectors de baixa densitat i dispersió d'urbanització sobre el territori. Quatre, el Govern es reserva el dret d'excepcionalitzar determinats municipis per decret. I cinc –per acabar-ho d'arreglar–, no cal distribuir de forma equilibrada aquests habitatges sobre el conjunt del sòl residencial, de manera que depèn de com la normativa incentivarà..., què? La formació de guetos. En resum, que els ajuntaments compromesos amb habitatge protegit en faran i aquells que no ho vulguin tenen mil maneres per escapar-se'n. No es preocupin que els municipis governats per l'esquerra ho aplicaran, però això és ben lluny del que calia.

D'altra banda, el nostre Grup ha proposat la introducció de nous capítols de la Llei, sobre les obligacions d'ús de l'habitatge construït, el manteniment sota control públic de l'habitatge protegit i mesures urbanístiques relatives a la protecció pública d'habitatge i a l'habitatge de lloguer. No tinc, ara, temps de detallar aquestes mesures, es corresponen a les esmenes de la 431 a la 445. Han estat rebutjades al·legant que el Govern entrarà a la cambra, durant aquest any, senyor conseller –durant aquest any–, una llei d'habitatge. Veurem si és veritat. El que sí és veritat és que, per a molta gent, la qüestió de l'habitatge no admet demora.

Segon tema, segon bloc: els barris. És concebible que en una llei d'urbanisme, avui, no figurin els instruments necessaris per a la rehabilitació de les àrees urbanes que requereixen d'atenció especial? Però que no tomben per Catalunya, senyor conseller? Que no veuen que aquí, allà i més enllà hi ha àrees velles, polígons d'habitatge, urbanitzacions on es concentren els problemes? On s'hi concentren els problemes urbanístics, econò-

mics, socials, culturals... Que no s'adonen que l'Administració ha d'emprendre, de manera immediata, operacions de rehabilitació integral?

L'altre dia, una senyora, en un barri d'aquests que no anomenarem, deia: «El meu pis, que és el meu patrimoni, fa uns anys me'l valoraven per setze milions de pessetes. La veïna acaba de vendre per catorze i em diuen que vengui de pressa, perquè no sigui que hi perdi, que ho perdi tot.» Que no ho veuen, que no s'adonen del potencial de conflicte que tenen aquestes situacions? Que no veuen que cal reaccionar de manera immediata? No cal anar gaire lluny per trobar exemples de com fer-ho.

A França, la recent Llei, la *loi de solidarité et renouvellements urbains*, conté mesures excel·lents, innovadores, ambicioses. El nostre Grup mateix ha presentat un seguit d'esmenes per a la creació immediata d'un programa de rehabilitació amb fons de suport als barris. Un programa de suport i confiança als barris per garantir la seva dignitat, per garantir la seva seguretat, per garantir la seva cohesió. Les esmenes han estat rebutjades, però estan aquí, per votar-les, per a tothom, també per a vostès, també per al senyor Carod-Rovira, a qui voldria felicitar per l'article «Barris que es mouen», que ahir publicava a la premsa, a veure si ho traduïm amb vots. (*Remor de veus.*)

Mobilitat. Pel que fa a la mobilitat, en la Llei es perd l'oportunitat de vincular usos de sòl a accessibilitat, tal com fan les legislacions europees més avançades: la danesa, l'holandesa. Aquesta previsió, que hauria de vincular, per exemple, la possibilitat d'instalar grans equipaments a l'accés en transport públic, és una previsió essencial per limitar la dispersió de la urbanització, per fer front a la congestió de la xarxa viària. El nostre Grup ha presentat esmenes en aquest sentit, en el sentit de dir que tot pla, general o derivat, ha d'avaluar i justificar el seu impacte sobre la mobilitat. I també varem indicar que semblava necessari que tot sòl, per tal de poder ser considerat urbà, havia de tenir com a mínim connexió a les telecomunicacions presents en el sector.

Aquestes qüestions sobre la funcionalitat, sobre les xarxes, varem voler-les introduir des del principi en el frontispici de la Llei. Nosaltres hauríem volgut que a l'article tercer hi figuessin en peu d'igualtat, com els tres principis inspiradors de la Llei: un, la sostenibilitat; dos, la cohesió social; tres, la funcionalitat. Vostès han preferit posar-ho tot sota el mantell sagrat de la sostenibilitat, un concepte del qual potser se n'abusa una mica. No és que estigui malament, però hauria quedat més clar i potser hauria sigut menys litigiós afirmar clarament els tres principis, com, d'altra banda, fan altres legislacions.

Finalment, amb relació a les qüestions ambientals ens hem de felicitar, tal com he dit, que el Govern s'hagi atrevit a mantenir les mesures de protecció vigents per al sòl no urbanitzable. Ara bé, per contenir la degradació del paisatge, de l'ambient, no n'hi ha prou a qualificar sòl, calen mesures de gestió. I, en aquest sentit, caldria indicar que en sòl no urbanitzable –s'hi referia abans el senyor Boada– només s'hi poden radicar aquelles activitats que pel seu caràcter hagin de localitzar-se en sòl

rural. I seria necessari introduir, com demanem, com ho demanen en rols ambientalistes, un petit cànon ambiental, el pagament d'una petita quantitat, similar a l'1% cultural, del pressupost total de cada actuació que es faci en sòl no urbanitzable, per tal de restaurar els danys ambientals i paisatgístics que aquestes intervencions comporten.

I, pel que fa al tema del paisatge, cal dotar-nos d'instruments de gestió, com els catàlegs del paisatge, previstos per la Carta europea del paisatge, que aquesta cambrà, senyor president, va ratificar en primacia sobre qualsevol altre parlament europeu. Senyor conseller, bona part de la nostra economia es basa en la qualitat dels nostres paisatges, hem de dotar-nos dels instruments per protegir-los i per gestionar-los.

Anem, finalment, a les qüestions competencials. Des de Convergència i Unió s'ha volgut explicar que allò que ens esperava en aquesta Llei era, sobretot, això: les competències. Que les nostres reticències a la Llei venien que si el senyor Clos o el senyor Busto o el senyor Montilla o el senyor Corbacho podrien aprovar els seus plans parcials o els seus estudis de detall. Escolti, per qui ens han pres?, que diria un que jo sé..., per qui ens han pres? (*Remor de veus.*)

El que ens separa de vostès, senyor conseller, senyor Camps, és que mentre cada família dedica més d'un terç dels seus ingressos per pagar l'habitatge, i molts no hi poden accedir, vostès presenten una llei sense mesures concretes en matèria d'habitatge. El que ens separa de vostès és que mentre alguns dels barris pateixen processos de degradació, vostès fan una llei que diuen que ja estudiaran el tema. El que ens separa de vostès és que mentre a la Costa Brava s'urbanitza una hectàrea al dia, i es tarda de venir de Sabadell a aquí una hora i quart, vostès siguin incapaços d'introduir mesures efectives pel que fa al paisatge i pel que fa a la mobilitat. Això és el que ens separa de vostès, i no aquesta o aquella qüestió competencial.

Dit això, en aquest tema, el tema de les competències urbanístiques, vostès no l'han entès mai –no l'han entès mai. No han entès mai que l'urbanisme no s'administrarà bé fins que tothom compregui que és un àmbit en què les competències han de ser compartides entre Generalitat i ajuntaments, ni la preeminència d'uns, ni la preeminència dels altres, tots dos alhora, de bracet, concertadament. (*Remor de veus.*) En aquest sentit, ja hem dit que hem obtingut millores substantives pel que fa a la concepció dels plans directors i dels plans de conjunt. Tot i així, no comprenem per què aquesta insistència a formular directament plans d'ordenació municipals de caràcter supralocal per part del Govern, quan tot allò que vulguin fer, d'interès supramunicipal –les infraestructures, les grans reserves de sòl–, ho poden fer perfectament amb els plans directors; forma part d'un paquet de mesures invasives de les competències dels ajuntaments, com d'altres, en matèria de subrogacions, en la qüestió de les normes de planejament; un conjunt de mesures que traspuen desconfiança i menysteniment envers els poders locals. Una desconfiança i un menysteniment que nosaltres no compartim i respecte al qual nosaltres votarem, senyor Puigdomènech, evidentment, en contra.

Així mateix, em resulta incomprensible que mentre la Llei estatal permet a tots els ajuntaments rebre el 10% de la cessió de l'aprofitament total del sector per a totes les actuacions urbanístiques, la Llei catalana, aquesta que aprovem, prevegi cessions menors per a les intervencions de rehabilitació urbana, les intervencions aquelles que en diem en sòl urbà no consolidat: el 10% de les plusvàlues per canvi d'ús, el 10% de l'aprofitament d'escreix en cas de l'augment d'edificabilitat.

Ja sé que em diran que han cedit en el tema de les plusvàlues i que hem aconseguit passar del 5% al 10%, però això no em satisfà gens. Ja ho deia el poeta: «Lo negre prop lo blanc fa més lluir, un poc delit agreuja mon dolor.» Doncs sí, eh?, en la diferència entre el 10% de l'escreix i el 10% de l'aprofitament total del sector, que és difícil d'explicar i de fer entendre, que és una qüestió que pot semblar molt tècnica... (*remor de veus*), que hauria de ser més aviat determinada pel planejament de cada lloc i no per la Llei, Convergència i Unió regala milions d'euros de plusvàlues als privats, i queda, fins i tot, per sota de les previsions de la Llei estatal del Partit Popular, dels grans liberalitzadors del sòl. (*Remor de veus*.) Sí, sí..., i vostè ho sap, senyor conseller.

De la mateixa manera, no entenem les reticències que les diputacions catalanes puguin seguir gestionant plans especials en espais naturals, quan la seva intervenció ha estat fonamental per a la preservació d'aquests àmbits –i vostè ho sap perfectament per la seva trajectòria com a conseller de Medi Ambient–, on han fet molt sovint allò que vostès no fan: al Montseny, a la serra de l'Obac, a Sant Llorenç, amb una tasca de suplència imprescindible d'allò que vostès, Govern de la Generalitat, no han fet. I se'ns fa molt difícil de comprendre, també, per què una vegada aprovat el seu Pla general d'ordenació urbana, per part del Govern de la Generalitat, els municipis catalans no puguin, com en tants altres llocs de l'Estat, aprovar els seus plans parcials i especials, plans que resulten d'aquests plans generals d'ordenació, i hagin d'estar sotmesos a la tutela d'un PAU, d'un programa d'actuació urbanística, aprovat de nou, per qui?, pel Govern de la Generalitat.

No cal dir que mantindrem les esmenes i votarem en contra de l'articulat en aquestes qüestions.

Vet aquí les raons, senyor president, senyores i senyors diputats, per les quals nosaltres no podem votar favorablement aquesta Llei i mantenim les nostres esmenes i votarem en contra de bona part de l'articulat.

Acabo. Fa uns dies escrivíem que tant de bo, en una qüestió tan fonamental, tan important com la de Llei d'urbanisme, els ajuntaments, els professionals, els ambientalistes, els ciutadans en general, no haguéssim de patir una nova decepció. Doncs aquí la tenim. Aquest Govern ha donat una nova mostra de la seva incapacitat d'afrontar els grans temes. Que tothom en tregui les conseqüències i s'apliqui el proverbi: qui s'ha desenganyat –i aquesta Llei d'urbanisme n'és un de molt gran, de desengany–, qui s'ha desenganyat s'apropa a la llibertat.

Res més.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nello. Per defensar les seves esmenes a l'articulat i fixar al mateix temps la seva posició, tenen la paraula els restants grups. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei d'urbanisme que avui aprovarem ve a regular –ho deia el conseller fa un moment– un àmbit de l'actuació del Govern de la Generalitat –deia el conseller–, un àmbit molt tècnic, és una llei molt feixuga, però en qualsevol cas el que ve a regular és una funció pública, una funció pública que competeix al Govern de la Generalitat, mitjançant l'exercici de la qual el Govern de Catalunya pot planificar i definir el model urbanístic de ciutat, així com el seu desenvolupament, amb la participació dels propietaris i de la resta d'ordenadors públics i privats.

Si aquest és un principi de la Llei, jo diria, voldria destacar sis objectius que persegueix aquesta Llei. Per una banda, l'abaratiment del preu del sòl, que, en definitiva, el que farà és fer possible, facilitar l'accessibilitat, la possibilitat d'accedir a un habitatge. En segon lloc, simplificar els procediments administratius. En tercer lloc, donar resposta al que són totes les noves realitats emergents, a totes les noves realitats econòmiques, socials, amb què es troba el nostre país en un procés tan important com el procés d'incorporació a Europa, la globalització, les noves tecnologies, la nova realitat en la qual es troba Catalunya. Un cinquè element que voldria destacar és que entre aquests objectius s'ha de tractar..., es tracta de facilitar l'actuació dels agents urbanitzadors, promotors i propietaris, en funció del seu grau de compromís, és a dir, en definitiva, l'urbanisme d'iniciativa privada. I, en sisè lloc, implicar, respecte a l'autonomia local, l'administració més propera als ciutadans, en definitiva, els ajuntaments; en definitiva, protegir la iniciativa, protegir l'autonomia local.

S'ha dit abans: s'han presentat a aquest Projecte de Llei més de 1.000 esmenes. Senyor conseller, un projecte que té 1.200 esmenes en el seu tràmit parlamentari realment és un projecte que ha estat assumit per totes les forces polítiques, si es mira realment més enllà dels discursos que es puguin fer des d'aquesta tribuna, si es mira les esmenes que s'han defensat en el Ple, la retirada de les esmenes a la totalitat i, en definitiva, la votació que es produirà.

Amb aquesta Llei hi havia dos objectius fonamentals. El Grup Popular ha presentat en aquest Projecte de Llei més de 200 esmenes, ha presentat 210 esmenes. Nosaltres creiem que aquest Projecte de Llei havia de complir dues funcions fonamentals. Per una banda, havia de definir aquests objectius clars de reforma de l'ordenació urbanística; i també calia endreçar la situació legislativa que hi havia a Catalunya. L'important grau de descentralització, no administrativa, sinó política del país, en tots els àmbits relacionats amb la política d'habitatge i de planificació urbanística ha deixat les competències de l'Estat en el que són estrictament de coordinació i de

garantia de cohesió territorial en urbanisme. Per tant, el que és la política del sòl, el que és la política urbanística, el que és la política d'habitatge és competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya.

I les successives reformes que s'havien vingut produint de la nostra legislació urbanística han anat incrementant la complexitat d'aquest sector de l'ordenament jurídic. S'han anat multiplicant, moltes vegades de forma absolutament innecessària, les intervencions administratives en les diferents fases dels processos de desenvolupament urbà. I això ha contribuït, per una banda, a demorar, a paralitzar, a no poder tirar endavant les actuacions urbanístiques fins a extrems absolutament irraonables. I això, sens dubte, el que ha tingut és un impacte importantíssim en el preu de cost, del cost final de l'habitatge, que és el que ens ha de preocupar, de tal manera que hi ha hagut vegades que ha fet absolutament imprevisible, fins i tot, per aquesta mala regulació, quin seria el cost final d'un habitatge, perquè, en definitiva, no es podia saber quin impacte tindria el sòl en aquest procés d'urbanització.

Jo voldria dedicar mig minut –m'he referit a la competència exclusiva de la Generalitat per ordenar aquest sector– a l'actuació del Govern de l'Estat exclusivament pel que fa a polítiques de coordinació i de garant de la cohesió territorial. I no puc deixar de referir-me a unes reflexions que ha fet el ponent del Grup Socialista. Li diré sincerament, senyor Oriol Nello: mai unes paraules han tingut un pes més lleuger que les seves quan ha acusat el Govern del Partit Popular d'envair competències en matèria de sòl. Perquè vostè esmentava un dictamen del Consell Consultiu. Però miri, jo li esmentaré una sentència ferma que, amb la regulació que va fer el Partit Socialista de la Llei de sòl, hi havia hagut invasió competencial –la Llei 8/1990, que vostè que és un coneixedor, que és un urbanista i coneixedor de la legislació elaborada pel seu Partit. El Tribunal Constitucional va dir clarament que qui havia envaït competències de l'autogovern de Catalunya era el Partit Socialista amb la Llei 8/1990, del 25 de juliol; amb la Sentència de 20 de març de 1997, ho reflecteix clarament. Però en qualsevol cas, de la Llei 8/1990 socialista..., sí que m'interessa fer esment d'aquesta invasió competencial que feia el Govern socialista, però sobre tot vull remarcar el fracàs de la Llei socialista, del projecte socialista en l'ordenació urbanística.

Això va obligar a una ràpida, a una enèrgica rectificació, per part del Govern del Partit Popular. I la rectificació no podia ser una altra, havia d'anar en la línia d'introduir una major flexibilitat. En definitiva, del que es tractava..., el que va fer el Govern del Partit Popular és eliminar factors de rigidesa que s'havien anat acumulant, i, per un altre, assegurar que les administracions públiques, en aquest cas la Generalitat, responsables de la política urbanística tinguessin una major capacitat d'adaptació a la conjuntura econòmica, que sabem que són conjuntures econòmiques canviants, que estem davant de cicles que molt ràpidament són cicles econòmics expansius o d'alentiment econòmic. Això fa que les comunitats autònomes amb competències en aquesta matèria..., Catalunya concretament pugui adaptar-se amb rapidesa a aquestes noves realitats.

Per tant, la flexibilitat és el que ha inspirat, no només la Llei del Govern del Partit Popular a la qual s'han referit, sinó que ha inspirat també totes les esmenes presentades pel Grup Popular. He de dir, però, que flexibilitat no vol dir en absolut conduir a un règim de discrecionalitat de les autoritats urbanístiques a l'hora de decidir sobre la viabilitat de les iniciatives que promouen en l'àmbit del sòl urbanitzable. Per tant, el Partit Popular ha apostat i seguirà apostant, naturalment, per la flexibilitat; apostarà, ha apostat i seguirà apostant, naturalment, per posar sòl a l'abast de les autoritats perquè, en definitiva, puguem tenir habitatges a l'abast d'aquells sectors de la societat que més ho necessiten, però sempre amb la cautela que no es pugui caure en situacions de discrecionalitat.

Deia abans que Catalunya té competència exclusiva en aquesta matèria, i la vam utilitzar. En aquest cas ja a l'any 1980 es va elaborar, es va crear l'Institut Català del Sòl; s'ha anat fent tot un desenvolupament legislatiu de la competència estatutàriament assumida, i va culminar..., aquest marc legislatiu es va mantenir fins a l'any 1990 en què es va aprovar el Decret 1/1990, del 12 de juliol, de refosa de textos legals, que és precisament el que ve a derogar aquesta Llei.

Jo voldria fer una reflexió al voltant de la sistemàtica utilitzada en la Llei. Algun grup parlamentari ha utilitzat la tècnica d'anar introduint referències respecte a lleis col·laterals. El Grup Popular considera –i en aquest sentit ha introduït una clàusula de cautela en la Llei– que, en definitiva, i no faltaria més, aquesta Llei respecta i se sotmet a totes aquelles lleis, a totes aquelles lleis que afecten l'urbanisme, i que són col·laterals d'aquesta Llei però que la impliquen directament.

Ho deia abans el conseller: una llei farragosa, una llei tècnica, que hem de fer pedagogia per explicar. Però a mi em sembla, senyor conseller, que hi ha una cosa que és molt fàcil d'explicar. La pedagogia es pot fer molt clara i molt ràpidament. Si estem tots d'acord que el sector de l'habitatge és un dels mercats en els quals..., el seu funcionament, com ordenem el mercat de l'habitatge, realment quina racionalitat, quina flexibilitat i al mateix temps quines garanties introduïm en aquest sector de l'àmbit econòmic, tots sabem que aquest és un sector que té un importantíssim impacte social, perquè el cost de l'habitatge en les famílies és sens dubte el capítol més important de la seva despesa. Una família, un dels capítols més importants del seu pressupost, se'l gasta precisament en habitatge.

Per tant, aquesta Llei ha de tenir, també, en la seva aplicació, després de les modificacions que s'han introduït..., per tant, posar a l'abast d'aquells que més ho necessiten –joves, famílies monoparentals, aquells sectors més desfavorits de la nostra societat– l'accés a aquesta..., l'accés a l'habitatge.

En aquest sentit no puc deixar d'esmentar que el Govern del Partit Popular, com a impulsor i catalitzador, per tal que es portin a terme reformes necessàries també en matèria d'urbanisme i de regulació de sòl, per tal que incideixin de forma directa en l'oferta i en el preu de l'habitatge, ha dissenyat un nou Pla d'habitatge

2002-2005 que millora el sistema d'ajuts per a joves, per a famílies més desfavorides i amb menors ingressos. I li dic, perquè és perfectament encaixable, honorable conseller, amb la Llei, que avui aprofitarem el Pla d'habitatge 2002-2005.

N'ha parlat el conseller, s'hi han referit tots els grups parlamentaris: l'ampli consens que ha assolit aquesta Llei. Arribar a consens és un valor en democràcia. I sobretot és un valor perquè el que reflecteix és que totes les opinions han estat preses en compte, i això millora la qualitat de la decisió. I en aquest sentit, honorable conseller, l'he de felicitar perquè en qualsevol cas millora la qualitat d'aquesta Llei.

Pel que fa al Grup Popular, nosaltres no podem deixar d'agrair les aportacions que se'ns ha fet des d'associacions de consumidors, de promotors, de promotors públics, de parcel·listes, arquitectes, aparelladors, Federació i Associació de Municipis, Unió de Pagesos, l'Institut Català Sant Isidre... I ho deixo aquí, perquè hi ha tot un seguit d'associacions que han col·laborat intensament amb el nostre Grup Parlamentari i que han permès millorar, com deia, el Projecte, aquest Projecte de llei.

El Grup Popular voldria fer un llistat no exhaustiu però sí d'aquelles qüestions més importants que ha introduït el Grup Popular. Per una banda, la definició de l'abast de les competències urbanístiques i –m'estic referint, també, dintre de l'Administració de la Generalitat– el repartiment competencial dintre de cadascun dels organismes de l'Administració de la Generalitat.

He cregut important també arribar a una definició –i aquesta ha estat una incorporació important del Partit Popular–, la definició de desenvolupament sostenible. Una definició que ha quedat reflectida en l'article 3, en el sentit que el desenvolupament urbanístic sostenible es defineix com la utilització racional del territori del medi ambient, que comporta conjuminar les necessitats de creixement amb la preservació dels recursos naturals i dels valors paisatgístics, arqueològics, històrics i culturals, amb la finalitat de garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures.

Perquè és ben cert, senyor conseller, que tots estàvem d'acord a introduir el concepte, però ens semblava imprescindible per part del Grup Popular d'arribar a una definició que suposés un mandat al Govern..., d'orientar tota l'actuació urbanística que estigués enquadrada en el marc, justament, d'aquest concepte de desenvolupament urbanístic sostenible.

Volia fer esment, també, a la inclusió de plusvàlues dels particulars, perquè en definitiva el que estem dient és que les plusvàlues que es generin han de revertir, naturalment, en favor dels ajuntaments, com veurem posteriorment, però, en qualsevol cas, hi ha d'haver una reversió en favor, també, de la iniciativa privada que actua en la promoció urbanística.

Per tant, assegurar que els poders públics i d'iniciativa privada, tant en matèria de planejament com de gestió urbanística, puguin actuar davant d'insuficiència o d'incompliment. En definitiva, el que es tracta és que es tingui, per part dels poders públics, la més àmplia par-

ticipació quan hi ha una situació d'insuficiència o d'incompliment.

Aquesta ha estat una esmena defensada pel Grup Popular, que finalment ha quedat en una transacció en el sentit de substituir, en el supòsit que hi hagi insuficiència o incompliment. Jo considero, honorable conseller, que hauria estat millor deixar-ho en una més àmplia participació, que no pas en una substitució, tal com s'ha recollit en el text del Dictamen que se sotmetrà a votació.

El Grup Popular també ha considerat imprescindible acotar els informes de les comissions d'urbanisme de Catalunya, amb caràcter previ als supòsits previstos a la normativa vigent. El que es tracta és de definir clarament quines són les funcions de cadascuna de les comissions d'urbanisme, saber quina comissió ha de fer què, clarificar la situació actual i la confusió que actualment s'estava produint dins de les comissions d'urbanisme.

S'ha introduït també la possibilitat, per part de l'Incasol, de consorcis urbanístics i societats de capital íntegrament públic com a possibles administracions actuant, introduint novament en aquest criteri, en el criteri dels consorcis urbanístics i societats de capital íntegrament públics, i incloent, com deia, criteris de flexibilitat.

Vull fer esment també de la definició del nucli de població, definint les classes de sòl, és a dir, aquells assentaments urbans establerts que requereixen serveis urbanístics i assistencials; la definició de solar, indicant els seus requisits; definicions on la catalogació de sòl no urbanitzable, sota els principis de desenvolupament sostenible, els reservats per a sistemes generals no inclosos al sòl ni al sòl urbanitzable, i els terrenys sotmesos a algun règim especial de protecció. Hem introduït també definicions amb la catalogació de sòl urbanitzable, el qual haurà de ser proporcional a les previsions de creixement de cada municipi, així com les modificacions administratives pel que fa els processos de sòl urbanitzable limitat i no delimitat.

Vull fer esment també a la introducció de topalls, de criteris d'edificabilitat pel que fa al dret a l'edificació en sòl urbà, els deures dels propietaris en sòl urbà no consolidat i en sòl urbanitzable delimitat, la participació de l'Administració actuant, és a dir, en quin grau ha de participar l'Administració actuant en el cost de la urbanització; també la consideració de sòl no urbanitzable d'especial protecció en zones d'especial interès agrari, la necessitat de subjectar quan és preceptiva l'avaluació d'impacte ambiental, la reducció del termini per l'autorització d'usos i obres de caràcter provisional, les condicions per tal d'aconseguir la plena efectivitat per cada classe de sòl. En definitiva, del que es tracta és de reduir l'arbitrarietat, fixant, tenint com a objectiu –com deia a l'inici de la meua intervenció– la flexibilitat.

Hem volgut introduir també agilitat, eficàcia en la tramitació administrativa. Per tant, ha estat una de les esmenes importants, incorporades pel Grup Popular, la definició del silenci administratiu positiu en la tramitació dels plans d'ordenació municipal i dels programes d'actuació urbanística municipal en els casos d'exercici del dret.

En qualsevol cas, s'ha fet tot un conjunt d'esmenes, també, que fan referència al que és la seguretat jurídica preventiva; tramitació dels instruments de gestió urbanística, mitjançant instrument públic; obligació de constituir mitjançant document públic les entitats urbanístiques col·laboradores, i la vigència màxima d'un any en la provisionalitat de les entitats urbanístiques col·laboradores.

Es tracta d'un gruix d'esmenes, per tant, que el que tenen com a objectiu és articular la seguretat jurídica preventiva, justament per donar resposta a allò que deia l'honorable conseller de la conflictivitat de la judicialització que es produeix especialment en aquest àmbit de l'activitat econòmica a Catalunya.

Han arribat també al Grup Popular acords sobre la necessitat que es facin tot un seguit de lleis per part del Govern, i que es presentin en aquest Parlament, especialment la Llei d'habitatge. I vull fer esment, també, a l'obligació reglamentària de detallar un contingut mínim dels estatuts de les juntes de compensació.

No m'he referit a les comissions territorials d'urbanisme, a la tramitació del planejament derivat d'aprovació municipal, a la reducció del termini en cas que correspongui adoptar acord d'aprovació provisional en la tramitació dels plans derivats dels projectes de delimitació de sòl urbanitzable, a l'aplicació en els termes previstos de l'article 82 en la tramitació dels projectes de delimitació de sòl, que són aspectes que han estat recollits també a través de les esmenes presentades pel Grup Popular.

Hem transaccionat, també, esmenes amb altres grups parlamentaris. I voldria fer esment, especialment, a una transacció amb el Grup Popular respecte a la modificació de l'article 70, pel que fa la formulació de figures de planejament urbanístic plurimunicipal –m'hi he referit abans molt ràpidament–, en el sentit que la formulació de plans d'ordenació urbanística plurimunicipals pot ser establerta pel planejament territorial i pels plans directors urbanístics, o bé per l'acord unànime dels ajuntaments interessats. Si manca l'acord dels ajuntaments afectats, pel que fa a la formulació dels plans d'ordenació urbanística plurimunicipal, el que fa referència a l'apartat 1, el Govern ho ha de resoldre amb l'informe previ de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya. Sembla que és una esmena poc important el fet de fer el canvi substancial, des del punt de vista de contingut, que aquesta decisió no recaigui en la figura del conseller, tal com estava previst al Projecte de llei que ens havia enviat el Govern, sinó que aquesta decisió recaigui en el Govern.

Com els deia a l'inici de la meua intervenció, una llei que ha estat objecte d'un ampli debat, ha estat objecte d'un ampli consens i, sobretot, ha estat objecte d'un canvi substancial: més de 1.200 esmenes; 120 esmenes del Grup Popular, de les quals resten vives només sis esmenes que ara, senyores i senyors diputats, defensaré.

Les esmenes del Grup Popular són la 227, 230, 231, 243, 244 i 257. L'aposta del Partit Popular en aquesta Llei d'urbanisme s'ha centrat en dos eixos: liberalització del sòl, per introduir la competència i abaratir el preu del sòl, i, en segon lloc, introduir un cert grau de competència municipal.

Nosaltres creiem que introduir aquest concepte de competència entre municipis afavorirà justament posar a l'abast dels que necessiten habitatge, dels més febles, habitatges més barats. Aquesta competència entre municipis que nosaltres introduïm considerem que justament el que farà és beneficiar els més febles, aquells que necessiten que es facin promocions urbanístiques, que es facin habitatges a l'abast dels més necessitats.

En aquest segon aspecte el Grup Popular proposa que la sessió obligatòria i gratuïta de sòl als ajuntaments en els diferents casos no ultrapassi el 10%, és a dir, que tingui com a màxim el 10%, tot permetent que siguin els ajuntaments els que modulin, mitjançant les seves ordenances, els percentatges de sòl cedible, que en funció de l'autonomia municipal pugui ser 0%.

Però en qualsevol cas, és un plantejament que és absolutament respectuós amb l'autonomia municipal i és un plantejament que, com deia, introdueix un cert grau de competència entre ajuntaments que vindrà a assolir aquell objectiu que per nosaltres, pel Partit Popular, és imprescindible, que és, en definitiva, reduir l'impacte que té un dels elements més importants quan es vol fer habitatge a l'abast dels que més ho necessiten, que és el preu del sòl.

Igualment, dintre d'aquest segon objectiu plantejat, el Grup Popular el que proposa és que l'aprofitament urbanístic del sector, a què tenen dret els propietaris de sòl urbanitzable, delimitat de sòl urbà no consolidat, sigui com a mínim, per tant, el 90%, i que pot arribar a ser total, respectivament.

Per tant, em refermo en les dues idees que els avançava: liberalització del sòl, introduir un cert grau de competència, i reiterar allò que tantes vegades el Grup Popular ha dit des d'aquesta tribuna: considerem, estem fermament convençuts que la iniciativa privada i la iniciativa pública sumen, no resten. I en aquest sentit jo els asseguro que cada vegada que sento una intervenció del senyor Boada des d'aquesta tribuna em refermo més en aquest criteri, em refermo més en la idoneïtat de la política econòmica que està tirant endavant el Govern de Partit Popular, i he de dir que, com s'ha recordat abans, amb el recolzament de Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No vull acabar, no puc acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, sense fer una referència a les necessitats que hi ha pendants encara en matèria urbanística, perquè hi ha lleis col·laterals, hi ha lleis molt específiques, però hi ha lleis que tenen un impacte molt important en el que és l'urbanisme –m'estic referint, naturalment, a les modificacions de les lleis d'ordenació territorial en finalitzar el planejament de diferents plans parcials– i, finalment, com deia abans, una llei d'habitatge.

Pel que fa a les esmenes presentades per la resta de grups, aprofito, senyor president, per demanar-li votació separada de les esmenes 78, 79, 109, 115, 457 i 864 del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, esmenes que anunciarem i hi donarem suport. Ha estat un gruix d'esmenes llargament negociades que el

Grup Popular comparteix i que, per tant, comptaran amb el suport del nostre Grup. De la mateixa manera, senyor president, senyores i senyors diputats, el fet que reservem aquestes sis esmenes que he defensat fa que anunciï, per tant, el vot contrari del Grup Popular als articles 35, 38 i 40 de la Llei.

Només em resta, senyor president, senyores i senyors diputats, agrair la tasca que han fet tots els ponents, especialment el ponent del Grup Popular, el senyor Josep Maria Fabregat, que avui, per una causa sobrevinguda, no pot estar entre nosaltres; agrair la voluntat de consens, de diàleg, de la Conselleria i del seu equip; agrair els bons oficis del lletrat, senyor Xavier Muro, i, senyor Nello, no me'n puc estar: vostè coneix Rosa Luxemburgo, ben segur. Rosa Luxemburgo deia una cosa, vostè ha fet esment a la llibertat: «La llibertat és per a aquells que no pensen com nosaltres.»

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Ens trobem davant d'un projecte de llei, aquesta Llei d'urbanisme de Catalunya, segurament la llei més important que tindrem aquesta legislatura, que a partir d'aquesta Llei es desenvolupa una nova política del sòl. Una llei necessària que ha de regular l'activitat urbanística a Catalunya i, al mateix temps, també ha de servir per exercir les competències en matèria d'urbanisme i d'ordenació del territori.

Catalunya ha hagut d'esperar massa: vint anys per tenir una llei pròpia. I aquesta ha estat una greu mancança del Govern de la Generalitat, i també, evidentment, ha estat una mancança, i una manca de planificació, no desenvolupar el Pla territorial general mitjançant els plans territorials parcials, un element molt important a l'hora, també, de discutir aquesta Llei d'urbanisme de Catalunya. Cal recordar que, després de gairebé vint anys de l'aprovació de la Llei de política territorial, només tenim, en aquests moments, aprovat un pla territorial parcial, el de les Terres de l'Ebre.

L'actual base de la legislació urbanística catalana, basada en el Decret legislatiu..., barra noranta, té una base encara de la legislació preconstitucional, i davant d'aquest cert garbuix legislatiu, l'aprovació d'una llei d'urbanisme de Catalunya hem cregut que era fonamental, la seva aprovació, i intentar condicionar des de la nostres posicions, des d'Esquerra Republicana, que fos una llei que servís per a un desenvolupament sostenible del creixement de Catalunya en els propers anys.

A aquesta situació cal afegir, també, la legislació promoguda per part del Govern de l'Estat, per part del Partit Popular, la ja referida en anteriors intervencions Llei 6/98, i també el Decret 4/2000. L'Estat, a partir del dret de propietat, ha intentat envair competències, tant de les comunitats autònomes com dels ajuntaments,

introduint els criteris liberalitzadors del sòl, oposats, evidentment, a qualsevol concepció moderna de l'urbanisme. Sortosament, però, les darreres sentències del Tribunal Constitucional han anat en la línia de defensar les competències autonòmiques i locals, deixant totalment obsolet el decret que en el seu dia va fer el partit Popular i posant, evidentment, en entredit la política liberalitzadora del Govern de l'Estat en aquests darrers anys.

Un dels principis fonamentals que ha mogut el nostre Grup Parlamentari en aquest debat de la Llei d'urbanisme ha estat la concepció que tenim d'aquest com a funció pública i, per tant, la necessària intervenció dels poders públics en l'activitat urbanística, enfront d'un urbanisme promogut, bàsicament, pels particulars. El mateix text constitucional defineix l'urbanisme com una tasca pròpia del poder públic en un estat social, democràtic i de dret. Fins i tot, la primera Llei del sòl de l'any 1956, en la lletra molt més progressista que tota la legislació del Partit Popular, qualifica les activitats relacionades amb l'ús del sòl com a tasques inequívocament públiques. I, a més a més, cal afegir que tota la doctrina del Tribunal Constitucional també va en el mateix sentit, així com la legislació de règim local.

L'estadi final de les tesis liberalitzadores planteja que l'urbanisme s'ha de reduir a una simple regulació de l'activitat privada, tenint el poders públics un simple paper de suport a aquesta activitat. Des de la perspectiva liberalitzadora, es tracta d'augmentar l'oferta de sòl edificable amb el fals argument que això representarà baixar el preu de l'habitatge, fruit de raonaments reduccionistes i esquemàtics provinents de l'informe del Tribunal de Defensa de la Competència de l'any 94, el famós informe «Remedios políticos que pueden favorecer la libre competencia en los servicios y atajar el daño causado por los monopolios». La realitat, sortosament, ha demostrat que aquesta teoria no té res a veure amb la realitat. És un parany pensar que a més sòl disponible en el mercat, menys repercussió en el cost de l'habitatge. Són altres factors, evidentment, els que actuen sobre el preu de l'habitatge, com les rendes de situació, a més a més dels inconvenients que representen per als ajuntaments i les servituds socials que s'hi generen.

Davant aquest intent de la legislació del Partit Popular de privatització de l'urbanisme i les seva desregularització, des d'Esquerra Republicana de Catalunya defensem el model de l'urbanisme sostenible, basat en la recuperació de la ciutat compacta mediterrània, que evita l'ocupació indiscriminada del sòl i protegeix els nostres valors patrimonials, paisatgístics i mediambientals.

Per nosaltres, la veritable política de la sostenibilitat va més enllà de la retòrica sense cap sentit i d'una certa estètica. La política de la sostenibilitat és aquella que es basa en una ordenació i gestió del territori entès com a contenidor i sostenidor dels recursos naturals, dels assentaments humans i de les activitats que s'hi desenvolupen. Per tant, és un principi fonamental entendre el sòl com un recurs natural, essencial i escàs, atès el seu caràcter insubstituïble a partir del moment en què es produeix el seu ús, especialment l'ús edificatori. L'obli-

gació de vetllar per la utilització racional d'aquest es tradueix, evidentment, en la seva necessària planificació: aquesta Llei, que veiem que farà compatible el creixement urbanístic amb la preservació del territori i la seva sostenibilitat, que ha de tenir en compte que no hi ha espais buits en el territori, sinó que el que s'ha de fer és assumir plenament les interdependències entre els diferents usos del sòl –urbans, periurbans, agrícoles– i entre les diferents activitats que s'hi desenvolupen –residencials, industrials, de servei o de lleure.

Per tot això, ja fa molt més d'un any que des d'Esquerra Republicana de Catalunya estem treballant en aquest Projecte de Llei, amb reunions periòdiques amb el Departament de Política Territorial. Conscients plenament de la importància d'aquesta Llei, hem fet aportacions abans que aquest Projecte de Llei entrés en el Parlament de Catalunya, i, evidentment, hem fet aportacions en el tràmit parlamentari mitjançant les esmenes. Fa més d'un any que hem anat conformant a poc a poc les bases d'un acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana en aquest Llei d'urbanisme, que aturés, precisament, la política liberalitzadora del Partit Popular, representada pels darrers decrets de liberalització del sòl. Per a nosaltres ha estat fonamental aquest acord, que ha permès una llei que, segurament, no és la que faríem nosaltres, però que, en línies generals, és un bon instrument per a la planificació urbanística i l'establiment de polítiques progressistes i de creixement sostenible. A més a més, també estem satisfets, perquè creiem que s'ha generat, almenys en bona part del contingut de la Llei, un ampli consens al voltant de la Llei d'urbanisme.

Estem convençuts que aquesta Llei és un fre a la política que el Partit Popular ha dut a terme en aquests darrers temps des del Govern de l'Estat, una política que sosté que el mercat del sòl actuï d'acord amb les lleis del mercat, portant els seus postulats a situacions, a postures, a postulats, extrems, com la multiplicació del sòl urbanitzable; la reducció i, fins i tot, la supressió de tot deure urbanístic; el 10% de cessions obligatòries; la reducció de la intervenció de l'Administració, o, fins i tot, els plantejaments que encara no han sortit d'una manera explícita, la desaparició de la qualificació d'usos, tesis defensades pel màxim exponent de la liberalització del Partit Popular, el senyor Soriano.

Després de les aportacions fetes al Projecte de Llei vàrem presentar tot un seguit d'esmenes, totes absolutament de contingut, sense ànim de participar en cap concurs ni introduir proposicions de llei de projectes que no eren propis d'una llei d'urbanisme, malgrat les vinculacions que hi puguin tenir. Quins, per això, han estat els nostres eixos d'intervenció en aquesta Llei d'urbanisme, tant en el procés previ com en el procés posterior? Un primer punt, fonamental per nosaltres, que ha estat l'aposta per la sostenibilitat del territori, i també, evidentment, la protecció del sòl no urbanitzable i la seva defensa com a reserva de sòl a protegir. En aquest sentit, fou aprovada, a proposta d'aquest diputat, pel Ple d'aquest Parlament, ja fa temps, una moció on s'instava el Govern a la redacció del catàleg del sòl no urbanitzable, aspecte recollit a l'exposició de motius

d'aquesta Llei i que creiem de vital importància mentre no tinguem els plans territorials parcials desenvolupats.

Tanmateix, el que hem intentat fer amb les nostres aportacions, especialment pel que fa referència a aquest article que per nosaltres és fonamental, l'article 3 de la Llei, és la concreció del concepte de desenvolupament sostenible i, sobretot, la fixació dels criteris orientadors per al desenvolupament urbà, evitant la segregació i la dispersió urbana, contemplant la integració i l'associació d'usos a fi de reduir la generació de desplaçaments.

Hem introduït, també..., hem fet una aportació important pel que fa a l'obligatorietat d'informes mediamambientals pertinents, així com el catàleg de béns a protegir, com a documentació bàsica a l'hora d'elaborar els plans d'ordenació urbanística municipal. I també hem establert la importància del lligam d'aquest Llei amb la resta de legislació sectorial, especialment pel que fa al tema del patrimoni i el medi ambient. La garantia d'un desenvolupament sostenible, doncs, del nostre territori no pot quedar reduïda a delimitacions específiques d'espais classificats com a no urbanitzables. Això no coincideix amb les més modernes tendències i obligacions internacionals, que assenyalen la necessitat per part dels poders públics de regular la utilització del sòl de forma racional.

La definició del concepte de sostenibilitat, per tant, és d'afectació a tot l'articulat, donat que és l'objectiu bàsic en l'exercici de les competències urbanístiques. Així, doncs, caldrà tenir-lo en compte com a element caracteritzador de la condició de sòl no urbanitzable, com a element també caracteritzador de la fixació de la proporció de sòl urbanitzable, com a criteris i determinacions que ha de contenir el Pla, tant el sòl urbanitzable delimitat com el no delimitat.

La Llei també promou, des del nostre punt de vista, un creixement compacte de la ciutat, que per tradició i història ens és propi, i, alhora, la millora de la qualitat de vida de les generacions actuals i futures, sense oblidar, evidentment, la cohesió social que ha de presidir la rehabilitació i creació de la ciutat.

Creiem que aquesta Llei pot servir, evidentment, amb altres instruments complementaris, per evitar la creació de situacions que hem viscut en els darrers anys, d'aquest urbanisme salvatge que es va desenvolupar a partir dels anys cinquanta i seixanta, amb la creació de barris com Sant Cosme, al Prat; Cinc Roses, de Sant Boi de Llobregat; Governadors, a Nou Barris, o la Mina, de Sant Adrià. Des d'aquesta Llei es pot començar a caminar per evitar els guetos i la dispersió urbana sobre el territori.

Cal subratllar, també, l'aportació prèvia que vàrem fer per tal que es recollissin, també, les cessions obligatòries en el sòl urbà no consolidat. Fins ara, la legislació urbanística exigia als promotors la cessió gratuïta del 10% de l'aprofitament urbanístic del sector només en sòl urbanitzable. Ara, a més, la nova Llei, estableix que en sòl urbà els promotors hauran de cedir també un màxim del 10%.

Un segon aspecte, al qual ja m'he referit anteriorment, i per nosaltres molt important, i que presideix una mica

el sentit de les nostres aportacions a aquest Projecte de llei, és la defensa de l'urbanisme com a element d'interès públic i unit, evidentment, també, al planejament territorial.

El concepte de l'activitat urbanística com a funció pública creiem que està present al llarg del Projecte, contraposat –un concepte contraposat– a la política liberalitzadora impulsada pel Govern del Partit Popular. I una, creiem, de les aportacions específiques que hem fet des d'Esquerra Republicana és el lligam d'aquesta Llei amb el planejament territorial. Per tant, la coherència que han de tenir els plans d'ordenació urbanística municipal amb les determinacions que tingui el Pla territorial general i els corresponents plans territorials parcials. Per tant, així, mantenir el principi de jerarquia normativa de les diferents figures del planejament. També hem fet una aportació, des del nostre Grup Parlamentari, pel que fa a l'adequació de les comissions territorials d'urbanisme a la futura divisió regional de Catalunya.

Un tercer element ha estat, en el qual també hem participat, la creació d'un nou sistema d'instruments de planejament, l'establiment d'un nou sistema d'instruments de planejament, amb la substitució de les actuals figures del Pla general, les normes subsidiàries de tipus *a* i *b* i els procediments de delimitació de sòl urbà per a una única figura: el Pla d'ordenació urbanística municipal. Creiem que això és un avenç important. Hem incidit també en les determinacions dels plans directors, i les nostres esmenes també han fet possible la creació de la figura dels plans parcials de delimitació en sòl urbanitzable no delimitat. També hem fet modificacions en aspectes que fan referència –que ja s'han esmentat en altres intervencions– al que són els plans de conjunt, amb uns criteris molt més respectuosos amb el concepte de l'autonomia local. Hem introduït també la figura dels plans especials de recuperació i millora del paisatge urbà, així com també l'augment d'estàndards de zones verdes i la regulació d'aquella pràctica de gestió urbanística per a l'execució del planejament, que s'estableix de mutu acord entre l'Administració i l'agent privat: la gestió urbanística convinguda. També hem fet aportacions pel que fa al desenvolupament de la Llei per mitjà dels corresponents reglaments i l'establiment de la taula de vigències de la legislació amb efectes urbanístics.

Un quart element s'ha basat a promoure la concertació entre les administracions, criteris que hem compartit amb l'esperit de la Llei presentada pel Govern. Creiem que la Llei ha de contribuir al diàleg i creiem que és una bona aposta, la de la concertació entre administracions. El punt de trobada pot ser aquest Programa d'actuació urbanística municipal, on la Generalitat i els ajuntaments poden concertar les seves pròpies aportacions per donar resposta a les necessitats de sòl i «vivenda». L'assumpció d'aquest Programa atorga, al mateix temps, creiem, el màxim nivell de competències urbanístiques per part dels ajuntaments, que podran aprovar, si es doten d'un pla d'actuació urbanística municipal, podran aprovar de forma definitiva tots els plans parcials, especials i de millora urbana. El Projecte de llei, per tant, creiem que és un pas endavant pel que fa al concepte d'autonomia local.

Jo crec que amb el concepte d'autonomia local moltes vegades hi ha un equívoc. Per tant, cal recordar que la funció municipal de l'ordenació urbanística s'exerceix, fonamentalment, amb la classificació i la qualificació del sòl, i això es regula amb l'acte de l'aprovació provisional, consistint l'aprovació definitiva en només el control de la legalitat, malgrat que és ben cert que, moltes vegades, aquests principis no s'han complert. Però creiem que són dues aprovacions que tenen funcions ben diferenciades.

Creiem sincerament que sobre aquest tema s'ha fet una demagògia considerable. L'autonomia local és un concepte marcat de perfils definits, i una defensa a ultrança d'aquest concepte també pot refermar un cert liberalisme urbanístic, contraposat a una política progressista i de sostenibilitat, a més de, potser també, reflectir una concepció del país de caràcter anacional. El concepte d'autonomia local portat a l'absurd pot ser contraproductiu a l'hora de definir un model urbanístic sostenible i de ciutat compacta. Creiem que algunes de les esmenes presentades porten a certes contradiccions i no van en la línia d'una visió moderna de l'urbanisme, que cada cop és més necessari que tingui una visió de supramunicipalitat i, al mateix temps, de planificació global del territori. No es pot defensar, creiem nosaltres, una visió «decimonònica» de l'autonomia local. Entenem que puguin haver-hi divergències, en el cas del Grup Socialista, entre potser una concepció més global de l'urbanisme i els interessos corporatius. No es pot defensar una suposada autonomia local i, al mateix temps, demanar amb una proposició no de llei, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, que la Generalitat modifiqui el Pla general metropolità per desclassificar els sectors clau 21 i 20 i passar a sòl no urbanitzable.

Cinquè punt: la promoció de l'habitatge de protecció pública i la millora del deure de conservació dels edificis. Una de les principals aportacions del nostre Grup Parlamentari ha estat, precisament, donar aquest pas important que conté aquesta Llei per a l'aposta de l'habitatge de protecció oficial. Segurament pot ser insuficient; segurament cal una major precisió, perquè a l'hora d'establir percentatges hi han altres variables que cal tenir en compte, però jo crec que s'ha aconseguit un bon acord amb aquesta reserva mínima del 20% per a ús residencial de nova ocupació..., es qualifiqui tant en sòl urbà com urbanitzable per a la construcció d'habitatges de protecció pública. És evident que a determinats municipis, especialment de l'àrea metropolitana, estem parlant d'un percentatge molt insuficient, que podran augmentar els ajuntaments, però, segurament, en altres indrets i en altres comarques de Catalunya potser és un percentatge difícil d'assolir, i, per tant, creiem que la Llei és prou flexible a l'hora de poder concretar aquests percentatges destinats a la protecció pública d'habitatge. Però estem convençuts que aquesta Llei dóna un primer pas important.

També hem introduït algunes millores pel que fa al deure de conservació dels edificis i la incorporació del dret de reallotjament, amb la potenciació i ampliació del patrimoni municipal del sòl i del registre municipal de solars.

Un sisè punt, que per nosaltres ha estat molt important, i potser una de les característiques que ha marcat les aportacions d'Esquerra Republicana, segurament l'únic Grup que ha fet aportacions en un tema que també ens preocupa. Ens preocupa l'autonomia local, però també ens preocupa la participació dels ciutadans i ciutadanes. Per tant, hem fet millores pel que fa als procediments d'informació pública i als mecanismes de participació ciutadana. Creiem que hem aportat elements totalment innovadors, propis de les legislacions més avançades que hi han a Europa Occidental, malgrat que en aquest aspecte, potser, el Projecte de Llei peca de certa timidesa, però, evidentment, són passos endavant que es comencen a donar: l'addició per part del Departament de les vies de participació ciutadana. Un element molt important per nosaltres, que és els programes de participació ciutadana com a document obligatori en qualsevol pla d'ordenació urbanística municipal. La contemplació, que moltes vegades ja existeix en alguns ajuntaments, que almenys quedi recollida en la Llei aquesta possibilitat de la creació dels consells assessors municipals de planejament. I també un altre element innovador: la possibilitat de fer auditories urbanístiques. Creiem que és a la ment, des de la voluntat dels ajuntaments, dels alcaldes dels diferents municipis i ciutats poder endegar aquests mecanismes que poden facilitar una millor gestió urbanística i, al mateix temps, veure el control de la legalitat. I també hem introduït modificacions pel que fa a l'adequació de la intervenció del síndic de greuges en termes urbanístics, adequant-ho als nous terminis de prescripció de les infraccions que es determinen en la Llei.

I un setè element, en el qual també hem fet algunes aportacions, és el que fa referència a la tipificació de les actuacions sancionables. La Llei determina nous criteris per a la tipificació de les actuacions sancionables. Es diversifica el grau d'infracció segons la classificació de molt greus, greus o lleus. S'acompanya cadascun d'aquests nivells de vulneració de l'ordenament jurídic amb especificacions reglamentàries encaminades a fixar els supòsits d'aplicació, la quantia de les multes i els terminis de prescripció corresponents. Malgrat tot, la Llei estableix els mecanismes adients per a la legalització efectiva de presumptes infraccions abans de la resolució de l'expedient sancionador, així com per a la reposició voluntària de la situació física o jurídica alterada. L'aportació d'Esquerra, en aquest sentit, ha estat prou aclaridora, especificant supòsits susceptibles de sanció, dels quals l'acció de reposició no té limitació de termini, i introduint la possibilitat d'instrucció i tramitació d'un únic expedient de protecció de la legalitat urbanística o en el sentit de la inclusió del concepte d'infraccions connexes.

Aquests han estat alguns dels elements principals que hem anat aportant en aquest Projecte de Llei. Pel que fa, i entraria en les esmenes que s'han presentat en aquest Plenari, valorar positivament aquesta retirada de les esmenes a la totalitat tant per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya com per part del Grup Socialista, una mostra que s'ha arribat, creiem també, a uns amplis nivells de consens en aquesta Llei.

Però pel que fa a les esmenes parcials, evidentment, anunciem que votarem en contra de les esmenes pre-

sentades pel Grup Popular, perquè creiem que, evidentment, són esmenes que van en el sentit de la liberalització i de reduir les cessions obligatòries del 10%, i com ha dit molt bé la seva portaveu, argumentat amb el concepte d'autonomia local. Això ens referma, també, un cop més, a nosaltres, en la valoració que fem d'aquest concepte, un concepte que també defensem, però creiem que a vegades s'utilitza molt a l'engròs i que, evidentment, cal entrar molt més en detall i precisió què vol dir aquest concepte i què vol dir intentar concertar les diferents responsabilitats de les diferents administracions. Per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes presentades pel Grup del Partit Popular.

Pel que fa a les esmenes d'Iniciativa, també anunciem que hi votarem en contra. Creiem que la valoració que ha fet el seu portaveu del Projecte de Llei..., hem tingut per uns moments la sensació que estava parlant d'una altra llei. Aquesta és la sensació que hem tingut, i malgrat compartir, segurament, una esmena de les presentades. Cal dir que aquesta esmena, referida al cànon de l'1%, en el seu moment, també, el nostre Grup Parlamentari la va estar valorant i no la vam presentar, perquè creiem i estem convençuts que es pot tirar endavant per altres procediments.

Per tant, voldria anunciar des d'Esquerra Republicana que entrem una iniciativa en aquesta cambra per tal d'instar el Govern que, mitjançant un decret o l'instrument legislatiu necessari, adopti aquesta reserva d'1% del pressupost d'Obres Públiques en sòl no urbanitzable a la preservació, conservació i gestió de dita classe de sòl. Creiem que la fórmula més correcta, des del nostre punt de vista, seria un decret similar al de l'1% cultural. Esperem que hi hagi una resposta positiva per part del Grup de la majoria i per part del Govern en aquest tema, i estem convençuts que així serà.

També estem convençuts que algunes de les esmenes que presenta Iniciativa, algunes estan ja, almenys parcialment, recollides en el text, i altres que fan referència a l'autonomia local em sembla que amb l'exposició que he anat fent hem deixat clar el nostre posicionament. No entenem encara la iniciativa que en el seu moment va presentar Iniciativa de revisió del Pla general metropolità des del Govern de la Generalitat. Estem convençuts que la majoria d'alguns dels seus alcaldes metropolitans no deuen compartir aquest criteri.

Pel que fa al Partit Socialista, evidentment, els mateixos arguments pel que fa a l'autonomia local, i creiem que hem fet algun avenç, i n'hem parlat amb el portaveu socialista, pel que fa als plans de conjunt, i creiem que el Projecte de Llei ha arribat a unes millores considerables i unes mesures correctores que la Generalitat pogués endegar plans de conjunt, plans d'intermunicipalitat contra els interessos de municipis que tinguin una importància cabdal en el territori de Catalunya. Creiem que hem introduït conjuntament elements de control pel que fa a la possibilitat d'actuació del Govern de la Generalitat. Creiem també que moltes de les esmenes presentades pel Grup Socialista les hem estat analitzant, i estan francament incorporades en el text de la Llei. Pel que fa a altres elements que ha introduït en les esmenes, com pel que fa referència a aspectes d'habitatge, a les

mesures de foment i rehabilitació de barris que abans ha esmentat el senyor Nello, creiem que no són estrictament pròpies d'una llei d'urbanisme i que compartim la necessitat que es desenvolupin en els propers mesos, com ha anunciat també el Govern, la Llei d'habitatge, i també el que fa referència al foment i rehabilitació de barris, però el contingut de mesures d'aquestes característiques el que no són és pròpies d'aquesta Llei d'urbanisme. I, a més a més, cal recordar que està recollida en una disposició transitòria la possibilitat d'endegar aquesta iniciativa de foment i rehabilitació de barris.

En definitiva, per acabar, les nostres aportacions han complert cinc eixos fonamentals: primer de tot, impregnar la Llei del concepte de sostenibilitat de l'actuació urbanística tant per als sectors públics com privats; un segon element ha sigut l'aposta per la concertació entre les diferents administracions; un tercer element, fonamental, la promoció de l'habitatge públic; un quart element, la millora dels mecanismes de participació ciutadana, també en els projectes urbanístics, i finalment, també, el lligam de la Llei d'urbanisme amb el planejament territorial. Creiem francament que amb tot això hem aconseguit que a Catalunya, tot allò que preveia el Partit Popular des de la legislació estatal, respecte que el sòl fos majoritàriament urbanitzable, exceptuant el protegit, només sigui urbanitzable el que racionalment sigui necessari.

Aquesta Llei –ho creiem– representa una derrota clara i rotunda de les tesis liberalitzadores i una aposta per a un urbanisme més sostenible. Per aconseguir-ho crec, modestament, que el nostre Grup Parlamentari ha tingut un paper fonamental a partir de l'acord a què hem arribat amb Convergència i Unió. I també hem volgut jugar un paper important a l'hora de facilitar un ampli consens amb la resta de grups parlamentaris.

Per acabar, també voldria fer uns agraïments. Primer de tot, als membres de la Ponència, especialment la receptivitat mostrada pel senyor Carles Puigdomènech, però també, al senyor Nello, al senyor Fabregat i al senyor Boada. També, agrair el treball i la col·laboració del lletrat senyor Muro i els serveis de la Cambra, i també agrair, evidentment, pel que fa al Departament de Política Territorial, a l'anterior conseller de Política Territorial, el senyor Pere Macias, al senyor Felip Puig, l'actual conseller de Política Territorial, i, també, a l'anterior secretari general d'Actuacions Concertades, el senyor Ramon Roger, que ha tingut –ho creiem– un paper important en el procés de la Llei, el senyor Llorca; i, evidentment, el que ha estat, en bona part, l'ànima d'aquesta Llei, el senyor Pere Caralps.

I, evidentment, com també ha fet el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, com no, també voldria agrair les mateixes ajudes, col·laboracions..., de la pròpia casa, del nostre propi Partit, d'Esquerra Republicana de Catalunya, especialment pel que fa al senyor Francesc Simó i, també, al senyor Josep Rovira. I a altres persones que han volgut col·laborar en aquestes propostes d'Esquerra Republicana, que estem segurs que hem millorat i que hem arribat a un grau de col·laboració important amb el Govern.

I creiem, també, que hem arribat a un ampli consens, almenys amb bona part de l'articulat, amb la resta de forces parlamentàries que permetran tirar endavant una llei d'urbanisme basada en els principis de la funció pública de l'urbanisme i, també, en els principis de la sostenibilitat del territori i la promoció de l'habitatge públic. Aquests han estat els nostres criteris a l'hora de treballar aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, parlo, evidentment, en nom de Convergència i Unió i com a ponent, conjuntament, d'aquest Projecte de Llei, amb el senyor Lluís Recoder, que també, conjuntament, hem participat en molts debats de la Ponència.

Nosaltres entenem aquest Projecte de Llei com un projecte de llei oportú i, alhora, necessari: oportú des del punt de vista polític, necessari des del punt de vista jurídic. Necessari des del punt de vista jurídic si tenim en compte que la legislació catalana en matèria d'urbanisme –o, fins i tot, a tot l'Estat– durant aquests últims anys ha sigut, certament, moguda, eh? Ha sigut diversa, amb aplicacions controvertides, amb legislacions de l'Estat –concretament la de l'any 90 i del 92, del Partit Socialista– solapant-se amb la catalana, el Decret legislatiu 1/90, aprovat pocs dies abans de l'entrada en vigor de la Llei 8/90, però precisament per evitar els efectes d'aquesta Llei de l'Estat clarament arrabassadora de les competències de les comunitats autònomes de Catalunya, i que com així va afirmar el Tribunal Constitucional en la seva Sentència de l'any 97, no?

A partir d'aquí, el Govern de l'Estat, l'any 98 dicta una nova legislació, una vegada ja clarificades les competències urbanístiques de Catalunya. I, per tant, es feia necessari, des del punt de vista jurídic, una norma pròpia nova catalana que l'adaptés i l'actualitzés d'acord amb el nou marc legislatiu i els pronunciaments constitucionals fins aquell moment, no?

També una llei oportuna, des del punt de vista polític, que, com he dit, calia un nou marc normatiu que ajudés a donar resposta a les necessitats actuals i futures en matèria de sòl i habitatge. Un nou marc normatiu que oportunament, de forma política, es presenta amb el Projecte de Llei del Govern; que forma part, a més, d'un conjunt de mesures ja incloses en el programa electoral de Convergència i Unió, i que van totes en la mateixa línia. Algunes, ja, en execució..., recordo el Programa de sòl i habitatge i el Programa de sòl industrial de la Generalitat de Catalunya, ja en marxa en aquests moments, amb diverses actuacions, moltes actuacions iniciades, les actuacions que des de fa molts anys es vénen portant a terme en barris degradats; el paper de l'Institut Català del Sòl com a principal promotor de sòl a Catalunya, etcètera. I d'altres mesures, també, en pro-

cés d'elaboració en aquest moment i que també venen recollides, en part, en aquest Projecte de llei, com són el compromís de modificació de la Llei de l'habitatge o el Pla català de l'habitatge. En definitiva, un conjunt de mesures que acrediten que el Govern governa, que procura donar resposta a les necessitats dels moments, i que, malgrat que a alguns sembli que els costi admetre-ho, aquesta n'és una prova evident més. I que, a més, el Govern amb aquest Projecte ho fa d'una forma innovadora, sòlida i molt pensada.

Vull dir, aquí, que el senyor Nello ja ha manifestat que aquest Projecte s'havia presentat amb quatre mesos de retard respecte al que s'havia dit inicialment. En tot cas, el senyor Nello em reconeixerà que aquest retard va ser de forma pactada per fer més participatiu el procés, i a petició de diferents entitats que volien fer aportacions a la Llei.

Vull dir, també, que des de Convergència i Unió, el nostre Grup Parlamentari –i ja ens consta que també ja, abans, al Govern– vam plantejar aquest Projecte, des d'un inici, amb una voluntat d'arribar als màxims consensos amb totes les administracions implicades, i, per tant, també amb les forces polítiques que les governen. Un projecte de llei d'aquestes característiques important per al futur del nostre país s'havia de portar a terme i –ho creiem– s'ha d'aplicar amb la màxima complicitat de tots plegats.

En definitiva, preteníem allunyar el debat, en aquesta Llei, de la confrontació en base a estratègies de curta volada i evitar la fàcil temptació que aquesta Llei, complexa tècnicament i políticament important, fos utilitzada com a arma partidista i d'enfrontament institucional. Era un risc. Crec que en el seu contingut, més enllà de les escenificacions que s'han fet en aquesta tribuna abans de la meua intervenció –en el seu contingut–, jo crec que ho hem aconseguit.

Amb aquest esperit, ens consta que ja el Govern va afrontar la redacció i l'exposició i l'explicació de l'abans Projecte de llei. I, amb el mateix esperit, en la seva tramitació parlamentària ha anat actuant. Un procés, el del Govern i el de Convergència i Unió, altament participatiu i en el qual s'han recollit aportacions de la més diversa procedència.

Cal dir que el moment polític en què s'ha negociat –presentat i negociat– aquesta Llei, en seu parlamentària, no ha facilitat, en general, aquest objectiu. La coincidència amb el debat sobre finançament, el debat de política general, el de la moció de censura, el de presupostos..., és evident que no han ajudat gaire a una visió, per part d'alguns, amb distància i serenitat d'aquesta Llei, tot i reconeixent la legitimitat, òbviament, de les seves posicions inicials, no? Posicions inicials que van portar –i en aquest clima puntual d'estratègia política així ho entenem– a la presentació d'esmenes a la totalitat per part del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds, les quals foren rebutjades amb els vots contraris en el seu moment de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i del Partit Popular, als quals agraïm, ara, evidentment, el suport rebut en aquell moment quant al rebuig de les esmenes a la totalitat presentades, no?

Deixi'm que agraeixi, òbviament, també, la retirada de les esmenes a la totalitat, tot i que els haig de confessar que de l'exposició del senyor Nello i del senyor Boada, tot i que jo intuïa que ja les retiraven de la seva exposició, anava pensant: «No sé com ho justificaran.» Perquè sembla que hi hagi un projecte absolutament dolent, amb unes esmenes molt bones, presentades per ells –únic mèrit d'aquests senyors–, i que..., i que, per tant, doncs, tal com ho anaven exposant, semblava difícil, després, justificar la retirada de les esmenes a la totalitat. De veritat, els agraeixo que ho hagin fet, tot i que noto una certa contradicció entre el resultat pràctic, el gest de la retirada, i la justificació que han fet, vostès, certament, una mica belligerant amb el contingut essencial de la Llei, no?

A veure, per parlar de coherència i de territori, potser avui –el mateix dia que davant de tot Europa alguns queden en evidència davant de la seva subordinació política i desconcert– no és el millor moment per parlar de coherència de territori, no? Alguns potser porten tant temps a l'ombra... (*Remor de veus.*) No, no... Escolti'm, deixi'm parlar, deixi'm parlar... Quan un ha de tenir mentalitat de govern ha d'acceptar, també, les crítiques que se'ls pugui fer. Quan uns porten temps a l'ombra, potser confonen els somnis lluminosos amb la realitat de la llum del sol. Com que no poden portar la imaginació al poder es dediquen a potenciar el poder de la imaginació. I així els va, no? Ara, somiar és lliure. (*Remor de veus.*) Malgrat tot, els agraeixo la retirada de les esmenes a la totalitat i els felicito, en tot cas, perquè, bé, vostès ho critiquen tot i acaben retirant l'esmena a la totalitat, no?

Cal dir que, davant l'oferta general de consens amb aquesta Llei que des del Govern i des de Convergència i Unió es va fer, Esquerra Republicana ja va manifestar, d'entrada, la seva disposició a parlar-ne. Convergència i Unió i el Govern, d'entrada, havien manifestat, pels motius que he exposat abans, de parlar-ne amb tothom, d'obtenir una llei al màxim de consensuada i amb les màximes complicitats de totes les institucions i les forces polítiques que les governen. Per tant, agraïm, també, a Esquerra Republicana aquesta Proposició, d'entrada, no?

També, al PP, el procés que finalment ha portat al fet que es recolzi el text, substancialment, que avui aprovarem, no? Tot i que aquesta voluntat d'arribar a acords ha estat una mica més difícil, i no per responsabilitat del Partit Popular de Catalunya ni nostra, sinó perquè el marc concret, urbanístic, a Catalunya, en aquest moment, s'havia vist una mica endarrerit pel Decret llei 4/2000 del Govern, que, d'alguna manera, nosaltres enteníem –també ho enteníem– que limitava, condicionava l'exercici de les competències de la Generalitat de Catalunya i dels ajuntaments.

I deixi'm, així, aquí, ara, que faci un incís, perquè també s'hi han referit alguns intervinents, a tornar-ho a explicar. Perquè, potser, per més que s'expliqui, no s'entendrà, perquè Convergència i Unió, en el seu moment, no va presentar recurs d'inconstitucionalitat contra aquell Decret llei. No el va interposar perquè la interposició del recurs, primer, no impedia la seva entrada en vigor. Segon, perquè el Decret llei en afectar només a plane-

jament que es revisés, tenia uns efectes limitats. Tercer, perquè el Reial decret no servia per a res, tampoc per corregir els objectius –lloables, per cert–, però que nosaltres enteníem que no eren els adequats. Quart, perquè el PP va accedir –i li ho agraïm– a tramitar el Decret llei com a Projecte de llei i introduir-hi, en la seva tramitació, modificacions. Perquè Convergència i Unió va entendre que la forma més eficaç d'evitar els defectes, que des del nostre punt de vista no podíem acceptar d'aquesta norma, eren la regulació del sòl no urbanitzable a partir de l'exercici de les competències pròpies de Catalunya, a través d'una llei com la de l'urbanisme, la que avui estem debatent.

I haig de dir que el temps ens ha acabat donant la raó. Ens ha acabat donant la raó perquè ningú, en aquesta llei, fa una qüestió essencial del tractament del sòl no urbanitzable, havent conciliat les posicions dels diferents grups. I els demano que repassin les hemeroteques dels moments en els quals es van debatre les esmenes a la totalitat, perquè veuran manifestacions d'alguns dels grups que les mantenien sent molt escèptics, a l'hora de veure com ens ho fariem, nosaltres, per conciliar interessos tan diferents amb aquest tema. Més fe, senyor Nello, perquè aquí vostè en té la prova: s'han conciliat. El tractament del sòl no urbanitzable, en general, em sembla que ha estat ben resolt i acceptat per tots els grups: Partit Popular, Convergència i Unió, Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds.

Tot i així no deixa de resultar curiós que siguin vostès, el Partit Socialista, els que continuïn insistint amb el tema del Decret llei aquest, en base a la Sentència del Tribunal Constitucional que, precisament, va anul·lar la llei invasora de competències autonòmiques que vostès havien fet. Per tant... –i deixi'm afegir una cosa–, per cert amb el vot particular, en aquell moment, de l'actual president del Tribunal Constitucional, actual president resultant del pacte Partit Popular - PSOE, amb la composició actual del Tribunal Constitucional.

Ho repeteixo: per tant, de forma eficaç hem donat resposta a aquesta qüestió, i ho hem fet, a més, d'una forma molt més àgil i ràpida que no pas en altres casos. Val a dir que amb quatre mesos de debat parlamentari s'ha aprovat una llei important, o s'aprovarà una llei important com aquesta, amb 1.200 esmenes, quan, per exemple, en el Congrés, havent entrat un any abans, encara no ha resultat..., no ha sortit la llei que, d'alguna manera, ha de modificar el Decret llei aquest de què parlàvem.

Tot i així, repeteixo, nosaltres agraïm a tots els grups les esmenes presentades, especialment a Esquerra Republicana i també al PP, per la seva aposta final, sembla, per l'estabilitat i per donar un vot favorable a la majoria d'articles de la llei, permetent a Convergència i Unió complir, en aquest tema concret urbanístic i en coincidència amb els altres grups, els seus compromisos.

Entenc que tots els grups han fet aportacions importants, Convergència i Unió, amb les seves més de dues-centes esmenes, que són fruit de la incorporació de matisos a un text de Projecte de llei ja molt bo, matisos a partir de les sentències del Tribunal Constitucional

d'aquest passat mes de juny. També les d'Esquerra Republicana, amb una especial sensibilitat per la participació ciutadana, pel respecte al medi ambient, les polítiques d'habitatge protegit, les reserves del 20%, com a mínim, per habitatge protegit, en qüestions competencials i coherència amb el planejament territorial. També al PP, per les seves aportacions en l'acumulació de tràmits, la simplificació de procediments i en temes hipotecaris i registrals, a més dels altres que ja s'han exposat. A Iniciativa per Catalunya Verds per les esmenes tècniques, molt rigoroses jurídicament sobre tot en temes de gestió urbanística, i per les aportacions en qüestions mediambientals. I també al Partit Socialista, per les seves esmenes en matèria de gestió urbanística, medi ambient, disciplina urbanística i totes altres que s'han anat exposant, que jo, em sembla, que hauran de reconèixer que si s'han incorporat no és només mèrit dels grups que ho han presentat, sinó també de Convergència i Unió a l'hora d'acceptar-les i entre tots tenir un text molt més compartit per tots.

Deixi'm que faci quatre pinzellades, de totes maneres, de quins són els elements més importants d'aquesta llei, des del nostre punt de vista. Una llei socialment avançada, mediambientalment respectuosa, agilitadora dels processos de transformació del sòl i respectuosa amb l'autonomia local. I a mesura que vagi exposant aquests temes, també, permeti'm que comentï algunes de les qüestions i esmenes que encara queden vives.

Una llei socialment avançada, una llei que obliga els ajuntaments a destinar el sòl, amb aprofitament que reben per cessió, tant en el sòl urbà no consolidat com en l'urbanitzable, a la construcció d'habitatges en règim protegit. Val a dir que s'evita la pràctica de molts ajuntaments, alguns d'ells governats la majoria en els que passa això pel Partit Socialista i Iniciativa per Catalunya, com en el cas de Barcelona, que s'ha anat venent escandalosament el patrimoni de sòl que s'hauria d'haver destinat a habitatge protegit, venent-lo en subhasta pública, ajudant a incrementar els preus i, alhora, utilitzant un mecanisme atípic de finançament que nosaltres entenem que no és el correcte. En tot cas, la llei d'hisendes locals també la van fer vostès.

S'introdueix, a més, l'obligatorietat de cessió del sòl amb aprofitament de la cessió d'uns percentatges de sòl amb aprofitament en el sòl urbà no consolidat, concretament del 10% de l'escreix d'edificabilitat i del 10% dels canvis d'usos. En això hi ha acord amb Esquerra Republicana i bàsicament també amb Iniciativa. Hi ha una discrepància curiosament coincidència entre ells, entre el Partit Socialista i el Partit Popular que, amb les seves esmenes el que pretenen és que aquest percentatge el puguin decidir lliurement els ajuntaments, amb el topall del 10%, però que en tot cas podria quedar reduït a zero i des del nostre punt de vista... Sí, senyor Nello, una altra cosa són les propostes de transacció, però l'esmena de vostès diu això. I que, en tot cas, podria quedar reduït a zero, evitant autèntiques polítiques d'habitatge.

No estem d'acord amb aquestes esmenes, entenem que hi ha d'haver un tractament igual per motius de seguretat jurídica, perquè cal cedir respecte a l'escreix, a la plusvàlua que es té i no en el que el sòl en l'edificabilitat que ja s'ha consolidat, perquè això és desmotivatiu.

dor realment dels processos de transformació, que és el que es pretén. Per altra banda, també, la Llei reserva al planejament general com a mínim el 20% del sostre residencial de nova creació en el sòl urbà com a urbanitzable per destinar-lo a la construcció d'habitatges en règim protegit, diu el 20% com a mínim. Certament hi ha uns mecanismes per modular-lo, uns mecanismes que permeten al Govern fer-ho, perquè la realitat de Catalunya és molt diversa i les necessitats de tot arreu no són les mateixes, de la mateixa manera que també, per decret i ningú ho qüestiona, es poden modificar els àmbits territorials a efectes dels diferents preus en habitatge dels mòduls dels habitatges protegits. Alhora, aquesta Llei preveu mesures d'estímul de la promoció d'habitatges públics en règim de lloguer, també facilitant als ajuntaments tenir autèntics patrimonis públics d'habitatges destinats a lloguer.

És mediambientalment respectuosa, defineix el principi de desenvolupament sostenible que inspira tota la Llei i fa compatible el desenvolupament urbanístic amb la preservació del que cal preservar. Fa un reforçament de la protecció del sòl no urbanitzable per incompatibilitat d'usos, introdueix de nou, després del Reial Decret Llei 4/2000 de l'Estat, la possibilitat de classificar sòl no urbanitzable per inadequació d'usos, preveu la coherència del planejament territorial i urbanístic, aposta pels creixements compactes i coherents, limita determinats usos en sòl no urbanitzable, aposta per una planificació racional de la mobilitat, preveu la incorporació d'estudis mediambientals com a documents integrants del planejament. S'endureixen les sancions per infraccions urbanístiques greus i s'amplien els terminis de prescripció de les infraccions urbanístiques molt greus i també alguns supòsits d'imprescriptibilitat en el sòl no urbanitzable per incompatibilitat d'usos, aquell que necessàriament calgui protegir: espais naturals, etcètera.

És també una llei agilitadora dels processos de transformació del sòl, que busca l'equilibri entre el desenvolupament urbanístic i la preservació del medi, que redueix i simplifica tràmits i terminis, aposta per una nova cultura urbanística amb la redacció del planejament que ja prevegi prescripcions referides a estudis de detall i projectes d'urbanització, fa una nova regulació dels sistemes d'actuació per reparcelació, facilita la intervenció dels promotors en els processos d'urbanització del sòl a través de la compensació per concertació, i introdueix mecanismes per facilitar la supressió dels obstacles a la urbanització. Introdueix seguretat i eficàcia en el procediment a través d'una previsió de silenci positiu en la majoria de casos, i preveu el límit del 45% d'ocupació, únicament en els sectors continus, no en els discontinus i, senyor Boada, no ho incrementa respecte a la situació actual o del projecte, sinó que simplement el 45% inclou el 10% que en la redacció anterior no hi era, però si fa el còmput global és exactament el mateix.

És també una llei respectuosa amb l'autonomia local, recull expressament els principis de subsidiarietat i proporcionalitat, preveu que tots els ajuntaments puguin aprovar definitivament el planejament urbanístic derivat si fan un programa d'actuació urbanística municipi-

pal, amb independència del nombre d'habitants que tenen i en funció dels compromisos que aquests ajuntaments vulguin anar assumint i els mitjans que tinguin en matèria urbanística. No facin el discurs que vostès són municipalistes i la resta no. Els ho ha dit Esquerra Republicana, els ho ha dit el Partit Popular, els ho diem nosaltres. Convergència i Unió governa a la majoria d'ajuntaments de Catalunya, com poden comprendre nosaltres també som municipalistes.

El principi d'autonomia local, de totes maneres –i posaré una mica en contradicció algunes afirmacions seves– té a veure amb el medi ambient, però és que el medi ambient no coneix termes municipals, no els coneix. Hi ha qüestions, externalitats, que van més enllà dels termes municipals i que són decisions d'entitats superiors a l'ajuntament, qüestions com aquestes de legalitat, de supramunicipalitat que manté el Projecte de Llei, no diguin vostès que és anar en contra de l'autonomia local.

El senyor Oliveras li ho ha dit, senyor Boada, vostès van presentar fa quinze dies a la Comissió de Política Territorial una iniciativa que demanava al Govern de la Generalitat que modifiqués en determinats àmbits el PGM, prescindint absolutament dels ajuntaments, fins i tot en els que governen vostès. Escolti, això és així, i em remeto al *Diari de Sessions*, i la senyora Bet Font, que la té aquí al costat, li ho podrà corroborar.

Per tant, aposta també per l'autonomia local. Aposta que es demostra a més en el ple respecte a la Carta Municipal de Barcelona, recollit també expressament en disposicions d'aquesta Llei. Els ajuntaments poden decidir el seu propi model urbanístic a través de la introducció de la possibilitat de classificar sòl no urbanitzable per inadequació, i que el Reial Decret Llei, aquest, d'alguna manera qüestionava.

Se segueixen escrupolosament els pronunciaments del Tribunal Constitucional en matèria d'autonomia local, i vostès ho saben, i les sentències d'aquest estiu passat avalen el que disposava el Decret Legislatiu 1/90 i les competències de la Generalitat en aprovació definitiva del planejament tal com estaven, i aquí es fa una aposta més a favor dels ajuntaments i, per tant, encara amb més motius.

Els ajuntaments poden desenvolupar autèntiques polítiques municipals en sòl i habitatge a través de les mesures abans previstes, per tant, a favor de l'autonomia local. La intervenció de la Generalitat en l'aprovació del planejament municipal és només per motius de legalitat i supramunicipalitat, qualsevol tramitació urbanística d'administracions diferents a la municipal requereix un tràmit d'audiència per l'ajuntament.

Senyor Nel·lo, vostès volen mantenir el paper en matèria urbanística de les diputacions, i ho van fer amb una iniciativa anterior a aquesta Llei, i ara vostès hi continuen. Nosaltres no hi estem d'acord. Nosaltres volem donar un paper important als consells comarcals, al Govern de la Generalitat i, en funció de la nova organització territorial de Catalunya, vostès mantenen el de les diputacions. És molt legítim, no és, ho saben vostès, el nostre model.

Vostès parlen d'autonomia local, però a més amb contradiccions. I els posaré un exemple. Vostès saben que hi va haver una proposta de transacció del nostre Grup, acceptada pel Partit Popular i Esquerra Republicana, que permetia que els ajuntaments poguessin decidir lliurement incrementar o disminuir el percentatge de reserva de sòl per a habitatge protegit que els plans generals han de preveure. I vostès s'hi van negar, vostès són els qui s'hi van negar. Aquesta proposta de transacció és aquí i està sobre la taula. Si vostès realment aposten sense contradiccions per l'autonomia local, acceptin la transacció que se'ls va fer i a més del 20%, tal com ho regula el text actual, per acord amb tots vostès, acceptin la proposta i que els ajuntaments lliurement, en funció de les seves necessitats, puguin incrementar o disminuir aquest percentatge de reserva. Sinó vostès faran un titular que dirà: «La Generalitat no respecta, el Govern de la Generalitat o Convergència i Unió no respecta les competències municipals.» I nosaltres els haurem de dir: «El Partit Socialista i Iniciativa per Catalunya no accepten que els ajuntaments puguin decidir lliurement el percentatge de reserva d'habitatge protegit en els seus termes municipals.» Això és així, i és constatable, i està en documents enviats a tots vostès i que tots els grups i ponents coneixen.

Per tant, em sembla que quatre elements de la Llei prou importants: socialment avançada, mediambientalment respectuosa, agilitadora dels processos de reserva de sòl, respectuosa amb l'autonomia local i altament consensuada. Mil dues-centes esmenes, en resten unes cent vint, menys d'un 10%, un 90% d'acords.

S'han presentat, també, altres esmenes en altres qüestions, com són el tema –ja s'hi ha referit– ambiental, el senyor Oliveras. A veure, nosaltres estem disposats a escoltar, em sembla que el lloc de tractar aquest tema no és aquesta Llei, en tot cas el que vostès plantegen té efectes i repercussions de molts tipus, caldria veure si s'ha de configurar com un impost, un tribut, una taxa. Quin és el mecanisme normatiu per fer-ho, quins són els efectes econòmics, sobre quin tipus de casos en el sòl no urbanitzable s'hauria d'aplicar? En tot cas, no és ara el moment de parlar-ne, quan sigui el moment, evidentment, doncs, escoltarem les seves propostes.

El Partit Socialista presenta també unes esmenes en temes de política d'habitatge –jo entenc que vostès ho facin aquí, ho fan a tot arreu, com que no governen han de visualitzar la seva preocupació, real, legítima i compartida amb nosaltres per aquests temes, però entenem que aquest no és el marc normatiu adequat, sinó a la Llei de l'habitatge, en què ja nosaltres ho tractarem. És que sinó vostès voldrien convertir aquesta Llei en el que és un recull de mandats al Govern perquè faci determinades coses i això, en tot cas, és un text normatiu, la Llei de l'urbanisme i no una moció o una proposició no de llei que vostès, evidentment, poden presentar quan vulguin.

A més, vostès reproduïen quasi textualment una proposició de llei sobre actuacions en barris desfavorits, que ja es va debatre en aquest d'això i sobre la qual el Govern ja va contestar, Convergència i Unió també vam contestar des d'aquesta tribuna i en la qual s'està treballant. En tot cas, sàpiga que els temes d'habitatge, sà-

piguen tots, és una preocupació compartida, una responsabilitat compartida i que requereix actuacions també compartides i consensuades.

Vostès proposen també altres mesures discutibles en el tema dels habitatges buits, jo crec que n'hi ha menys dels que es pensen i es diuen, amb el nou cens ho sabrem. Hi ha fenòmens d'empadronament per motius fiscals, etcètera, que distorsionen aquesta dada, vostès plantegen una regulació. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, esperi's un segon. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies. Vostès plantegen una regulació dels habitatges buits que nosaltres entenem que no és aquí el lloc adequat, que és poc rigorosa. Vostès entenen que l'habitatge buit, el que fa més d'un any que està desocupat... Permeti'm la broma, si un senyor deixa la seva feina, els seus compromisos i se'n va un any a viure a l'estranger –no ho sé, per exemple, a Roma– vol dir que llavors quan torna ja no pot, aquest habitatge s'ha d'incloure en un registre d'habitatges desocupats? (*Remor de veus i rialles.*)

Per tant, hi ha una aplicació pràctica realment difícil d'aquest tema. Compartim la preocupació, però entenem que la solució per la qüestió dels habitatges buits va més en la línia de l'estímul, de la fiscalitat, i, en tot cas, d'un repensament d'alguns aspectes a la Llei d'arrendaments urbans i les seves disposicions transitòries i les lleis processals que hi corresponen. Però, en tot cas, fer més atractiu l'arrendament d'habitatges que realment estiguin buits.

Evidentment, no és una qüestió de prova, en el cas dels solars no edificats que, si la Llei ho recull, ho recull, possiblement inclosos en un registre de solars, però difícilment es pot fer, també, de la mateixa manera, ara i aquí, en el cas dels habitatges.

Acabo, ja, senyor president. Senyores i senyors diputats, volem destacar el paper fonamental que en aquesta Llei hi han tingut l'exconseller Macias, durant el mandat del qual es va inspirar, gestar i negociar la major part d'aquesta Llei; el conseller Puig, que en la mateixa línia i voluntat ha impulsat i ha acabat aquesta tramitació i també amplis acords, el paper dels senyors Ramon Roger, Joan Llord i Pere Caralps, autèntics autors del Projecte, sense la disponibilitat i mestratge dels quals hauria estat molt difícil, a qui els parla, arribar a on hem arribat. L'interès, dedicació i disponibilitat dels consellers, secretari general, director general i redactor del text, han estat realment exemplars tant amb Convergència i Unió com –jo crec que tots ho han reconegut– en les reunions tingudes amb els diferents ponents dels altres grups i els seus equips col·laboradors.

Agraïm, també, a les senyores Blanca Feliu i Carme Sardà, que des de l'Assessoria Jurídica del Departament, han contribuït a la millora tècnica de la Llei i a totes les persones del Departament que també hi han col·laborat. També al portaveu, portaveus adjunts al Grup i al portaveu de la Comissió i a tot el Grup, la

confiança en encarregar al senyor Recoder i a mi defensar la posició de Convergència i Unió en aquest Projecte. I, també, i ja vaig acabant, al senyor Xavier Muro i als serveis de la cambra pel seu assessorament i treball durant la tramitació i debat de la Llei. I, finalment, agraïment a totes les entitats, col·lectius, professionals, que des de diferents llocs han fet aportacions a la Llei.

Tant de bo, l'aplicació efectiva d'aquesta Llei, per a tots, contribueixi a la millora de la qualitat de vida de tots els catalans.

Moltes gràcies i els recordo que la proposta de transacció continua en peu.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Anem a passar a les votacions. *(Veus de fons.)* Senyor Boada, em demana la paraula...?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, senyor president, és per una contradicció, tant del senyor Oliveras com del senyor Puigdomènech.

El president

Un minut.

El Sr. Boada i Masoliver

No, no entraré ni a explicar la nostra opinió o a contradir el que s'ha dit. Cadascú assumirà la seva responsabilitat quan aquesta Llei arribi al territori i s'hagi de gestionar a nivell de municipis i cadascú sabrà què ha votat i què ha dit. El que sí que no és veritat és que en engegar el ventilador, quan nosaltres vàrem plantejar la Proposició no de llei de canviar la clau 20 i 21, que és urbanitzable com a no urbanitzable, dir que no plantejàvem molts municipis. *(Remor de veus.)* Va provenir, precisament, dels municipis. Ho vàrem plantejar com a tal i en la defensa vàrem dir que malgrat que en el text no hi era, que era un error –que era un error–, sí que, evidentment, nosaltres venia de la concertació entre municipis i Generalitat evitar, doncs, que s'acabi d'ocupar un territori com és Collserola...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...i la serralada de Marina, que en aquests moments està cobejat per certs sectors. En tot cas –ho repeteixo–, no obrin el ventilador per esquitxar tothom perquè no és així.

Gràcies.

El president

Ja ha explicat la contradicció, gràcies. *(Veus de fons.)* Sí? Un minut...

El Sr. Oliveras i Maristany

Per contradiccions, només dir que a la Proposició no de llei que ha esmentat el senyor Boada, parlava directament que el Departament de Política Territorial modificqués el Pla general metropolità i en cap moment s'esmentaven les entitats locals. Que estigui tranquil, el senyor Boada, perquè, gràcies a l'esmena que va presentar Esquerra Republicana, va quedar solucionat, i, evidentment, qualsevol modificació del PGM s'ha de fer a partir de les entitats metropolitanes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, a les votacions.

Els senyors portaveus –ho suposo– ja tenen les dues esmenes tècniques: les que fan referència a l'article 178 i a l'article 39, modificació de l'apartat 2. Dic això per tenir-ho ben present.

Després, gràcies, també, a l'ajuda dels senyors portaveus hem pogut mirar de racionalitzar al màxim aquestes votacions, que les aniré donant per blocs. Si en el moment de la votació algun portaveu creu que una de les votacions no està d'acord la seva intenció de vot amb totes les altres, que ho demani, que la farem separada.

Dit això, comencem amb les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Primer, farem la votació de les números 13, 17, 64 i 65.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 5 vots a favor, 127 en contra i cap abstenció.

(Remor de veus.)

A continuació, les números 16, 33, 129, 136 i 137.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 5 vots a favor, 79 en contra i 48 abstencions.

A continuació, la resta, excepte les números 15, 44, 73, 78, 88 i 89, que han estat retirades i, també, excepte les que formen part de les transaccions.

(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.) Senyor diputat, els serveis de la cambra són eficients, eh?, li ho dic...

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, no, no..., en tinc constància que són eficients, un moment que acabo de...

El president

No, prego...

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí, tenen raó, és veritat... *(Remor de veus.)*

El president

Moltes gràcies.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

Entrem, ara, en les esmenes del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi. En el primer bloc votarem les números 46, 60, 61, 75 i 77.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

A continuació, les números 1, 4, 5, 6, 22, 63, 74, 85, 142 i 143.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 79 en contra i 5 abstencions.

I, a continuació, les números 3 i 43.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

A continuació, les esmenes números 2, 7, 10, 86 i 140.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, la resta d'esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

A continuació, la votació de l'esmena transaccional que es refereix a la disposició transitòria primera.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes del Grup Popular, que són la número 19, 20, 21, 24, 25 i 26.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 11 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a votar l'articulat del Projecte de llei: primer, els articles números 35 i 38.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'article número 40.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació, els articles números 17, 18, 42, 52, 55, 57, 58, 60, 69.3, 71, 72, 73, 74, 77, 83, 85, 147, 177 i la disposició addicional primera, la disposició addicional segona i la disposició transitòria sisena.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 79 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació, els articles números 15, 160 i 164.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 78 vots a favor, 48 en contra i 5 abstencions.

A continuació, les disposicions finals de la primera... (*veus de fons*), no, primera, segona, tercera, quarta, quinta, sisena, vuitena, novena, desena i onzena i l'exposició de motius.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 79 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

A continuació, els articles números 3, 14, 24, 50, 64, 70, 78, 88, 91, 131, 140 –els apartats 2 i 3–, 146, 148, 151, 152 i la disposició transitòria segona.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 84 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem els articles números 4, 8, 9, 10, 13, 16, 22, 26, 27, 32, 41, 43, 53, 54, 56, 61, 63, 76, 79, al 80 l'apartat 1, 84, 86, 102, 107, 108, 109, 111, 112, 119, 120, 122, 123, 124, 125, 127, 128, 134, 135, 136, 137, 138, 144, 150, 153, 154, 159, 163, 169, 192, 200, 201, 202, 209, 212, 214, disposició transitòria tercera i disposició transitòria setena.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.

A continuació, els articles números 28 i 80 apartat 3 *e*.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 127 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

A continuació, els articles números 31, 33, 49, 62 i 185.

Comença la votació.

Estan aprovats per 79 vots a favor, 6 en contra i 47 abstencions.

I a continuació, la resta de l'articulat i el títol de la Llei.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació, un cop acabada la Llei d'urbanisme, la Proposició de llei que ens ve d'ahir, de mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i de llurs descendents.

Comença la votació.

Queda aprovada per la unanimitat dels presents.

Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1999
(tram. 257-00003/06)

El setzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1999. Si no hi hagués presentació, per fixar el seu punt té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, si han de sortir de l'hemicicle, facin-ho amb silenci abans de prosseguir el debat. Un moment, senyor López Bulla, si us plau.

El Sr. López Bulla

Gràcies.

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres no votarem el primer apartat del Dictamen. Aquesta fou la nostra posició al debat de la Comissió de la Sindicatura, i més endavant en donaré els arguments. Per això, demanem votació separada de la resta dels apartats. Aquests últims sí que mereixen un vot afirmatiu pel seu contingut i perquè, en certa mesura, en alguna ocasió de manera literal, recullen alguns aspectes de la Resolució que nosaltres vam presentar i la d'altres grups que nosaltres vam votar-hi també afirmativament.

Per nosaltres, aquesta part que votarem afirmativament representa un gir molt positiu amb relació a les anteriors resolucions als anteriors dictàmens. Per exemple, l'anterior i els anteriors tenien una extremada sobrietat, que podia equiparar-se a la més pura vacuïtat. No deien res, excepte les conegudes fórmules ritualistes i protocol·làries.

Estem, però, davant d'un document divers que insta el Govern a presentar anualment al Parlament tota una sèrie de correccions com a conseqüència de tot tipus de conclusions i de recomanacions de la Sindicatura, i també a fer complir a les entitats i empreses de la Generalitat l'obligació que tenen de lliurar la documentació necessària per a la seva anàlisi correcta en els termes indicats per la mateixa Sindicatura. I més tasques que s'encomanen al Govern, aquelles que explicita el Dictamen en els apartats cinquè i sisè, que, indirectament, recorden al Govern les seves funcions i, indirectament —això és una lectura que podria ser interessada, però no ho crec—, són una severa crítica al Govern.

De tot això, de la resta dels punts que votarem afirmativament, el meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds, se'n felicita, perquè, a l'igual d'altres grups,

ho veníem reclamant des de fa molt de temps, perquè, realment, és un fet palpable que diverses entitats i empreses de la Generalitat han estat i continuen d'aquesta manera, en una mena de *terra nullius*, en una mena de terra de ningú, autolegitimant-se ells els seus comptes i no lliurant la documentació necessària per al seu control i per a la seva correcta anàlisi. Aquesta era una posició reiterada que feia que el Parlament tingués una sobirania limitada, perquè no arribaven aquí els comptes de no poques empreses del ja important sector públic de Catalunya, importància de la qual nosaltres, òbviament, ens felicitem.

Quines són les raons generals que motiven el nostre vot contrari a l'apartat 1? En primer lloc, la presentació de la consolidació de comptes no és clara, en part per la manca de documentació inicial d'alguns organismes, que és la raó principal, i també per culpa d'un format poc adequat a un seguiment poc racional dels comptes, amb una confusió interessada i intencionada del consolidat general i dels consolidats parcials, que és ben visible en l'anàlisi del deute.

Segon, no consta que en la consolidació es tingui en compte el flux entre grups d'organismes en aspectes no específicament subjectes a transferències, com és, per exemple, i entre d'altres, la compra de béns i serveis.

Tercer, l'estructura real de la Generalitat inclou organismes consorciats o amb altres fórmules jurídiques quan la seva presència és majoritària, tant pel que fa al paràmetre equivalent al capital, o a d'altres, com a transferències a l'explotació o la inversió.

Aquestes qüestions generals donen els següents resultats. U: en la informació sobre els resultats anuals, i respecte al romanent, no figura amb la sistemàtica i detall necessaris el romanent afectat, per la qual cosa es desfiguren els resultats obtinguts, que passarien, probablement, a ser negatius. Dos: la provisió d'impagats, o de dubtós cobrament, no apareix amb la deguda sistemàtica en els comptes, sense que hi hagi la més mínima explicació. Tres: no apareix, almenys explícitament, el possible deute que genera l'activitat inversora amb el pagament ajornat.

Aquestes raons figuraven en la nostra Resolució, i és realment una llàstima que no s'hagin incorporat al Dictamen. En qualsevol cas, m'interessa afirmar i dono fe que el que diu el Dictamen és, fidelíssimament, l'itinerari de la discussió que vam tenir l'altre dia.

El nostre interès no és un altre que el d'exercir, nosaltres, el Parlament, la seva tasca de control democràtic del Compte general, també del Compte general, un compte general que s'escapa un xic de les nostres mirades de control degut al contumaç *gap*, tan allargat, entre l'exercici en qüestió i el seu corresponent control parlamentari.

Acabo, senyories, amb una reflexió, que jo crec que també entra, almenys, en aquest debat, i és la petició formal i solemne que alguna *autoritas*, que no vol dir necessàriament autoritat, alguna *autoritas* d'aquí, d'aquesta casa, posi una mica d'ordre a la Fiscalia.

L'altre dia la senyora Bet Font i un servidor vam tenir una reunió amb certes persones d'una entitat de la so-

cietat civil, i ens deien que no volien que els seus comptes fossin investigats per la Sindicatura de Comptes. Bé, vàrem aclarir que això era una postura democràtica, etcètera, etcètera, però al final jo vaig pensar: però quina autoritat té la Sindicatura de Comptes de cara a la gent, quan la gent mira –no dic que ho sigui– la Sindicatura de Comptes com si fos un *patio de monipodio*, un mercat de Calaf?

L'altre dia llegim als diaris: «La Fiscalía investiga las gratificaciones del síndico mayor a su secretario.» No sé si és veritat o no. Estic parlant de realitats, estic parlant de realitats que surten al paper, als diaris. Jo crec que és necessari que alguna *autoritas*, doncs, intervingui oficiosament fent el que antigament es deia *de hábil componedor* per posar una mica d'ordre en tot això. En primer lloc, perquè nosaltres no podem, de cap de les maneres, quedar impàvids davant de la degradació, aparent o real, però, en qualsevol cas, vista d'una manera perplexa per la gent, del que és una institució tan important com la Sindicatura, que de pas ens esquitxa a nosaltres, perquè aquesta sofisticació que són els òrgans de la democràcia no arriben a moltíssima gent, que creu que la Sindicatura de Comptes som nosaltres mateixos o vés tu a saber qui. De manera que és possible que hi hagi alguna *autoritas* que faci de tal i posi una mica d'ordre perquè la Sindicatura tingui una mica de «compostura» cap enfora i de *conllevancia* entre ells mateixos?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Ahir, des d'aquesta mateixa trona, parlàvem del lideratge que ha de tenir, en el terreny econòmic, i social, i cultural, la ciutat de Barcelona, i el Principat de Catalunya, dins de l'arc mediterrani. I, possiblement, en la Sindicatura de Comptes és una de les institucions que, possiblement, podríem tenir lideratge a dintre del món de l'Administració pública. Ho dic perquè, des de sempre, a la Corona d'Aragó, hi varen haver els oïdors de comptes, que són uns dels primers d'Europa que, als defraudadors, si se'ls trobava, els feien pagar deu vegades allò que havien defraudat. Per tant, era exemplar. Això és ésser capdavanter. I ara, tal com deia el meu amic López Bulla, els que som de la Comissió de la Sindicatura de Comptes estem com mig avergonyits, anem amb el cap cot pels passadissos, perquè sembla que en som responsables. I és que, efectivament, la qüestió de la Sindicatura de Comptes depèn del Parlament. Ell demanava una autoritat, que vingués una autoritat i posés ordre, i és que l'autoritat som nosaltres, tots plegats, conjuntament.

Per això, tractar aquests temes és molt important i tant de bo algun dia la nostra institució pugui ser capdavantera, pugui ser líder, perquè actualment la participació del poble en els comptes públics és un aprofundiment

de la democràcia. I això és molt necessari, i cada vegada anirà a més.

Jo he tingut una satisfacció avui en parlar de la Llei d'urbanisme, que els ciutadans podran participar en l'agencament del territori i en l'ordenació territorial, però sobretot que es faci una guia perquè els ciutadans, quan hagin d'anar a l'Administració, sàpiguem què poden exigir, què poden demanar, perquè actualment la qüestió urbanística és un bosc que, encara que el ciutadà hi pugui participar, és impossible d'arribar a conèixer la veritat en molts assumptes.

Doncs en això dels temes comptables, ens passa el mateix. El Parlament com a tal no s'hi pot dedicar, i deleguem una sindicatura perquè ho faci per compte nostre. Però, evidentment, la consolidació dels comptes ja s'ha fet, però, en canvi, com que es fa aquest disseny comptable en l'Administració pública actualment i les obres públiques les fa GISA, els deutes de GISA estan consolidats amb els deutes de la Generalitat? A mi em sembla que no. Per tant, ara ens han consolidat els comptes de la Generalitat amb Sanitat, però no amb les empreses públiques que contínuament poden tenir deutes que no estan integrats.

Per tant, la Proposició que s'ha fet, possiblement per primera vegada des que jo estic a la Comissió de la Sindicatura, és la primera vegada que Convergència i Unió ha intentat agafar tot el que demanem. I la nova, diguem-ne, la nova perspectiva que jo hi veig, en aquesta Proposició que posem a consideració de tots els diputats, hi ha que tant el Govern de la Generalitat com les empreses i els òrgans administratius i econòmics, així com les empreses públiques en les quals la Generalitat té una majoria de capital, hauran de presentar les famoses memòries, les memòries que no veiem mai i les quals jo crec que ja s'haurien de fer en els programes dels pressupostos. Per què? Perquè ho mana la Llei, la Llei pressupostària.

Jo tinc una satisfacció, no me n'havia adonat que tenim el conseller d'Economia entre nosaltres, i m'agradaria que ho escoltés. Les memòries que aquí demanem que faci el Govern, sembla que s'han de presentar *a posteriori*, però, de fet, aquestes memòries justificatives dels objectius i dels resultats s'han de fer *a priori* i s'han d'adjuntar quan es fan els pressupostos, i sobretot en els pressupostos que es fan per programes. Què en farem de fer pressupostos per programes si en fer el programa no s'hi posa l'objectiu, ni els resultats, ni els costos? Perquè després, quan vingui la Sindicatura, ens pugui dir: «Bé, doncs allò que es va proposar, allò que es va preveure, allò que es va planificar i allò que es va programar s'ha fet i s'ha obtingut un resultat millor del que s'havia proposat.» Per tant, nosaltres hi estem absolutament a favor, no ens han acusat en la proposta una idea que fa temps que demanem, que és que el mateix moment que el Govern envia tota la documentació a la Sindicatura de Comptes, d'una manera simultània, també enviés, no en paper, perquè serien molts de paquets, però sí en material cibernètic, als grups parlamentaris. D'aquesta forma, si nosaltres hem delegat la funció d'auditar els comptes de la Generalitat a la Sindicatura, bé tenim poder per poder-ho auditar també nosaltres i poder mirar si efectivament el que diu la Sindicatura és correcte.

Hi ha un altre punt que tampoc no s'ha tingut en compte, però que convé que ho sàpiguen tots els senyors diputats, i és que en el compte consolidat de la Generalitat hi ha l'inventari general del patrimoni de la Generalitat. Doncs bé, aquest inventari general no està en pessetes —o ara en euros—, és a dir, no està valorat. I, efectivament, un inventari sense valor, això no es pot admetre, això no ho admet ningú. Per tant, nosaltres, el que reclamàvem és que s'hi posessin els valors.

I, sobretot, hi ha un altre tema que nosaltres hi posàvem més coerció, i és que totes aquestes entitats administratives o econòmiques, entre les quals, per exemple, hi ha la Biblioteca de Catalunya, hi ha l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, hi ha l'Institut Català de la Vinya i el Vi, hi ha l'Institut Català del Voluntariat, doncs totes aquestes entitats han presentat els seus balanços sense signatura. Com pot ser que ningú se'n faci responsable? Doncs nosaltres ho demanem.

I, per altra banda, tampoc han presentat dades, per exemple, el Patronat de la Muntanya de Montserrat, o el Museu de la Ciència, o la Biblioteca de Catalunya, o la Junta d'Aigües, o l'Institut Català d'Adopció i Acol·liment. Aquestes entitats tenen l'obligació de presentar les memòries i de presentar les dades. No podem... Jo els traspasso a vostès la responsabilitat jurídica que tenim de saber que una persona no compleix la Llei i des d'aquí no li diem res. Aquí es denuncia un fet irregular i nosaltres no en diem res.

Per tant, si la Sindicatura ens recomana que els ho reclamem, jo també ho traspasso al Parlament perquè, almenys, la meua consciència quedi tranquil·la, que mentre vaig complir amb la meua obligació, vaig conèixer una irregularitat, la vaig denunciar, però els que tenien els vots i els que tenien el poder per fer-ho, no ho varen fer.

Per tant, nosaltres, senyor president, votarem a favor, atès que després de demanar-ho molts exercicis i molts anys, finalment, han reproduït en aquesta proposta algunes de les idees que nosaltres vam demanar. No ens les han acceptat totes, però continuarem lluitant, perquè sabem que tenim la raó, tenim la veritat i, en definitiva, el que nosaltres volem és que la comptabilitat pública sigui millor, que la Sindicatura pugui liderar les sindicatures de tot Europa i, al final, estiguem orgullosos que els nostres gestors o els nostres administradors, no solament fan les coses bé, no solament ho comptabilitzen bé, sinó que també, des de fora, tothom està convençut que també es fa honestament. O sigui que, a més de ser-ho, ho ha de semblar.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferrer. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, plantegem novament davant del Ple el debat i votació de la liquidació dels comptes de la Generalitat,

dels seus organismes autònoms, i de les empreses públiques pel que fa a l'exercici 1999. Any rere any substanciem el debat de les propostes de resolució que han estat prèviament aprovades, prèviament treballades en la Comissió de la Sindicatura de Comptes pel que fa a l'informe de fiscalització, i en nom del Grup Parlamentari Popular volia iniciar aquest debat i posicionament reconeixent el treball de fiscalització que ha fet la Sindicatura. Em sembla important perquè la situació d'atzucac en què es troba la Sindicatura no pot fer que deixem de reconèixer la feina que ha realitzat.

Les tres propostes de resolució que es plantejaren aquest matí per a la seva votació tenen, en primer lloc, la primera té com a contingut l'aprovació de l'informe del compte general. La segona proposta de resolució, el seu contingut és que per part del Govern s'informi en el termini màxim d'un any de les observacions i recomanacions que inclou l'informe de la Sindicatura, i val a dir que no només es tracta d'una qüestió per tal que el Govern pugui respondre que sí, que molt bé, que ho pren en compte, que ja ho aniran fent, que ja ho farem. És a dir, es tracta d'una resolució d'aquest ple, es tracta d'un mandat polític del Parlament de Catalunya, i —com alguna vegada he dit— els mandats del Parlament de Catalunya s'han de complir, i s'han de complir no només perquè hi ha una obligació democràtica de fer-ho, s'han de complir perquè a més a més representa desviar-se d'allò que són les obligacions del Govern, perquè el Govern no acabi creient que pot fer allò que millor li sembla i que a més a més pot fer allò que millor li sembla, senyor conseller, sense cap cost polític.

S'inclou en aquestes propostes una nova proposta de resolució impulsada pel Grup Popular. Vàrem anunciar ja en la Comissió que tenia un gran interès el nostre Grup Parlamentari a fer-la reeixir, i del que es tracta, el seu contingut el que planteja és que es compleixi per part d'organismes autònoms i empreses la necessitat de portar tota la documentació obligatòria. És a dir, que es lliuri tota la informació a la Sindicatura perquè pugui realitzar la seva tasca. I jo faria una pregunta que, naturalment, és retòrica: ens podem permetre, es poden, vostès, el Govern, permetre que organismes autònoms i empreses públiques no presentin documentació? S'ho pot permetre el Govern? No sé si s'ho pot permetre o no s'ho pot permetre, però en qualsevol cas no pot respondre perquè està més entretingut en aquest moment en altres qüestions que no pas atenent les intervencions que s'estan fent des d'aquesta tribuna.

Des del Grup Popular anunciem que donarem suport a aquest conjunt de propostes, però el que voldríem és incidir en un conjunt d'aspectes que ens semblen importants, que ens sembla important remarcar i que passo a desgranar. Any rere any, liquidació de comptes rere liquidació de comptes, des del Grup Popular venim dient que és necessari millorar la gestió dels cabals públics. Perquè, en qualsevol cas, aquesta és la primera obligació del Govern de la Generalitat: és donar compte als ciutadans de Catalunya de com s'estan gastant els seus impostos, de quina gestió es fa amb aquells diners que es dipositen en mans del Govern, justament perquè facin aquelles polítiques que els encomana el Parlament de Catalunya quan aprova els seus pressupostos.

Vull recordar que el pressupost de la Generalitat per a l'any 99 era de 2 bilions 227.000 milions de pessetes; endeutament, 1 bilió 343.000 milions de pessetes. Endeutament oficial, però tots sabem, i vostès els primers, senyors del Govern –que segueixen ben distrets i sense atendre a les intervencions dels diputats que fem des de la tribuna–, que és molt més elevat que les xifres que els estic facilitant. Dèficit: 9.529 milions. Xifres com aquestes, sense més, ens porten a tots els grups parlamentaris a la necessitat d'haver d'aprofundir. Aprofundir-hi els grups parlamentaris, no pas el conseller d'Economia i Finances que segueix ocupat en el seu negociat que sembla ser no és la liquidació del pressupost, en deu tenir un altre de més important en aquest Parlament. (*Aplaudiments.*)

L'Administració de la Generalitat ha produït, al llarg de l'any 99, 340.000 milions de pessetes de modificacions pressupostàries, un 18% del pressupost. Més del 28% d'aquestes modificacions han estat crèdits ampliables, 96.957 milions, i el resultat pressupostari, segons la Sindicatura, ha estat de 37.808 milions de pessetes negatius, xifra que xoca amb un resultat positiu de 1.600 milions de pessetes. Aleshores, en què quedem? Negatiu, positiu? Què hi ha? Comptabilitat creativa? Mala gestió, potser? Necessitat de millorar la gestió com se'ls reclama des del Grup Popular? (*Veus de fons.*)

Modificacions... Dispensi, senyor conseller, però m'ha estat impossible no sentir-lo, mal de molts, epidèmia, i estic segur que vostè té remei per a les epidèmies. Tot i això volem afegir que les modificacions pressupostàries del capítol 2, «Despesa corrent», de 19.486 milions, un 31% d'increment sobre el pressupost inicial. Tres operacions més d'adquisició de béns mitjançant cens emfiteutic, situació, situant el saldo ja en 75.059 milions pendents per a aquest concepte. I, finalment, han tornat a deixar d'invertir 11.585 milions de pessetes. Si tot això que acabo de referir ho adornem amb el fet que l'increment d'ingressos per actes jurídics documentats i transmissions patrimonials és de 23.728 milions de pessetes, cal dir, clarament, que la gestió del Govern de la Generalitat és més que millorable.

Ara bé, si això són aspectes criticables, cal dir que les modificacions pressupostàries han baixat, tant en valors absoluts com relatius respecte a l'any 98, i que ens suposen, des del Grup Popular, que el portaveu de CiU en aquest debat agrairà el Govern del Partit Popular, i per extensió al Grup Popular al Parlament de Catalunya, pels 67.614 milions de pessetes més que l'Estat ha transferit per diversos conceptes a la Generalitat. Segueix distret el conseller, però, de tota manera, espero que el portaveu de Convergència i Unió faci aquest agraïment al Grup Popular, al Govern del Partit Popular.

Pel que fa a les entitats autònomes administratives, cal dir que quatre d'aquestes –Biblioteca de Catalunya, Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, Institut Català de la Vinya i el Vi i Institut Català del Voluntariat– han presentat les seves liquidacions amb mancances en les signatures; que les modificacions pressupostàries han estat d'un 15% d'increment respecte al pressupost inicial, és a dir, 34.698 milions de pessetes; que s'han incrementat 3.287 milions de pessetes no previstos en la Llei de pressupostos en la liquidació

dels drets de la Junta d'Aigües, i que de vint-i-dos organismes només deu han tramitat a la Sindicatura el conjunt de les memòries justificatives de costos i rendiments.

Pel que fa a les entitats autònomes comercials, industrials i financeres, s'ha produït un dèficit de 5.440 milions.

Capítol a part, capítol especial, són les entitats gestores de la Seguretat Social, on cal remarcar un increment de les despeses de farmàcia en un 10%, 2.672 milions sobre el pressupost inicial, i un pendent de valoració de factures que col·loca un saldo de factures al calaix de més de 150.000 milions de pessetes.

Finalment, les empreses públiques han incrementat el seu endeutament en 8.102 milions de pessetes respecte a l'any 98, i situen aquest any en 376.058 milions, i dotze empreses tenen mancances en la documentació obligatòria que han de portar a la Sindicatura.

Per tant, això lliga amb la Proposta de resolució que va aprovar la Comissió de la Sindicatura de Comptes i que aprovarem en aquesta cambra. Tot amb tot, he de reconèixer que el Grup Popular se sent satisfet d'una millora substancial que s'ha produït en el resultat pressupostari: 13.524 milions de pessetes positius enfront dels 17.413 milions de pessetes negatius de l'any 98. També hem de reconèixer la reducció del dèficit no financer: any 1997, 25.924 milions de pessetes; any 98, 18.728 milions de pessetes; any 99, 9.529 milions de pessetes. És necessari reconèixer que s'ha produït, doncs, aquesta millora.

Ens preocupen, ens segueixen preocupant, com deia, les modificacions de crèdit, ens segueix preocupant l'endeutament, ens segueix preocupant, i vull fer-ne esment especial, l'evolució de la inversió: es desvien les despeses corrents en negatiu, mentre que la inversió no es desvia en la mateixa magnitud, i, el que és més important, algunes comarques estan clarament per sota del que haurien de ser les seves necessitats, reben, per dir-ho de forma clara i planera, molt poca inversió.

En qualsevol cas, el Grup Popular ha anunciat el sentit del vot i introduït aquesta Proposta de resolució, que és una novetat en el sentit que s'acompleixi per part dels organismes autònoms i les empreses públiques l'obligatorietat de portar tota la documentació perquè sigui presentada a la Sindicatura.

Hi ha millores en la gestió que s'han de realitzar, i jo els ho diré d'una forma molt planera, però que em sembla que és fàcilment entenedora, fins i tot per a qui no atén, el conseller d'Economia. Miri, nosaltres podríem fer dues coses: pregar, demanar que es produís un miracle, demanar-los que anessin a Lourdes. Podríem fer això. Però com que no hi creiem i, en canvi, sí que creiem en l'estabilitat pressupostària, el que fem és tornar a demanar, tornar a posar de manifest, la necessitat que Catalunya compti amb una llei d'estabilitat pressupostària, precisament perquè s'incorporin polítiques de rigor, d'eficàcia i de control. En definitiva, que els ciutadans de Catalunya sàpiguem com es gasten els seus diners també per part de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor president, i ho dic realment amb una gran decepció: hi he esmerçat tots els meus encants, no he aconseguit que el conseller atengués la nostra intervenció, com no ha atès les dels altres grups parlamentaris.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Dolors Nadal, podrien fer una altra cosa, que és no aprovar els comptes, però no s'hi atreueix, perquè aquesta Moció els donaria a vostès la possibilitat de no aprovar els comptes del 99. Vostè ha fet un reguitzell de crítiques al Govern i ha incorporat alguns elements que feia anys que no els sentíem en la seva boca. Ens en felicitem. Per tant, podrien haver fet un pas més, que és no aprovar els comptes, però, en tot cas, vostès deuen saber per què ho fan i quin és el camí que tenen iniciat.

El que sí jo vull coincidir amb vostè és que la Resolució que aprovem avui té una novetat important, que és la incorporació d'algunes propostes addicionals de les que veníem fent sempre, en el sentit de constatar quelcom que l'Informe de la Sindicatura en aquest any ha posat de relleu de forma important, que és la manca de compliment per un conjunt d'empreses i entitats d'aquelles obligacions que tenen quant a la rendició de comptes.

La Sindicatura ens ha informat que empreses que representen un pressupost superior als 40.000 milions de pessetes no han entregat els comptes de forma correcta a la Sindicatura; empreses que representen pressupostos molt importants, que siguin elements de gestió prou importants, no han retut comptes davant de la Sindicatura, com és la seva obligació. Segurament, nosaltres ens hem de fer una pregunta, també una mica retòrica, com feia la senyora Nadal, que és pensar què ha fet el Govern en aquest sentit. I el Govern no ha fet res. No ens consta, com a mínim, que hagi fet res. No ha fet cap declaració en el sentit de dir que havia pres algun tipus d'actuació, que havia pres algun tipus de termini. No ha estat així, el Govern no ha acompanyat ni ha esmentat a la Sindicatura cap tipus de raó per donar compte d'aquesta situació. Esperàvem, fins i tot, que el conseller d'Economia i Finances pogués explicar avui aquí alguna raó d'aquest tipus, però continua amb les seves feines, ara amb la senyora Nadal.

(Rialles.)

Bé, en tot cas, aquest –repeteix– és un element prou important, és un element que fa que aquesta Moció enguany tingui aquesta particularitat i que, per tant, nosaltres ens en felicitem en el sentit –i aquí sí que hauria de rectificar quelcom que ha dit la senyora Nadal– que el text que aprovarem és un text refós de diferents iniciatives que anaven en el mateix sentit de pràcticament la majoria dels grups que formem part d'aquesta cambra.

Però això, senyor president, no és més que la punta de l'iceberg. Aquest descontrol, aquest desori, en una part del sector públic de la Generalitat no és res més que allò que podem veure en aquest moment. Els comptes de la Generalitat tenen altres problemes que la Sindicatura ha posat de relleu en l'Informe que ens ha tramès.

La primera qüestió que ha posat la Sindicatura en atenció és l'evolució del romanent de tresoreria. El romanent de tresoreria d'aquest any s'ha situat al voltant dels 25.000 milions de pessetes. És la meitat del de l'any anterior, és la tercera part del de l'any 97, i l'any 2000 veurem com aquests 25.000 encara es transformen en 12.000. Per tant, hi ha un cert esgotament de la capacitat financera de la Generalitat a curt termini que la Sindicatura posa en evidència. Però, fins i tot, va més enllà d'això. La Sindicatura diu: «Aquests comptes que ens han presentat per avaluar el romanent de tresoreria són clarament insatisfactoris, perquè el Govern no ha fet constar el finançament afectat i el Govern no ha fet constar la previsió de les possibles insolvències.» La Sindicatura reconeix en la mateixa Comissió que si aquestes dades s'haguessin fet constar, probablement avui estaríem parlant d'un romanent de tresoreria negatiu. La Generalitat, si ho hagués fet de forma correcta, hauria presentat els comptes amb un romanent negatiu. Per tant, aquest seria, i és, un senyal d'alerta important, però també en els components del romanent trobem un element que ens preocupa a bastament.

Podríem treure de l'hemeroteca declaracions del que aleshores era conseller d'Economia i Finances parlant de la millora en els terminis de pagament, de la millora de la morositat del Govern. En tot cas, els números que ha presentat el Govern desmenteixen totalment les paraules del senyor Artur Mas, que aleshores era conseller d'Economia i Finances. La morositat del Govern l'any 99 s'ha duplicat: en tancar el 98 el Govern devia 54.000 milions de pessetes; en tancar el 99 en deu 108.000. La morositat del Govern, per tant, s'ha accentuat d'una forma important. Veiem, doncs, una primera referència en el curt termini en el romanent de tresoreria que –repeteix– ens mostra uns elements que fan pensar que l'any 99 no s'ha tancat amb uns bons resultats.

Tampoc en el llarg termini sembla que trobem indicis massa encoratjadors. L'endeutament, el deute de la Generalitat, vostès saben que és un element que des del nostre Grup, i avui sembla que en més altres grups, considerem com una referència important per visualitzar quina és l'evolució dels compromisos de la Generalitat a llarg termini. Segons els comptes que ens han presentat, l'endeutament s'ha incrementat en 20.000 milions de pessetes. Jo els hauria de dir que si aquesta fos una xifra certa, nosaltres la trobaríem relativament correcta. Desgraciadament, però, és que segurament és una xifra que no és exacta. De fet, la mateixa Sindicatura, quan compara les xifres de total de l'endeutament, ja ens diu que no són 20.000, que són 40.000. Però si ens n'anem una mica més enllà i busquem una entitat externa que doni aquelles dades de forma també que puguem considerar fiables, com pugui ser el Banc d'Espanya, veiem que aquests 40 ja es transformen en

75, el doble del que diu la Sindicatura i quatre vegades més del que vostès van manifestar en la seva execució del pressupost.

I si, finalment, agreguem totes les empreses, entitats autònomes, veurem que, en realitat, l'increment de l'endeutament de l'any 1999 va ser de prop de 150.000 milions de pessetes. Aquesta ja seria una xifra elevada, aquesta ja és una xifra exagerada, des del nostre punt de vista, una xifra important. Però, segurament, el més preocupant és que en una de les propostes de resolució que hi havia a la Comissió el nostre Grup demanava que la Sindicatura simplement fes un informe i que ens expliqués tot el deute, consolidem tot el deute. El ponent de la majoria es va negar a aprovar qualsevol tipus de resolució en aquest sentit. Per tant, l'endeutament continua sent un dels elements de menys transparència, de més foscor, en la gestió del Govern de la Generalitat. I el que ens preocupa és per què no es pot aclarir aquest tema. No és un tema opinable, no és un tema políticament opinable, és un tema de fer números, de sumar, i que hi hagués un informe que tots poguéssim veure com un informe transparent, un informe clar, de quin és l'endeutament de la Generalitat.

Realment, un s'ha de preguntar a qui i per què fa por la transparència en els comptes de la Generalitat. Segurament, això té quelcom a veure amb la manca de credibilitat que tenen els comptes que el Govern presenta. De fet, aquests comptes tenen un conjunt d'elements que fan pensar que són uns comptes que no representen la realitat econòmica i financera del Govern. Per exemple, en aquests comptes, encara –encara– hi figura un deute, o sigui, que la Generalitat té pendents de cobrar 33.000 milions de pessetes de l'any 96. Consideren raonable que tres anys després hi hagi 33.000 milions de pessetes pendents de cobrar? De fet, la Sindicatura, en el seu Informe, posa en dubte la veracitat d'aquesta anotació. Diu que la Generalitat en molts moments consigna com a ingressos possibles quantitats que es corresponen a convenis que no han estat signats i que després els ha d'anul·lar, com va passar amb 20.000 milions de pessetes d'un conveni mediambiental, que se l'han hagut d'empassar i donar-lo de baixa, l'any 99. Aquestes són, diríem, pràctiques d'allò que en dèiem «comptabilitat creativa» i que en altres moments hem dit paraules menys agradables.

O si volen parlem dels concerts educatius. L'any que estem analitzant, l'any 99, hi ha hagut la desviació més elevada de la història: 25.000 milions sobre 7.000 milions de pessetes de desviació només en els concerts educatius.

Però segurament el parany més important, la manca de credibilitat més elevada, és en el món sanitari. Vostès saben que és un problema que ens preocupa. Però, miri, amb una pràctica que van començar l'any 93, que van deixar 20.000 milions de pessetes al calaix sense comptabilitzar, l'han continuat portant a terme, any rere any, i a l'any 1999 –i ho recordava la senyora Nadal abans– han deixat 156.000 milions de pessetes de factures al calaix. (*Veus de fons.*)

No..., conseller, jo també l'he sentit. No digui que no és veritat, perquè li portarem un paper de la conselleria

explicant-ho. (*Veus de fons.*) Doncs, li ho portarem el proper dia, li farem arribar un paper de la conselleria, que ens fa arribar, que diu que a 31 de desembre del 99 havien quedat 156.000 milions de pessetes sense comptabilitzar. Per tant, el forat de la sanitat, el desviament sanitari és cada cop més elevat.

Davant de tot plegat un es pregunta: és que l'any 99 va ser un any molt dolent? És que a l'any 99 els ingressos van ser molt restrictius? I anem i analitzem els comptes i veiem que no, que no és veritat: els ingressos corrents, l'any 99, es van incrementar en un 8,3%. És una bona xifra! És un any que el PIB nominal creix en un 7, que la inflació creix en un 3,5; per tant, un 8,3 és una bona xifra. Però és que, a més a més, els ingressos de capital encara van créixer més: van créixer un 16%. Amb aquest creixement dels ingressos corrents i amb aquest creixement dels ingressos de capital, per què les inversions es redueixen en un 1%? Per què l'estalvi de l'any 1999 és inferior a l'estalvi de l'any 1998? Doncs, per una senzilla raó: perquè els costos de funcionament del Govern es van incrementar, pràcticament, en un 10%.

Continuem tenint, segurament, bons professionals de la Generalitat, però estan mal dirigits. Teníem l'ocasió de construir una administració modèlica, eficaç i transparent, i, per contra, hem construït un gran aparell burocràtic, excessivament partidista i poc eficient. Aquesta és la responsabilitat dels anys de govern de Convergència i Unió, i, probablement, serà un dels elements que pesarà de forma important en el futur de Catalunya i en la tasca del govern que els ha de succeir –ho esperem– ben aviat. (*Remor de veus.*)

Deixi'm..., allò, constatar aquestes dades amb un element de referència que ens sembla..., que ens ha semblat sempre interessant, que és la proporció entre despesa corrent i despesa de capital.

La despesa de les inversions i la despesa de capital, l'any 96, representaven un 12% de les despeses no financeres. L'any 99 ja representen un 11%. Han baixat, en termes reals, un 10%. Si volen, en termes de PIB, de l'1,37 a l'1,19; per tant, hi ha una disminució de les inversions. Ens queixem, i amb raó, tot sovint, de la manca d'atenció per part del Govern de l'Estat, de les inversions que requereixen les infraestructures a Catalunya, però hem de continuar dient que una part del procés de descapitalització que es produeix en aquest país és responsabilitat del Govern, que cada cop gasta més a fer funcionar la màquina i menys en inversions que requereix el país.

Deixi'm acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, amb una referència, si vostès ho volen, més anecdòtica. Però que, en tot cas, ens sembla que té un cert sentit per posar de relleu aquestes incongruències en la gestió del Govern l'any 1999.

Ens hem mirat els balanços de les diferents entitats i hem comparat la seva existència a la caixa, eh? Vostès saben que en el balanç ha de constar, quan tanca l'exercici una entitat, quant li queda al calaix. Com pot justificar el Govern, per exemple, que el Cidem, que és una entitat que té la seva activitat... –i que en la seva activitat, probablement, hi ha elements amb els quals hi estem d'acord–, hagués tancat, l'any 1999, tenint a la

caixa més de tres mil milions de pessetes. Això és el doble de la seva facturació en tot un any.

Està bé, senyor conseller? És un símbol d'ineficiència, segurament, dels més grans. O, si volem, ens en anem a la Junta d'Aigües: tanca l'any amb 6.000 milions de pessetes. És la mateixa quantitat de la facturació de tot un any. Allò de la Junta d'Aigües ja ho entenem, perquè després ve la consolidació..., la fusió amb la Junta de Sanejament, que estava molt mancada de resultats, i van crear resultats de la Junta d'Aigües per traspassar-los a la Junta de Sanejament.

L'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, conseller, va acabar l'any 99 amb 5.000 milions de pessetes en efectiu, la meitat de les seves despeses de tot un any. Què justifica que l'Entitat de Jocs i Apostes acabi amb 5.000 milions de pessetes en efectiu al calaix? Que, a més a més, és una entitat que cada any..., l'any 97 va acabar amb 3.000; al 98, amb 4.000; al 99, amb 5.000... Són aquests elements que posen de relleu una bona gestió del Govern a l'any 1999? Des del nostre punt de vista, tot el contrari.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyor president, senyores i senyors diputats, la gestió del conjunt del Govern, però molt especialment de qui era conseller d'Economia i Finances en aquell any i que va ser-ho des del juny del 97 fins al gener del 2000, de tots plegats, creiem que demostra una manca de rigor i una manca de qualitat en la gestió dels recursos dels ciutadans, que són recursos de la Generalitat.

I, per això, senyor president, demanarem, nosaltres, votació separada del primer punt. Perquè no podem aprovar els comptes d'aquest Govern, votarem en contra d'aquest punt, i, en canvi, votarem a favor de la resta de punts.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, voldria ressaltar, en l'inici de la meua intervenció, el fet que avui estem debatent –i confio que més tard els aprovarem– els comptes de la Generalitat de l'any 1999. I, per tant, estem parlant de valorar la gestió econòmica del Govern, de just ara fa dos anys.

Em consta que la Sindicatura de Comptes està, ja, enllestint l'últim compte que realment ens pot presentar que és el de l'any 2000, i confio que en poques setmanes tindrem a la nostra disposició aquesta informació. I, per tant, podem –i ho podem ja dir avui– dir que la Sindicatura de Comptes, a pesar de les dificultats que aquí s'han posat de manifest i que comparteixo a nivell del funcionament intern, la veritat és que està treballant amb normalitat, amb regularitat i amb eficàcia. Per tant –jo ho crec–, un any més és bo, és absolutament necessari valorar el treball de la Sindicatura de Comptes.

I també és bo, una vegada més, senyor Ferrer, recordar, com vostè ho ha fet, que el Parlament de Catalunya, d'acord amb l'Estatut d'autonomia, va decidir un model –va decidir-lo, un model– de fiscalització dels comptes de la Generalitat. I aquest model va consistir en el fet que no era el Parlament, i, per tant, els grups polítics, els que feien la fiscalització dels comptes de la Generalitat, sinó que delegaven a una institució, la Sindicatura, que és la que té l'obligació i és la que ho ve fent amb regularitat i, com he dit abans, amb eficàcia.

Per tant, crec que una part del discurs que sempre trobem en aquest debat, amb el qual es demana que en el moment en què el Govern envia a la Sindicatura tota la documentació del seu compte, que també l'envia aquí al Parlament, és evident que, en tot cas, pot servir perquè algun diputat es distregui o es diverteixi, diguem-ne, fent la mateixa feina que li correspon i que hem delegat a la mateixa Sindicatura, però que realment, el que nosaltres tenim l'obligació de fer és valorar l'Informe d'aquesta Sindicatura i en funció d'aquest Informe donar la nostra valoració.

Dit això, del que es tracta avui és, una vegada més, de donar suport o no a l'aprovació, per una part, del Compte general, de l'any 99 –és a dir, la gestió econòmica i financera del Govern d'ara fa dos anys–, i, en tot cas, aquelles propostes, aquelles recomanacions que en el Parlament pot induir el Govern per a millorar, precisament, aquesta gestió.

I, tot i que comparteixo una part, i, de fet, amb la mateixa Comissió de la Sindicatura vam compartir-ho tots..., i una part de les resolucions que avui portem a l'aprovació són fruit d'aquest compartir la necessitat que alguns determinats organismes autònoms i empreses públiques siguin més curoses en la seua tramitació de la documentació i, sobretot, que la facin arribar amb temps i forma a la Sindicatura, tot i així –ho deia– crec sincerament que en valorar la gestió econòmica del Govern, de l'exercici 99 –ho crec–, com deia, que podem estar, tranquils, per una part, i satisfets. Tranquils i satisfets, perquè la part d'insatisfacció que pugui produir a una part de la cambra ja s'ha exposat, no l'exposaré jo; per tant, he d'exposar aquella part, diguem-ne, que ens dóna satisfacció.

Ens dóna satisfacció, en primer lloc, el fet que el que és el Compte general, i vol dir, l'Administració de la Generalitat, els organismes autònoms de caràcter administratiu i la Seguretat Social, han complert, com correspon al Govern, a entregar la documentació amb el temps, en la forma i amb la documentació bàsica necessària –bàsica necessària. I aquí entra aquella part que no és o que no s'ha fet el compliment degut, sobretot referit a determinats organismes de caràcter administratiu, que, tot i que podríem discutir, diguem-ne, la incidència que té aquesta part que no s'ha complert per part d'aquests organismes, demanarem –i, de fet, avui ho farem– que això el Govern ho vigili, i que, diguem-ne, als organismes autònoms de caràcter administratiu –els ho prego– els arribi la documentació completa.

Però els he de dir una cosa: aprovarem una cosa avui... –i tots els portaveus segurament que em donarien la raó–, aprovarem una cosa avui que serà molt difícil –molt difícil– que aquests organismes ho puguin final-

ment acabar complint. I m'estic referint a una part, no a tota, eh?, m'estic referint a aquella part que sempre es posa damunt la taula amb relació a l'anàlisi dels costos i resultats dels serveis públics i de la concordança o no amb els objectius. És a dir, aquest tema –i ja em perdonaran, seré pesat, però– m'agradarà veure si algun dia, això, ho puc veure no a l'Administració de la Generalitat, sinó a qualsevol altra administració pública de Catalunya. Perquè és un tema que, com vostès saben, no és ni fàcil..., i, probablement la interpretació que se li dóna a aquest punt, no sigui la que afavoreixi, precisament, el fet de preparar-ho. I aquí podríem parlar de la comptabilitat analítica de les empreses privades amb relació, per exemple, a aquesta part de la informació que l'Administració pública –concretament determinats organismes– no facilita.

Però, en tot cas, estem d'acord a insistir, a veure si és possible, que aquesta informació ens ajudi a veure quelcom més la llum, aquells dubtes que algú es pot plantejar a la vista d'aquests grans números que són la liquidació d'un pressupost com aquest, de 2 i escaig, depèn de si sumem només l'Administració de la Generalitat, empreses públiques, o entitats comercials i industrials.

En segon lloc, jo no estic d'acord, senyor Martí i Carnicer, que el resultat de la liquidació pressupostària de l'any 99 sigui, com vostè ha referit, dolenta. Crec, sincerament, que hem millorat –l'hem millorat– el dèficit fins a situar-lo a un punt..., 9.000 milions de pessetes –parlo del pressupost consolidat a 9.000 mil milions de pessetes–, que, solament, l'any 97 estaven en 25.000, l'any 98 en 18.000 i a l'any 99, 9.000, amb l'objectiu que, com vostè ho sap, l'any 2000 vam presentar ja –i ho vam aprovar en aquesta cambra– un pressupost amb dèficit zero. Per tant, l'evolució del dèficit no financer està en la línia que tots havíem reclamat i que, finalment, fins i tot amb l'actuació dels anys posteriors del Govern, ha anat encaminat amb aquest pressupost d'estabilitat, podríem dir, pressupostària, no reglada.

I aquí voldria aprofitar per dir-li, a la senyora Dolors Nadal, en primer lloc, que l'he escoltada atentament; que és evident que, si vostè ho vol, li ho agrairé, perquè és cert que tot allò que vingui de recursos de l'Administració de l'Estat a l'Administració de la Generalitat i que ens pugui servir per millorar les condicions de vida i els serveis que donem al ciutadà, benvingut sigui. I, per tant, és cert que hi ha hagut una millora l'any 99, i jo la hi reconec i la hi agraeixo. Com també li agraeixo aquella part que vostè ha valorat positivament dels resultats del tancament i de la liquidació del pressupost de la Generalitat. Per tant, en això coincidim. I lligava amb el que deia de l'estabilitat pressupostària que vostè reclamava: és evident que l'any 99, molt lluny de tenir una llei estatal que ho preveïés, ja vam tancar pràcticament amb dèficit zero –9.000 milions–; l'any 2000 el pressupost era ja –previst– equilibrat, i l'any 2001 també. Veurem la liquidació, a la millor la liquidació no ho serà, però en tot cas la voluntat ja hi era encara que no es fes aquesta Llei d'estabilitat.

El tema famós de l'endeutament: el mateix. Jo –ho repeteixo– no sé com poden demanar –no sé com poden

demanar– que la Generalitat en el moment que envia tota la documentació... –paquets i paquets de documentació, encara que vagin en un disquet–, de voler-la analitzar i fer la mateixa funció que fa la Sindicatura de Comptes. Vostès demanen això i per l'altre costat són incapaços, amb la informació que tenim avui de la Sindicatura, de fer una suma –i ho he dit un munt de vegades–, de fer una suma de les cinc partides que componen el deute de la Generalitat, perquè això els asseguro que no dura ni cinc minuts.

Per tant, volem saber el deute exacte de la Generalitat? Escoltin, està molt clar. Altra cosa és si valorem o si discutim alguns aspectes que s'han posat de manifest, per exemple, quant i quina quantitat és aquella que no s'ha acabat de comptabilitzar a 31 de desembre. I això, ho podríem parlar en l'Administració de la Generalitat i en qualsevol administració pública de tot arreu. Podríem discutir si aquesta part ajudaria a tindre més o menys necessitat d'endeutament o no. Però en tot cas, les xifres comptabilitzades, fent una suma en cinc partides, es poden treure. I podrem discutir si estem parlant d'1 bilió 600.000 milions, que és la xifra que el 31 de desembre, sumant fins i tot la Corporació Catalana, era la que quedava reflectida en els balanços i en els comptes presentats, o bé són 50.000 milions més o 50.000 milions menys, però no ens apartem d'aquesta diferència. Per tant, no diguéssim que no sabem quin és l'endeutament.

Un altre aspecte: el tema de les modificacions de crèdit, també un tema interessant. El tema de les modificacions de crèdit no puc entendre com, a pesar que aquest any, degut al fet que hi ha hagut una disminució respecte a l'any passat, ja hi han hagut unes valoracions positives, és a dir, que s'ha baixat en quantitat i s'ha baixat en percentatge, però és que amb aquestes modificacions de crèdit estem parlant de 340.000 milions de pessetes. És a dir, el Parlament va aprovar uns crèdits perquè en disposés el Govern, i el Govern, al final, se'n va gastar 340.000 milions de pessetes més.

Però, de què eren aquests crèdits, que en tot cas representaven el 18%? En primer lloc: despesa vinculada a ingressos. Home, si la Generalitat rep una quantitat de 156.000 milions de pessetes d'ingressos, que són finalistes i que està ja predeterminada la seua despesa, és lògic que això incrementi la despesa inicial. Amb això ja reduiríem la modificació dels crèdits del 18% al 9%, però si, a més, afegim que en aquesta modificació tenim variacions de crèdit, és a dir, aquelles quantitats que es van tornar de més amb els crèdits de les que s'havien pressupostat inicialment, i per tant no afecta la gestió dels ingressos i les despeses normals de l'Administració, que van ser exactament 68.000 milions de pessetes, estariem parlant ja d'una modificació de crèdit del 6%, exactament 115.000 milions. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, esperi's un segon. (*Pausa.*) Gràcies, pot continuar.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. I per últim, si a aquesta modificació introduïm també la part de crèdits incorporats d'exercicis anteriors, que la mateixa Llei de finances públiques ja preveu amb tota claredat, perquè, si no, seria impossible assumir aquelles despeses que en un any s'han hagut d'assumir i no s'han pogut realitzar fins a l'inici o durant l'any següent, estem parlant d'unes partides finalment ampliables de 28.000 milions de pessetes, que és l'1,5% del pressupost inicial. Si amb aquesta variació, en la despesa final respecte a la inicial, diríem que ens hem de posar les mans al cap, jo crec, senyores i senyors diputats, que no haurem valorat la realitat del que significa aquesta diferència, i diferència que, a més, ha anat disminuint al llarg dels últims tres anys, 97, 98 i 99.

Per tant, podríem parlar –podríem parlar– d'altres aspectes que conté el Compte general, però en definitiva i en síntesi creiem sincerament que a nivell consolidat el resultat pressupostari ha millorat, la necessitat de finançament ha disminuït, el romanent de Tresoreria... Senyor Martí Carnicer, ja sap vostè que el romanent de Tresoreria podríem trobar-lo en una empresa o en una administració en una situació molt alta de tresoreria i tindre uns resultats negatius, i podríem trobar-nos amb una situació d'una administració o una empresa amb uns resultats de tresoreria dolents i tenir uns resultats econòmics positius. Per tant esta és una dada que no em serveix.

I acabo, senyores i senyors diputats, fent referència al que nosaltres proposarem amb relació a la votació final del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura. Hem proposat –i de fet ara entregaré una còpia al senyor president–, ho coneixen tots els portaveus, una esmena al punt sisè del Dictamen.

I a la vegada anunciar que el punt quart i el punt cinquè... Entenem que el punt quart, concretament, està ja comprès dins del punt tercer. El punt tercer, quan parla que el Govern haurà de seguir les recomanacions de la Sindicatura, vol dir que les ha de seguir totes, no incloent la modificació que es fa al punt cinquè. Sap vostè que tant aquesta esmena o aquesta proposta com la següent, la que fa referència al punt cinquè, va ser un acord que es va deixar al lletrat de la Comissió perquè fes una refo-
sa de les voluntats dels diferents grups.

Finalment nosaltres entenem que el punt 3, tal com està redactat, ja dóna satisfacció als objectius del punt 3 i el punt 4, per tant, nosaltres demanarem la votació separada del punt quart. I, en relació amb el punt cinquè, també entenem que al punt sisè queda perfectament assumida la voluntat de la Comissió amb relació a la petició que fèiem al Govern de presentar les memòries que en aquests moments estem pendents de rebre.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Forés

Sí, senyor president, ja acabo, dient i demanant que, en atenció a l'esmena tècnica que en aquest moment coneix, la votació es faci separada: dels punts 1, 2 i 3 per

un costat, el punt quart i el cinquè per un altre, i el punt sisè amb aquesta esmena incorporada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Dono per suposat que els diferents portaveus coneixen aquesta esmena tècnica. (*Veus de fons.*) Al punt 6, exactament.

Dos grups han demanat votació separada del punt primer, cosa que farem.

Per tant, passem ara a la votació del punt primer del Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 99.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Perdó? (*Veus de fons.*) Sí, parem la votació, encara estem a temps de poder-la parar. Vostè dirà: per què vol...?

El Sr. Curto i Forés

Sí. Havia demanat votació separada del punt segon i tercer; punt segon i tercer.

El president

I després la resta.

El Sr. Curto i Forés

I després el quart i el cinquè també separats, i per últim el sisè.

El president

Molt bé.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies.

El president

Continuem, per tant, la votació amb els punts número 2 i 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació sotmetem a votació els punts número 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 61 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

I a continuació el punt número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar Social i els consellers d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la Comunitat autònoma de Catalunya (tram. 270-00003/06)

Si els sembla, com que aquesta és una tarda llarga, dura, difícil i complicada, podem començar debatent la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la Comunitat autònoma de Catalunya. I el mateix, també, l'un presentat pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i l'altre presentat per l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó, que ho acumulem.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, no tinc cap inconvenient a començar, però és que em temo que no hi ha cap diputat de la majoria responsabilitzat de la resposta...

El president

El senyor Micaló. El senyor Micaló és el...

El Sr. Ribó i Massó

Sí? Sí o no?

El president

Sí, sí...

El Sr. Ribó i Massó

El senyor Micaló crec que ho pot fer, però em temo que no és l'encarregat de fer-ho.

El president

Crec que sí, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Sí? Ell diu que no...

El president

La presidència té una cadència de respostes en la qual hi ha el senyor Micaló, que es contempla la seva possibilitat.

El Sr. Ribó i Massó

És que «parlament» vol dir «parlamentar», i clar, parlamentar amb qui no hi és, és una mica complicat...

El president

No..., a veure, endeguem ja definitivament el debat. Té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Amb molt de gust, senyor president. Si em resta aquest minut que el rellotge em marca i que no he consumit...

Molt senzillament, nosaltres considerem que les coses estan prou madures com per demanar la transferència de les competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la Generalitat de Catalunya.

Quan el Govern de l'Estat estava a mans del Partit Socialista Obrer Espanyol, es van produir els esdeveniments o aldarulls a la Rambla de Barcelona, crec que era un dia de Sant Jordi i en una taula de dones feministes, que van provocar que en aquest hemicicle s'aprovéss, per unanimitat dels grups parlamentaris, un model policia català, en forma de Proposició no de llei. Crec recordar que aleshores el conseller de Governació era el senyor Macià Alavedra. Aleshores, Interior estava a dintre de Governació, i crec que val la pena rellegir aquell acord unànime dels grups parlamentaris, perquè a divuit anys de distància som encara lluny d'haver-lo aconseguit. I un dels punts d'aquell acord era que les competències executives en matèria de seguretat ciutadana estiguessin en mans de la Generalitat de Catalunya. Com vostès saben, hi ha un article a la Constitució, que esmentem molt sovint tots plegats, que permet transferir mitjançant llei orgànica facultats de titularitat estatal. *(Se sent un telèfon mòbil. Pausa.)* Solucionat. *(Rialles.)*

El president

Volia dir el soroll, suposo, no?

El Sr. Ribó i Massó

No, la trucada no l'he solucionat, senyor president, perquè no sé qui trucava...

Són competències que ja s'han transferit en part a la Generalitat de Catalunya. Una d'elles és la de trànsit. Ja tenim en aquests moments entre nosaltres el que sortiria personalment més beneficiat d'aquesta transferència, de moment; si ho féssim en aquesta legislatura, però encara no sé si tenim el replicant oficialment encarregat per al tema.

Nosaltres creiem que el mateix que es va fer amb trànsit és pot fer amb les competències executives. L'Estatut d'autonomia de Catalunya ho permet. Es parla que es crearà una policia pròpia de Catalunya i que, a més,

tenim competències de seguretat i de protecció de l'exercici dels drets i llibertats. El desplegament dels Mossos d'Esquadra i de la Policia de Catalunya ho demanen; l'Estatut ho permet; el desplegament ho està demanant. Anar més enllà de trànsit i anar més enllà del model dissenyat fins avui. Precisament, ahir i avui s'ha reunit en el Parlament un grup de treball amb el conseller, sobre la sobre la problemàtica que hi ha al Camp de Tarragona i altres zones com les Terres de l'Ebre, com les zones metropolitanes, on es constata un buit de cossos de l'Estat, una no celeritat a omplir aquest buit, una espera que hi hagi promocions de Mossos d'Esquadra i, per tant, un problema de seguretat ciutadana pel que fa a la seva dimensió d'efectius policials. I això és tan cert com ara és la tarda i anem cap al vespre. I això ho diuen alcaldes d'aquest hemicicle, ho diuen ciutadans i ciutadanes, ho pateix en general la ciutadania de Catalunya.

A mi em sorprèn que algú pugui dubtar de la bondat d'una mesura com la que proposem. La proposem des d'Iniciativa per Catalunya Verds, des d'Esquerra Republicana, amb un text idèntic, tots dos, des del Grup Socialista, i més quan conjuntament hem elaborat un document sobre l'autogovern que també proposa una mesura similar... Seria una bona prova que el que discutíem ahir, amb o sense realisme, fos pràctic. Menys omplir-se la boca que es fa molt per l'autogovern i quan es donen passes concretes per demanar competències necessàries, estatutàries i requerides per la ciutadania, també amb manifestacions populars, el Parlament hi està amatent. Tècnicament poden sortir tots els peròs que vulguin; són discutibles en ponència. Saben perfectament el tràmit parlamentari d'una mesura com la que es proposa avui. Es pot parlar de la dependència funcional i de la dependència orgànica; i el qui els parla té aquest mateix dilema *intuito persona* en ser numerari d'universitat, i sap perfectament què vol dir una dependència d'un estil i de l'altre. I bé prou que hi han canals i formes articulades per solucionar aquest problema de les dues dependències. Es pot parlar del model de transició. Una mesura com la que proposem l'acceleraria en benefici del que avui requereix la ciutadania de Catalunya i, per tant, el senyor Pomés, com a conseller d'Interior, per poder tenir plenes facultats i plenes responsabilitats al respecte. Es pot parlar si calen més o menys efectius quant a cossos; tenim discordances claríssimes sobre el percentatge que s'hauria de admetre de transferència d'uns cossos als altres, i saben que tant alguns grups de la cambra pensem en quotes superiors a les que estan previstes i altres a mantenir-les. Sí que vull dir des de la tribuna que em sembla absurd qualsevol recel cap a la Policia Nacional o la Guàrdia Civil quan, avui, a Catalunya la ciutadania, en la seva gran majoria, té una opinió favorable a l'acció d'aquests cossos; i no ho dic en detriment de ningú. Amb una experiència important i que podria servir fins i tot en aquesta transferència. O sigui, no entenc en la substància què pot ser argumentat per oposar-se a iniciar el tràmit legislatiu, amb totes les esmenes que es vulgui, per reclamar aquesta transferència. Només hi ha un motiu real que pot provocar la votació contrària a això avui: que no es molesti el Govern del PP. Podran argumentar com vulguin, des de la tribuna i tornem al

de sempre: llapis i paper en mà és fàcil de resoldre el tema, però ah rai! És que no ho volen. No hi ha voluntat política. Ja hem topat amb el mur de sempre.

Però fixi's que aquí hi hauria majoria per aprovar-ho, fins i tot suposant que el Grup del Partit Popular no tinguí aquella mínima autonomia que jo els demanava en la Llei d'estabilitat pressupostària en el recurs recomanat pel Consell Consultiu, per votar diferent a Catalunya, ja que és PPC. Fins i tot democràticament i amb tot el dret del món defensant aquesta posició, hi han quatre grups parlamentaris que sembla que són fermes partidaris d'arribar en aquell objectiu. Aleshores, què? Que no es molesti el Govern del PP? Que no ens la tornin?

El senyor Pomés pot donar molts arguments i és, segurament, qui està més capacitat en aquesta cambra per donar-los, perquè és protagonista de primer rengle de la temàtica d'avui. Però fins i tot el senyor Pomés sap que hi han espais enormes de debat i de dubte per millorar el model i, amb una mesura com la que proposem, per impulsar-lo endavant. Per tant, senyores i senyors diputats, vegin en els dos textos, o millor dit, en el nostre –i com que són pràcticament idèntics– i el d'Esquerra Republicana, una voluntat claríssima d'anar endavant, i a vostès i les col·legues i els col·legues que no tenen l'honor d'escollir-nos ara, però que vindran en el moment de la votació, els poden transmetre una certa eufòria que sí que guanyaríem una petita quota d'autogovern.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències executives de l'Estat en matèria de seguretat ciutadana i d'ordre públic, i d'assumpció del comandament únic dels cossos i forces de seguretat de l'Estat (tram. 270-00026/06)

L'il·lustre diputat senyor Joan Ridao té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la seguretat ciutadana constitueix un dret fonamental i, fins i tot, un dret garantit constitucionalment. És a dir, és un dret pel qual tots els poders públics, totes les administracions, estan obligats a prestar un servei satisfactori, modern, eficient, que tingui la persona, el ciutadà, com a centre, com a destinatari principal de qualsevol sistema de seguretat. Aquest frontispici, aquesta declaració o aquest plantejament, que potser sona una mica retòric i fins i tot una mica grandiloqüent, no per això deixa de ser menys cert. I ho dic perquè a casa nostra, per molts motius acumulats, sempre aquest plantejament i aquest objectiu ha topat tant amb una ordenació complexa, dispersa, poc aclaridora

per un sistema de seguretat pública que encara està per ordenar, com per evidents mancances pel que fa a mecanismes reals de coordinació, pel que fa a la dotació d'efectius. Però, sobretot actualment, per si tot això no fos poc, i en l'etapa de transició mentre el cos de Mossos d'Esquadra no està totalment desplegat, operativament, en el territori, els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i molt especialment el Cuerpo Nacional de Policía, té dificultats objectives per mantenir les dotacions i per mantenir-les, també, motivades en un territori del qual hauran de desplegar-se en un horitzó relativament immediat. I això, entre altres factors que podríem afegir, per exemple l'aparició de les noves formes de delinqüència, la irrupció de forma molt important de les màfies... Fa molt poc el ministre de l'Interior confirmava que a Catalunya operen un total d'onze màfies organitzades. Això, entre altres factors, doncs, contribueix a una certa sensació, però també a una certa realitat de deteriorament i de degradació de la seguretat i de l'ordre públic a Catalunya.

Per tant, fonamentem aquesta proposta de traspàs a la Generalitat de totes les competències de l'Estat en matèria de seguretat i d'ordre públic, primer, bàsicament, per raons d'eficàcia i d'eficiència. En segon lloc, per racionalitat del mateix sistema policíac global. I, en tercer lloc, intentaré també argumentar-ho a partir de la voluntat de major autogovern, que té un precedent històric en l'etapa de la Generalitat republicana, quan la Generalitat tenia el comandament del conjunt de cossos i forces de seguretat que actuaven a Catalunya.

El títol habilitant d'aquest traspàs –ho deia el senyor Ribó–, l'article 13 de l'Estatut, que estableix la facultat de la Generalitat per disposar d'un cos policial propi, que el té, però també per assumir competències en matèria de seguretat ciutadana i de manteniment de l'ordre públic. I aquestes no són exclusives de ningú, a pesar que l'article 149 les atribueix en aquest moment a l'Estat, però que l'article 28 i l'article 150.2 de la Constitució permet perfectament el traspàs de les facultats i competències executives de l'Estat a la Generalitat.

Parlem d'eficàcia, perquè el binomi entre la sensació de manca de seguretat i la manca de seguretat real jo crec que en aquests moments ha arribat en un punt àlgid, a un punt gairebé insòlit. Hauríem segurament de remuntar-nos deu anys endarrere per veure que la sensació d'inseguretat pràcticament s'ha doblat, que la inseguretat ciutadana és, juntament amb els problemes associats a la immigració, segurament al capdavant de les preocupacions en la jerarquia de preocupacions del ciutadà. Avui mateix o ahir vèiem com en l'enquesta del CIS a nivell d'Estat ocupa el tercer lloc, però a Catalunya –a Catalunya– ocupa el primer lloc. No ho diem nosaltres, ho diu també el mateix síndic de greuges en el seu darrer Informe; ho il·lustren diferents episodis lamentables, prou coneguts de vostès: els conflictes recents en algunes zones d'oci, al Maremàgnum, alguns fets vandàlics als carrers de Sants, l'increment de la delinqüència a Ciutat Vella, la problemàtica relativa a la manca de seguretat, per exemple, a les comarques del Camp de Tarragona, molt recentment a Reus, amb la gent al carrer; ho diu la Memòria judicial presentada ahir pel Tribunal Superior, en la qual es revela l'increment de

diligències judicials relatives a la investigació i la persecució de tota mena de delictes a Catalunya.

I, per tant, aquí el diagnòstic a partir d'aquesta realitat jo crec que és comú, i en això hi coincideixen pràcticament tots els agents i tots els factors que hi intervenen, i no és altre que la manca d'efectius policials per cobrir les necessitats existents fins que es completi o es culmini el desplegament operatiu dels Mossos d'Esquadra. És a dir, mentre que el Cos de Mossos d'Esquadra afronta, a partir del control del trànsit i a partir del fet d'esdevenir ja policia ordinària integral en una part important del territori, un repte, diguem que un zenit, ple d'incerteses i ple de desafiaments que posaran a prova el Cos i la definició d'un projecte propi de seguretat a nivell europeu –n'estic convençut, que així serà–, contràriament, els cossos de seguretat de l'Estat, mentre es produeix aquesta etapa de transició cap al nou model, estant tenint molts problemes, i el principal problema és la manca d'efectius, allò que els tècnics anomenen el *gap*, el forat, la diferència negativa de presència policial com a conseqüència del replegament fàctic dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

I, de fet, aquest no és un fet nou, és un fet que s'està produint de forma reiterada des de l'any 94, quan s'inicia el desplegament policial, i això a Catalunya crec que és un fet innegable, que es pot emmascarar i es pot ocultar amb tots els eufemismes que es vulgui, però que a Catalunya hi ha hagut una contracció continuada dels efectius dels cossos de seguretat de l'Estat des de l'any 94 –però que històricament, segons dades, fins i tot, del mateix Pla director del desplegament de la Policia de la Generalitat, s'ha xifrat històricament aquesta disminució d'efectius de l'ordre d'un 31% respecte a la mitjana de l'Estat– jo crec que és un fet i és una dada incontrovertible. I tot això malgrat els compromisos adquirits públicament pel Govern de l'Estat, i malgrat aquests compromisos a hores d'ara no es cobreixen les plantilles aprovades, sinó que en el cas que, fins i tot, s'arribessin a cobrir, moltes d'aquelles plantilles serien totalment insuficients. I això també volem dir que contrasta paradoxalment amb el fet que per assumir les dites tasques extra i supracomunitàries que l'Estatut encomana als cossos i forces de seguretat de l'Estat –i vull citar alguns exemples, per exemple la vigilància d'instal·lacions militars, els serveis marítims o els serveis d'informació–, en aquests moments, segons dades que ha facilitat el mateix Ministeri de l'Interior a través del nostre Grup Parlamentari al Congrés dels Diputats, hi destina el 15,5% del total de la seva plantilla, és a dir, 0,28 agents per mil habitants. Un altre exemple: la Guàrdia Civil va dir que dels seus 6.400 efectius a Catalunya en mantindria 4.100, és a dir, el 64%, per fer altres tasques distintes a la seguretat ciutadana. Doncs bé, ni la Guàrdia Civil ni el Cuerpo de Policía Nacional són capaços, en aquests moments, de destinar els efectius necessaris per cobrir les tasques que són absolutament prioritàries.

Allò que en una ocasió va dir el ministre Mayor Oreja que «la retirada será mínima y en otros casos se incrementará» ja comencem a saber i a entendre en què consisteix. I, mentrestant, el mal dimensionament del nombre d'efectius d'aquests cossos de seguretat de

l'Estat ens allunya de forma molt ostensible dels estàndards europeus, que estan de l'ordre de 4,4 policies per mil habitants, i si no, que ho preguntin als mateixos sindicats de policia, que aquest cap de setmana, amb aquesta protesta tan singular consistent a treballar a reglament, han posat de relleu, ells també, la precarietat d'efectius, que ells, fins i tot, estimen o avaluen de l'ordre de 5.000 en el conjunt de Catalunya.

Finalment, també, com he dit al principi de la meua intervenció, hi ha altres raons, aquestes ja vinculades a la racionalitat del sistema policial global i també a la voluntat de major autogovern que inspira en aquesta proposta, aquesta i la del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya..., i ho fem en ple debat, com vostès saben, sobre l'autogovern, i ho fem també perquè és indiscutible, almenys des del nostre punt de vista, que les polítiques de seguretat són també un dels eixos vertebradors de tota comunitat nacional, a més de ser un element de cohesió social i de convivència de primer ordre. I, per tant, el funcionament democràtic, civil, ordenat i eficaç, de qualsevol país, segurament, es transmet a través d'una de les seves primeres imatges, que és, segurament, el funcionament dels seus cossos de policia, i també són un instrument que serveix al poder polític per concretar les seves directrius, i, per tant, no podem menystenir en absolut en paper de la seguretat i de l'ordre públic en tot país.

Però, sobretot, autogovern vol dir eficàcia. Jo estic d'acord, ni que sigui per una vegada, amb alguna de les reflexions que fa algú del Partit Popular, i dic que estic d'acord que l'autogovern és eficàcia, perquè, per mi, l'autogovern no és un objectiu ni una finalitat en si mateix. Jo crec, i sobretot en matèria de seguretat, que el que convé és fer les coses ben fetes, i en matèria de seguretat, tant en l'etapa de transició com posteriorment, cal satisfer les necessitats funcionals sorgides en la transformació de les estructures d'un estat centralista cap a un altre estat organitzat de forma descentralitzada i, per tant, més coherent amb l'actual model d'organització territorial de l'Estat. I això ens obliga, senyores i senyors diputats, encara més, a avançar en la lògica de la descentralització i amb un horitzó final posat, lògicament, en la consecució de l'Administració única.

Creiem que aquest traspàs dels cossos de seguretat de l'Estat i l'assumpció per part de la Generalitat del comandament de tots els cossos en aquesta etapa de transició fins que es culmini el model policial és la millor solució, i és per això que goso demanar-los, en nom del meu Grup Parlamentari, que votin favorablement tant la nostra proposta com la que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Deixi'm que iniciï la meua intervenció agraïnt al senyor Ridao que coin-

cideixi amb el Partit Popular que autogovern és gestionar amb eficàcia les competències de les quals ja disposa la Generalitat de Catalunya, no? (*Veus de fons.*) I en aquest sentit –i en aquest sentit– l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix claríssimament quines són les funcions de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, com s'ha dit, i també quines són les funcions que sota la dependència del Govern central desenvolupen les forces i cossos de seguretat de l'Estat d'acord amb l'article 104 de la Constitució espanyola i la Llei orgànica 2/86, de 13 de març. I és cert, també com s'ha dit, que l'article 152 de la Constitució facultava l'Estat a transferir o delegar a les comunitats autònomes mitjançant llei orgànica facultats corresponents a una matèria de titularitat estatal que, per la seva naturalesa, siguin susceptibles de transferència o de delegació, i aquest és, precisament, el mecanisme que el Partit Popular, el Govern del Partit Popular, i crec que és important no oblidar-ho, va utilitzar per aprofundir en l'autogovern de Catalunya traspasant les competències de trànsit a la Generalitat. I ho va fer perquè, per la seva naturalesa, el trànsit podia ser traspassat a la Generalitat de Catalunya.

Ara el senyor Ribó deia que era impossible justificar un vot en contra, però és que vostè, senyor Ribó, tampoc ha pogut justificar, ni des d'un punt de vista tècnic ni tampoc jurídic, que la naturalesa de la matèria faci viable el seu traspàs a la Generalitat de Catalunya en els termes amb què vostès ho han plantejat, i tenint, sobretot, molt en compte l'actual model de substitució acordat –recordi-ho– per la Junta de Seguretat l'any 94 i per les competències exclusives de l'Estat en aquesta matèria, que ens permeten també com a PPC, senyor Ribó, defensar la nostra policia pròpia, els Mossos d'Esquadra. I és més: vostès mateixos reconeixien a les seves propostes de resolució que caldrà que la Generalitat estableixi mecanismes de coordinació i col·laboració amb l'Administració de l'Estat per portar a terme totes les funcions que vostès volen traspassar a la Generalitat, perquè saben perfectament que el que demanen és senzillament impossible en l'actual marc constitucional i estatutari. Vostès justifiquen i han justificat avui la transferència de les facultats d'execució en matèria de seguretat ciutadana en la necessitat de garantir la coordinació entre els diferents cossos policials que operen a Catalunya, i la veritat és que jo no he sentit a la societat, a ningú, dir que a hores d'ara existeix des

coordinació entre els diferents cossos de seguretat, ni tan sols ho he sentit dit al president de la Junta Local de Seguretat de Barcelona, el senyor Joan Clos, o al de Lleida, per posar alguns exemples també de juntes també locals de seguretat. En tot cas, el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que la Junta de Seguretat de Catalunya té la funció de coordinar l'actuació de la Policia de la Generalitat i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, i he de dir que les relacions, perquè és veritat, entre l'Estat i la Generalitat en aquesta matèria són senzillament excel·lents.

Per tant, senyores i senyors diputats, les coses funcionen bé, funcionen raonablement bé, i els ciutadans de Catalunya tenen absolutament garantida la coordinació entre les diferents policies. Vostès, senyores i senyors

diputats, no plantegen aquestes iniciatives per millorar l'autogovern de Catalunya, sinó que el que vostès estan plantejant avui és senzillament eliminar, eradicar, l'Administració de l'Estat a Catalunya. I nosaltres, senyores i senyors diputats, com poden imaginar-se, no participarem en aquesta festa. Si vostès plantegen el debat, com s'ha fet també des d'aquesta tribuna, en clau de seguretat o de manca d'efectius, en podem parlar, però parlem de tot: parlem de policia; parlem de Guàrdia Civil; parlem també de la desaparició de vuit-cents agents de la Guàrdia Urbana a Barcelona en els darrers deu anys, per exemple; parlem, si volen, de l'associació que ha creat el senyor Martí Jusmet a Ciutat Vella per protegir-se de la delinqüència davant, diu ell, de la passivitat de l'Ajuntament de Barcelona, on per cert, senyor Ridao, senyor Ribó, vostès governen juntament amb el Partit Socialista. Parlem, si volen, de tot això, però no deixa de sorprendre'm que vostès facin aquests plantejaments pocs després que el Congrés dels Diputats aprovés una moció del Grup Mixt, al qual, per cert, els recordo que pertanyen els seus grups, senyor Ridao i senyor Ribó, a Madrid, per incrementar el nombre d'efectius de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil a Catalunya.

Per tant, senyor Ribó, aquest no és un problema d'autogovern, i vostès saben perfectament que no és un problema d'autogovern, perquè barrejar el debat sobre el nombre d'efectius amb la voluntat de ser del nostre poble és devaluar el debat sobre l'autogovern de Catalunya. Vostès justifiquen i han justificat aquestes iniciatives denunciant que existeix un dèficit de policies nacionals a Catalunya, i que per això s'ha de fer la transferència, i que el conseller d'Interior assumeixi el comandament de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

En aquest punt, senyores i senyors diputats, deixin-me que solemnement, des d'aquesta tribuna, felicitï el conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya per la fe que vostès han dipositat en ell i en el Govern de Convergència i Unió. Vostès han dit avui, en la presentació d'aquestes dues iniciatives, i segurament sense haver-ho pensat gaire, que si la Policia Nacional i la Guàrdia Civil passen a dependre de la Generalitat i, per tant, el conseller d'Interior fa el miracle de multiplicar els pans i els peixos, és a dir, més policies nacionals i més guàrdies civils, només perquè depenguin del conseller d'Interior... Amb tot el respecte, Sant Pomés, eh?, multiplicació de pans i peixos, en funció, en aquest cas, de policies i guàrdies civils.

Mirin, senyor Ribó i senyor Ridao, crec sincerament que el Govern de la Generalitat i el de l'Estat també estan treballant molt i molt bé en el si de la Junta de Seguretat i que el Govern de la Generalitat fa i pot fer quasi de tot, però del que sí que estic absolutament convençut és que a hores d'ara el conseller d'Interior, encara, i potser tot arribarà, no pot fer miracles.

En tot cas, jo estic absolutament convençut, senyores i senyors diputats, que el Grup Socialista donarà suport a aquesta defensa que ha fet el Grup Popular, tenint en compte que tot just fa una setmana el seu responsable municipal en temes de seguretat, el senyor Celestino Corbacho, en un article d'opinió a l'*Avui* feia una apos-

ta per un pacte català per a la seguretat, en què, precisament, defensava el contrari del que avui han defensat els grups d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya. Demanava concretament que el Govern central assumís la seva responsabilitat a l'hora de coordinar també els cossos que depenen de l'Administració de l'Estat.

Per tant, jo estic absolutament convençut, senyors del Grup Socialista, que votaran en contra d'aquestes propostes que avui planteja Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana en coherència amb el senyor Celestino Corbacho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Siurana.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, vagi per endavant que votarem afirmativament les propostes de consideració d'aquestes resolucions. Ja sabem que no en sortirem, perquè Convergència i PP –com acaben de manifestar– no votaran d'acord amb aquestes resolucions, que entenem que són absolutament encertades. Crec que, a més, Convergència ho vol i no ho fa. Crec que en aquest sentit autogovern també vol dir anar en aquesta línia.

Què és el que votarem avui? Estem votant sí o no a si l'autoritat del conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya és la que regula la matèria de seguretat a Catalunya. És per això que avui votarem que sí, perquè nosaltres volem i recolzem que el conseller d'Interior sigui el màxim responsable de la seguretat de Catalunya.

La seguretat s'està convertint en un tema que ens preocupa i ens ocupa, ho hem dit a bastament, i els meus predecessors en la paraula. La societat catalana veu amb preocupació els fenòmens de descoordinació policial i les vacants del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil en moltes contrades del nostre país. Tolerància zero, sí, però la multiplicitat de cossos policials i per la descoordinació; això és lo que pensen los ciutadans que paguen els seus impostos i volen una bona prestació de servei públic i de seguretat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La sensació de la ciutadania és que un cop més els polítics, tots nosaltres, no fem els nostres deures i no estem a l'alçada de les circumstàncies. Els problemes de convivència s'estan convertint en notícia de primera pàgina en aquesta nostra societat cada vegada més complexa. És per això que vull aprofitar avui per dir que no anirem enlloc fent de la seguretat un tema electoral. La ciutadania no ens perdonarà que juguem amb la convivència i amb la seguretat; la nostra obligació és fer de Catalunya un país on poder conviure.

Vull recordar que a la primera compareixença d'aquesta legislatura a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el conseller d'Interior es va comprometre a tirar endavant un pacte per la convivència i la seguretat de Catalunya, i la meua pregunta és: on és aquest pacte? Aquest Parlament, el Govern i els ajuntaments han de donar un missatge de confiança i de seguretat als ciutadans i a les ciutadanes. Ens hi juguem la legitimitat de les institucions del nostre país i la confiança de la societat en aquestes. Però és veritat –i per això votarem aquestes propostes de resolució– que sense més eines i més competència per al nostre país no anirem endavant. Però no ens confonguem, volem més competències per Catalunya i volem més autoritat pel nostre conseller, sigui d'un partit o d'un altre, però aquesta autoritat no funcionarà si no l'aconseguim amb un consens de tot aquest Parlament. El conseller té raó quan diu que tot s'ha anat aconseguint amb el consens de totes les forces parlamentàries, i així ho seguirem fent nosaltres quan governem.

També l'Estat hi haurà de dir alguna cosa, i jo vull dir lo que sé que és veritat, que el president de la Generalitat és la màxima autoritat de l'Estat a Catalunya; la Generalitat és, per tant, Estat. La Policia - Mossos d'Esquadra és, per tant, una més de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. És, doncs, de calaix que la nostra policia pot exercir competències que fins ara assumien el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil. Nosaltres volem ser l'Estat amb totes les conseqüències, totes les competències i totes les responsabilitats. La veritat és que els mitjans legals hi són.

S'ha dit que les transferències es poden fer per la via del famós article 150.2 de la Constitució espanyola. La Llei orgànica 6/1997 de transferència de competències en matèria de trànsit i circulació de vehicles a motor a la Generalitat de Catalunya constitueix un supòsit d'ampliació de competències executives de la Generalitat de Catalunya; llei orgànica que, per cert, transfeix a la Generalitat unes competències executives que en virtut de l'article 149, que ja s'ha dit, i de la Constitució corresponien a l'Estat. Per tant, és possible, es pot, això es pot fer amb altres competències reservades a l'Estat.

L'Estat espanyol haurà d'anar indefectiblement cap al model alemany on, per exemple, el Govern federal és competent en matèria –mireu un exemple de comissaria de policia– de rius, però l'execució, i per tant, la policia de rius concreta, la vigilància corre a càrrec de les policies dels *Länder*; d'això en diuen federalisme executiu. La *Bundestreue*, lleialtat federal, alimenta el sistema de relació entre els *Länder* i el Govern federal alemany.

Hem de construir una nova relació amb l'Estat, de confiança i de lleialtat. És així com podrem construir un sistema que permeti, per exemple, que la nostra policia estigui present a Europol; ja sabem que tenim agents a la Unitat Nacional, a Europol a Madrid, però nosaltres volem que estiguin presents a la seu central d'Europol a l'Haia. També ho volem, perquè els mossos han de poder vigilar els ports de Catalunya. I per què no poden vigilar els aeroports? Per què no pot la nostra policia ser present a la comissaria conjunta amb la gendarmeria

francesa? Un cop la Policia - Mossos d'Esquadra estigui desplegada a tot el territori no tindrà sentit que els mossos no puguin exercir aquestes tasques. Els asseguro que, si no ho aconseguim a través d'aquestes resolucions, el temps ens donarà la raó i ho aconseguirem més endavant.

Potser Espanya, que ha canviat molt en els anys de democràcia, necessita una llei de seguretat pública on s'estableixi quines competències té cada comunitat autònoma, així com els instruments de col·laboració entre l'Estat i les comunitats autònomes. Tindrem temps de parlar-ne. Ara bé, no confonguem la ciutadania: l'autoritat del conseller d'Interior no depèn només d'un es competències; depèn, també, del que podríem anomenar el lideratge polític i moral en matèria de seguretat. Tot el que passa a Catalunya en matèria de seguretat, es tingui o no es tingui les competències, és responsabilitat del conseller d'Interior. Aquesta serà la nostra doctrina política quan governem i serem i voldrem ser responsables polítics del que passa a Catalunya en matèria de seguretat.

Catalunya, més enllà de majors competències, necessita una actitud activa del conseller en la resolució dels problemes. Fa molt de temps que podríem haver començat a construir un sistema únic de seguretat per Catalunya. I això ho dic perquè algunes eines les tenim i no les utilitzem, i potser seria hora d'utilitzar-les, i, si no, que em digui algú per què la Junta de Seguretat de Catalunya només serveix com a eina de desplegament i no com a eina de col·laboració i coordinació de la policia de Catalunya amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

L'article de l'Estatut que contempla aquesta situació de la Junta de Seguretat ho diu clarament. Article 13.6 de l'Estatut, sobre la Junta de Seguretat de Catalunya: «Es crea la Junta de Seguretat, formada per un nombre igual de representants del Govern i de la Generalitat, amb la missió de coordinar l'actuació de la policia de la Generalitat i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.»

Coordinar l'actuació de la policia de la Generalitat i de les forces i cossos de la seguretat de l'Estat. Això –això– pot fer-se. La interpretació que fa el conseller, ho ha fet públicament aquí, en aquesta tribuna, ha sigut restrictiva, i l'actuació ha sigut restrictiva. L'any passat no es va reunir cap dia, cap vegada, la Junta de Seguretat. Ara se n'ha reunit dos, per motiu que l'Estat sí que ha coordinat els mossos d'aquí, els mossos d'esquadra per poder fer la cimera que ara es desenvoluparà aquí, a Barcelona, properament. Però Catalunya també pot tindre competències, amb aquest ordre, d'anticiparse, reclamar la coordinació, igual que fem los alcaldes a nivell de junta local de seguretat, d'activar aquests mecanismes, d'aconseguir que la coordinació no sigui com un element que Catalunya rep des de fora, sinó que l'activa des d'aquí per aconseguir que els ciutadans tinguin la confiança amb el seu govern, que els donarà la resposta a les seves inquietuds o als seus problemes; problemes que són reals, que no ens els inventem, que existeixen i que són cada dia presents a molta ciutadania.

Senyores diputades i senyors diputats, aquestes propostes que avui discutim al Parlament són legalment pos-

sibles i nacionalment necessàries. Volem ser els responsables del que passa a Catalunya; la ciutadania no entendria que no fos així. La seguretat necessita coordinació i planificació, i això és millor fer-ho sota una mateixa autoritat política.

Demanam a Convergència i Unió que, si no és avui, un altre dia pensi-s'hi i no segueixi sacrificant el progrés polític de Catalunya a la seva cadira conjuntural. Necessitem avançar en aquest tema i tots en som conscients; no amaguem l'ou.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Siurana. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor diputat. Senyor president, senyores i senyors diputats, amb relació a la qüestió que estem aquí debatent, que ben segur és interessant –és un tema que nosaltres sempre li hem donat molta importància–, de fet, si haguéssim de fer un balanç de la gestió del Govern de la Generalitat, en fi, en tots els seus mandats, trobaríem en el tema de la seguretat ciutadana i en el tema del desplegament de la policia un dels elements més importants, més brillants, més positius, de la seva acció; això segur que tothom hi coincidiria.

I, per tant, el fet que jo hagi pres la paraula ara i aquí és per posar de manifest que el nostre Grup Parlamentari no entrarà en el debat que estem tenint avui aquí, ho vam dir la setmana passada a la Junta de Portaveus. Vam dir que aquestes dues iniciatives que tenen vint-i-set mesos de vida, que estan presentades el novembre del 99 i el març del 2000, han estat triades ara, doncs, per ser debatudes, res a dir. L'opinió nostra ha estat sempre que aquestes iniciatives en el context de la Comissió d'Estudi per a l'Autogovern tenien un àmbit de reflexió important; aquesta és la nostra opinió. Que l'informe de la Comissió d'Estudis per a l'Autogovern podia emmarcar tot un seguit d'iniciatives parlamentàries en què, aquestes o altres similars, tenien un encaix.

I, per tant, nosaltres, creient en la viabilitat de la Comissió d'Estudi per a l'Autogovern, ens sembla que avui no hem d'entrar a discutir aquest tema que s'està posant en aquests moments a debat. Tema, per altra banda –que ningú s'equivoqui–, que no suposa ni un sol efectiu policial de més al carrer; que ningú s'equivoqui. No estem parlant d'això, estem parlant d'altres coses.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En conseqüència ens sembla que aquest debat l'hem de tenir dins de la Comissió d'Estudi per a l'Autogovern. El Govern ha anunciat que properament presentarà la seva posició sobre aquesta qüestió. Ens sembla també que el treball que han fet els cinc grups parlamentaris d'aquesta cambra, que aquest matí hem donat llum verda a una proposició no de llei conjunta, de tots, en la línia de demanar una corresponsabilització en la garantia dels efectius, en els àmbits d'actuació de cada administració, per tal que els diversos cossos policials

actuin de forma eficient en cada territori, això és una bona línia. De la mateixa manera que hem demanat, amb aquesta Proposició no de llei conjunta, que s'integrin totes les administracions a les comissions territorials corresponents que gestionen el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre i els sectors nord, centre i sud de la regió metropolitana en el període de transició fins a l'acabament de la implantació territorial del model policial català de substitució, i que es vetlli especialment pel manteniment dels nivells de seguretat en els territoris abans esmentats. Aquesta línia de consens que hem portat sempre, aquesta línia que aquest matí hem consolidat, ens sembla que és una bona línia, i per tant, el nostre vot no serà un vot contrari al contingut del que estem aquí debatent, sinó a l'oportunitat.

En conseqüència, anuncio el nostre vot contrari i la nostra confiança que aquest tema el puguem tractar en altres àmbits en moments diferents.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Senyor Ribó, té la paraula per un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Ramon Camp, és des de l'any 84 que hi ha el compromís d'abordar aquest tema per part del Govern actual de la Generalitat. És des del debat d'investidura que hi ha el compromís del seu Govern de presentar en aquesta cambra quelcom similar.

Aquest és un model, senyor Sirera. És un model modern? Vegi els Estats Units. És un model europeu? Vegi Baviera o la República Federal Alemanya. Evidentment no és un model de patriotisme constitucional, però és un model clarament constitucional.

Per oportunitat o per contingut, facin's-ho mirar com vulguin, senyors de Convergència i Unió, avui voten en contra que el conseller de Governació tingui facultats executives en matèria de seguretat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. *(Remor de veus.)* Senyor Ridao, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Miri, en primer lloc, voldria lamentar que el senyor Ramon Camp, en nom del seu Grup, no hagi volgut entrar en la qüestió. *(Remor de veus.)*

Miri, no deixa de ser una mica contradictori –per no dir paradoxal– que el senyor Camp ens retregui haver portat a debat aquesta qüestió en el Ple del Parlament, per ser una qüestió vinculada al debat sobre l'autogovern. I això ho reconeixem. Però no deixa de ser una mica curiós, perquè, com deia el senyor Camp, aquesta és una iniciativa presentada, exactament, el març de l'any 2000, per tant, abans de la constitució de la comissió de l'autogovern en aquest Parlament. *(Persisteix la remor)*

de veus.) I, en segon lloc, perquè Convergència i Unió té, en aquests moments, sembla ser, molts escrúpols a Catalunya per intentar evitar que aquestes qüestions d'autogovern es debatin aquí al Parlament, mentrestant, el seu Grup Parlamentari no té cap mania...

El president

Senyor Ridao, esperi's un segon, esperi's un segon... *(Pausa.)* Pot continuar.

El Sr. Ridao i Martín

Deia, senyor president, que mentre el Grup Parlamentari de Convergència i Unió sembla que té molts escrúpols que es debatin qüestions relatives a l'autogovern en aquest hemicicle, alhora, no té cap mena d'inconvenient, ni empatx, que al Congrés dels Diputats, el seu propi Grup Parlamentari debati, per exemple, des de l'Administració única fins a la presència de Catalunya en els òrgans de la Unió Europea.

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

I encara li diré més...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...sembla també bastant paradoxal que Convergència anunciï en aquests moments que no vol discutir l'autogovern amb cap altre grup parlamentari, mentre l'envia al senyor Aznar, el seu document, i el té a la seva tauleta de nit mentre que aquest Parlament...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...i cap grup polític no l'ha pogut consultar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, per refermar la convicció del nostre Grup Parlamentari que la Comissió d'Estudi per l'Aprofundiment de l'Autogovern és una comissió que pot ser de molta utilitat per emmarcar línies de futur, d'actuació d'aquest Parlament. I, per tant, nosaltres ens refermem en la conveniència que aquest tema sigui tractat en el context d'aquesta Comissió, en primer lloc.

En segon lloc, aquests dos grups parlamentaris han trigat –ho repeteixo– vint-i-set mesos a presentar aquest

tema en el Ple, i, per tant, han triat el seu temps, de la mateixa manera que el nostre Grup també tria el seu temps, i el temps que tria el nostre Grup és debatre-ho a la Comissió d'Estudi per l'Aprofundiment de l'Autogovern.

I, en tercer lloc, senyor president, molt breument, és absolutament inapropiat el que acaba de dir el senyor Ridao respecte a les iniciatives que altres grups parlamentaris d'altres cambres puguin emprendre, entre elles la del mateix Grup que representa el senyor Ridao, que ha pres iniciatives...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camp i Batalla

...i que, per tant, estan perfectament legitimades per ser presentades i debatudes en altres cambres.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Passem, per tant, ara, a la votació, primer, de la presa en consideració de la Proposta de resolució, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació passem a votació la Proposta de resolució presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ràdio i la televisió públiques a Catalunya (tram. 302-00186/06)

A continuació, sotmetem a debat la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ràdio i la televisió públiques de Catalunya. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya la presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló. *(Veus de fons.)* El senyor Bargalló creu que es pot acumular amb la següent? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, així ho farem. *(Remor de veus.)*

I prego a les senyores i als senyors diputats que deixin sortir el senyor diputat a l'escó.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació que vaig presentar, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, la passada sessió plenària sobre la ràdio i la televisió públiques a Catalunya, que és una moció que en els seus trets fonamentals coincideix amb la presentada pel diputat senyor Joan Ferran i Serafini en nom del Grup Socia-

lista - Ciutadans pel Canvi, era una moció que té diversos trets fonamentals: primer, la voluntat de defensar el sistema públic de ràdio i televisió com un sistema vertebrador del sistema audiovisual d'una societat, d'un país.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En segon lloc, la preocupació per les ingerències governamentals en aquests mitjans públics, si hem de fer cas, en primer lloc, del que diu la premsa; en segon lloc, del que diu la rumorologia, i, en tercer lloc, del que ens diuen fonts no només ben informades, sinó que tenen la certesa..., avui és un dia interessant per a parlar de les ingerències dels poders polítics en els mitjans públics de ràdio i televisió, un dia força interessant, no només per cartes en algun diari, que déu ni do, sinó pel que està succeint en el si de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en el dia d'avui, ahir, i –ho suposem– en els propers dies.

En aquest context ens preocupen tres coses que en la nostra Moció marquen..., dues que marca la Moció i una que marca una esmena que han presentat a la Moció del Grup Socialista, que, ai las!, per aquelles coincidències parlamentàries, té el mateix text que una esmena que el Grup Socialista ens ha presentat a la nostra Moció. Aquestes tres coses són: en primer lloc, la necessitat que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió nomeni un director per Televisió de Catalunya. Però que aquest nomenament d'aquest director, que es faci per criteris professionals, obtingui el consens del Consell d'Administració de la mateixa Corporació. Segurament no és el procediment més habitual, però el context ens obliga a situar aquesta mesura de garantia, aquesta clàusula de garantia per a l'actualitat.

En segon lloc, la necessitat que el Ple del Parlament doni oficialitat, subratlli, doni suport al document sobre el servei públic de Ràdio i Televisió que va lliurar a la Comissió de Control de la Corporació d'aquesta cambra el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya és un organisme de la Generalitat. És un organisme de la Generalitat que emana directament del Parlament, i és, per tant, un organisme que els seus informes, que els seus dictàmens haurien de tenir –l'haurien de tenir– la caracterització d'oficials, la caracterització del suport de la Generalitat.

Aquesta esmena, que podria sembla baldera, no ho és perquè des d'aquesta mateixa tribuna en el passat Ple, el conseller en cap i conseller de la Presidència va afirmar –va afirmar-ho– que la definició del model de servei públic la podia fer el Govern. I nosaltres vam rebatre-ho dient que l'havia de fer el Parlament o, en tot cas, els organismes que emanen del Parlament. Hi ha una definició, un marc de definició, un camí de definició que fa el CAC que hem de donar-li aquest suport.

I, finalment, un element, segurament que en aquest context generalitzador de la defensa del servei públic de ràdio i televisió, menor, però que va sortir en el transcurs del debat de la interpellació, i, que nosaltres situem en la Moció, com ha fet el Grup Socialista, que

és la situació contractual, laboral, material de les delegacions i les corresponsalies de Catalunya Ràdio fora del país, de Catalunya Ràdio especialment a l'estranger.

Aquesta és –hi insisteixo–, segurament, la pedra petita del gran bastiment que hauria de ser la Corporació, que hauria de ser el servei públic de ràdio i televisió, però que ens preocupava –ens preocupa– la seva situació, i que hem aprofitat la Moció per situar-la.

En definitiva, senyor president, li anuncio que sobre les esmenes que ens han presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, el Grup Popular i el Grup Socialista... –aneu ha saber perquè l'únic Grup que no ens ha presentat cap esmena és el Grup de Convergència i Unió–, sobre les esmenes presentades pels altres tres grups de la cambra ja ens posicionarem en el seu moment.

Sí que anunciem el vot favorable a la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, faci el que faci el diputat proposant pel que fa a l'acceptació de les esmenes que havíem presentat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a servei públic (tram. 302-00289/06)

Donarem ara la paraula, per tant, a l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè exposi la defensa de la Moció que presenta aquest Grup.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. I, de forma molt ràpida, quan vam fer la interpellació en l'anterior Ple del Parlament de Catalunya, vam intentar plantejar els dos aspectes que inicialment més ens preocupaven respecte a la ràdio i la televisió públiques de Catalunya. Ens en preocupen molts, però vam intentar que fossin dos els que emergissin d'una forma més clara, d'una forma més diàfana. I un d'aquests aspectes era l'aspecte econòmic i és del qual tracta el primer punt de la nostra Moció.

En el primer punt el que demanem és que una cosa que ha deixat de fer el contracte programa sigui contemplat, és a dir, el contracte programa del qual n'estem contents que s'hagi signat, deixa de banda, no aborda, no intenta treure endavant tot el que és la problemàtica de l'endeutament i la centrifuga cap a l'any 2005-2006, i, segurament, perquè aquest endeutament el paguin altres governs que vinguin posteriorment a l'actual.

Per tant, el primer punt de la nostra Moció el que intenta és dir que, d'alguna manera, a partir d'ara, es facin les qüestions que es creguin oportunes i que es creguin

pertinents i que s'hagin de fer, per tal que l'endeutament que té la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de Catalunya, que cada vegada va creixent més, més i més, s'aturi d'alguna manera i pugui ser eixugada.

Nosaltres sempre hem dit que el contracte programa era insuficient en aquest aspecte perquè no contemplava cap amortització de l'endeutament i perquè realment quan s'ha fet no respon a allò pel qual es va demanar que es fes. És a dir, tots vostès recordaran que el Consell d'Administració va demanar un contracte programa, precisament, per això, per, sobretot, eixugar el deute que hi havia acumulat. I en aquest sentit, nosaltres no entenem —o no ho hem entès fins ara— per què ha canviat, precisament, el propòsit pel qual va ser fet.

Nosaltres pensem que la proposta del Consell d'Administració era no prosseguir amb l'endeutament, i, per tant, el nostre primer punt de la Moció va en aquest sentit d'intentar que es faci des del Parlament de Catalunya tot allò que sigui necessari, tot allò que sigui precís per eixugar de manera, al més ràpidament possible, aquest endeutament.

No pretenem fer allò que va dir el conseller en cap, Artur Mas, d'eliminar l'endeutament de cop. No pretenem això. Va haver-hi una certa caricaturització de la nostra posició política. Dèiem que el Parlament de Catalunya, que el Govern, que el contracte programa, que la ràdio i la televisió públiques de Catalunya, fes els passos pertinents perquè aquest endeutament, amb el menor temps possible, fos eixugat.

La segona part, el segon punt que presentem en la nostra Moció, és, diguem-ne, més polític, si em permeten i entre cometes. És aquell que parla de les ingerències del Govern entre el que és la marxa habitual professional de la ràdio i televisió públiques.

Per què parlem d'ingerències? Quan parlàvem d'ingerències el senyor Artur Mas en l'última interpellació ens deia que seguíem els dictats de la premsa, és a dir que fèiem oposició parlamentària pel que llegíem als diaris. Doncs no és cert, senyor Mas. El dia següent d'haver fet aquesta interpellació, és a dir, es va fer la interpellació un dijous i el divendres al matí vam tenir ocasió de poder debatre amb el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió el que eren les ingerències. I li vam preguntar directament a la Comissió de Control, li vam dir: «Senyor Puig, vostè se sent pressionat? Vostè se sent segur? A vostè el truquen? Vostè va a dinar amb el president de la Generalitat, amb el conseller en cap, amb el senyor Duran i li diuen que això de la televisió no va bé?» I, evidentment, la resposta ja saben vostès quina va ser, perquè sí que va ser recollit, això, en els mitjans de comunicació, va dir: «Jo ni ho afirmo, ni ho nego, ingerències n'hi han hagut sempre, pressions n'hi han hagut sempre; una altra cosa és que jo respongui a elles o no.»

Però, de fet, amb aquesta resposta, el senyor director general ens deia que hi havia ingerències. És a dir que hi havia hagut dinars, que hi havia hagut trucades, que hi havia hagut pressions de tots tipus. És a dir, ni ho nego ni ho confirmo, vol dir que la pressió del Govern s'exerceix.

I, per tant, nosaltres el que pretenem en aquest segon punt és dir que el Govern tregui les mans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i faci allò que ha de fer: que sigui una corporació plural, neutral, amb criteris professionals i que tiri endavant la seva feina així, una feina en què els professionals de la ràdio i televisió públiques puguin treballar amb absoluta tranquil·litat i comoditat.

Per tant, aquest és el nostre segon punt, i en aquest sentit, senyores i senyors diputats, avui, curiosament, quan nosaltres parlem d'ingerències... —i el senyor..., lamento que no estigui ací el senyor Artur Mas—, nosaltres avui hem rebut, precisament del Comitè d'Empresa de la Televisió de Catalunya, avui, datat d'avui, un comunicat en què diu: «Volem un director de TV3 de consens.»; «de consens», perquè, com hauran pogut vostès comprovar avui als mitjans de comunicació, sembla que hi ha un intent d'imposar el senyor Josep Maria Clavaguera com a director de la televisió pública catalana.

El Comitè d'Empresa, al respecte, diu el següent —i acabo, senyor president, perquè veig que se m'acaba el temps—: «En vista de l'intent d'imposar el senyor Josep Maria Clavaguera en aquest càrrec, hem de manifestar que el seu perfil és el més oposat per encapçalar el procés de renovació organitzativa que ha emprès Televisió de Catalunya. Com ho demostra la seva gestió a la ràdio, Clavaguera és el fidel continuador de la submissió política i la incompetència organitzativa que tant ens va afectar durant la direcció del senyor Lluís Oliva.» Document signat avui pel Comitè d'Empresa de Televisió de Catalunya.

Això és el que demanem en el segon punt de la nostra Moció, que no hi hagi ingerència política. Ho diu el Comitè d'Empresa: «Volem una ràdio i una televisió pública plural, neutral i professional.»

Senyor president, respecte a les esmenes, em posicionaré en el moment que vostè cregui oportú.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. Pels grups que han presentat esmenes a una o altra moció, donarem la paraula, per ordre de menor a major, en primer lloc al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds; té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, que té presentades esmenes a les dues mocions.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Hi ha alguns punts que són comuns en les dues mocions presentades i altres que presenta específicament Esquerra Republicana de Catalunya. Em referiré indistintament a tots ells, fent la diferenciació entre uns i altres, i, en tot cas, ja es sabrà reconèixer.

Bé. Entenem que, pel que fa a la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, al primer punt, hi estem d'acord, amb el plantejament, quan es parla de la necessitat que s'articuli i vertebrí el sistema públic de ràdio i televisió de Catalunya. Estem en vies de redactar la Llei de l'audiovisual amb què d'alguna manera això

s'ha d'especificar. Evidentment estem d'acord amb el sentit del que es presenta. I l'esmena que nosaltres presentàvem, en aquest cas d'addició, no trenca el que aquí diu, sinó que en tot cas reiterava una cosa que també hi ha un cert acord, que és que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió sigui qui faci de pal de paller d'aquest sistema públic de ràdio i televisió.

Hi ha un altre aspecte que, ja que estem parlant del sistema públic, fa referència a la necessitat que es planteja en aquesta Moció de nomenament de director de televisió. Estem d'acord en aquesta necessitat –nosaltres mateixos tenim presentada una proposició no de llei en aquest sentit–; el que passa és que, mentre aquí estem discutint tranquil·lament des de la confrontació política, des dels acords en alguns punts, les diferències en uns altres, aquests aspectes, resulta que s'estan removent les aigües relativament tranquil·les que hi havia fins ara a la Corporació. I s'estan removent perquè s'està intentant fer, això que aquí es proposa, de mala manera. En dir «de mala manera» vol dir amb ingerència del Govern, amb manipulació partidista, sense voler atendre l'opinió del Consell d'Administració. I evidentment, nosaltres entenem que això no és ni una bona manera d'actuar, ni és la millor manera d'assegurar un futur convenient per a la televisió i ràdio públiques.

És en aquest sentit que nosaltres estem d'acord amb el que planteja Esquerra Republicana en la seva Moció. I en les dues mocions, quan es diu «no hi ha d'haver ingerències», també evidentment, i ho votarem a favor. I l'única cosa que nosaltres afegim aquí és que el nomenament de director de Televisió respongui al criteri de professionalitat i evidentment que es faci amb el consens –que això ja ho diu la Moció d'Esquerra Republicana– del Consell d'Administració.

Pel que fa referència al contracte programa. Totes dues mocions ho plantegen. Nosaltres hem fet una esmena en un sentit que voldria que fos interpretat. En tots dos casos es diu, es demana la necessitat de reduir l'endeutament. Hi estem d'acord. Però com a primera mesura el que cal és evitar que s'incrementi l'endeutament, perquè el mateix contracte programa, en aquests moments, fa possible, via endeutament, que es pugui incrementar l'actual deute. Per tant, el que dèiem és que ja en la propera revisió que s'ha de fer, de cara a l'any vinent, com a mínim es freni aquest endeutament, com a primera mesura per reduir-lo. Per tant, és un matís, un matís que es pot recollir o no, però que en tot cas estem també d'acord amb la necessitat que aquesta reducció es faci.

I finalment, pel que fa referència a les corresponsalies de Catalunya Ràdio, també estem d'acord amb el plantejament que cal regularitzar la situació laboral dels corresponsals, que cal dotar de manera adequada les corresponsalies. I nosaltres afegim la possibilitat que s'estudii –diem molt prudentment «que s'estudii»– la possible integració de les corresponsalies de Catalunya Ràdio i de Televisió de Catalunya allà on sigui possible; és a dir, no necessàriament a tot arreu ha de ser possible ni ha de ser convenient, però en alguns casos permetria racionalitzar millor els recursos d'aquestes corresponsalies.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Comas. Ara, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ricard Fernández Deu, que també tenen presentades esmenes a les dues mocions.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, anirem a pams. Primera Moció, la presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Sí, senyor Bargalló, nosaltres també estem d'acord amb la necessitat d'articulació i vertebració del sistema públic de la ràdio i televisió de Catalunya. Ens hem permès, només, introduir una esmena que jo crec que es pot qualificar de tècnica. Perquè nosaltres, quan parla vostè de la titularitat, ho substituïm pel concepte de gestió pública: la titularitat, ho és pública de totes, unes i altres, públiques i privades.

Segon punt: la reducció de l'endeutament. Això és un desideratium que nosaltres compartim, senyor Bargalló, sens dubte, però entenem que no és el moment processal que més s'escau per tal d'establir els mecanismes o d'intentar resoldre aquest problema. Això serà a través de la dotació pressupostària corresponent. I, per tant, entenem que serà en el seu moment quan això s'hagi de tractar i, en tot cas, diguem-ne, respectant, com no pot ser d'altra manera, la capacitat del Govern per pronunciar-se i decidir a propòsit d'aquesta circumstància. Per això hem introduït una esmena de supressió, eh?

Tercer punt: que se separin les funcions del director general de la Corporació i del director de Televisió de Catalunya amb el nomenament d'aquest darrer càrrec, a partir del consens –diu vostè– dins del Consell d'Administració. La primera part, totalment d'acord. El passat mes de desembre nosaltres vàrem proposar una moció que va ser aprovada amb el suport –fins i tot, de vostès també– de totes les formacions amb representació parlamentària, en aquest mateix sentit. Per tant, la nostra posició segueix sent favorable. El que passa és que nosaltres, quan vostè diu «a partir del consens dins del Consell d'Administració», no és que no hi estiguem d'acord, és que entenem que la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió això no ho estableix. I una de dues: o modifiquem la Llei o l'observem en la seva literalitat. Fóra bo? D'acord, sí, sens dubte, fóra bo. Desitjable? També. Però, no podem obligar que les coses siguin de forma diferent de com vénen reflectides en la Llei.

Punt número quatre. Hi hem fet una esmena de supressió. Perquè no és que nosaltres rebutgem les ingerències dels governs en els mitjans públics de ràdio i televisió –per suposat, que sí–; el que passa és que probablement el que no compartim és el concepte d'«ingerència», perquè si els contactes, si l'emissió d'opinions, si l'intercanvi de punts de vista, si fer arribar els posicionaments de cadascun dels actors de la vida pública constitueix una ingerència, doncs, llavors, probablement fóra un despropòsit i tindria poc sentit el fet que nosaltres donéssim suport a aquesta inquietud seva.

I, finalment, vostè manifesta la necessitat, la seva Moció manifesta la necessitat que Catalunya Ràdio regu-

laritzi la situació laboral dels seus corresponsals a l'estranger i la dotació material. Nosaltres entenem que, no només Catalunya Ràdio, sinó les empreses filials, tant Catalunya Ràdio com Televisió de Catalunya; raó per la qual hem esmenat el text en aquest sentit. I a continuació vostè parla de «situació laboral». Nosaltres preferim parlar de «situació contractual», perquè aquesta situació pot venir donada a través d'un vincle de tipus laboral convencional o a través d'un contracte mercantil, tenint en compte que la situació de molts dels corresponsals i caps de delegació..., doncs, moltes vegades comparteixen les seves feines adreçades a les empreses filials de la Corporació amb altres activitats.

Aquest és el sentit de les nostres esmenes.

Senyor Ferran..., pel que fa a la Moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Al primer punt, nosaltres hi hem incorporat una esmena de supressió per la raó que li he fet avinent ja el senyor Bargalló i que no repetiré ara per no insistir en el que ja he expressat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I pel que fa al segon punt, hem presentat una esmena de modificació, perquè vostè diu: «El Parlament de Catalunya manifesta la necessitat que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials aprofundeixin en els valors del pluralisme, la imparcialitat i l'objectivitat essencials en un servei de ràdio i televisió públics, tot evitant el respecte a tot tipus d'ingerències per part del Consell Executiu.» En aquesta última part, també em remeto al que acabo d'expressar. Però, escolti, per què la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió només, i les seves empreses filials només? No. Diguem, per exemple, que «tots els mitjans de comunicació de gestió pública, no importa l'administració de la qual depenguin»; moment a partir del qual penso que tots podrem estar d'acord.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Recoder.

El Sr. Recoder i Miralles

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deia el senyor Bargalló que sorprenentment –a ell, el sorprenia– el nostre Grup no havia presentat cap esmena en aquestes dues mocions. No, senyor Bargalló, no l'hauria de sorprendre. Escolti, nosaltres estem bàsicament en desacord amb el seu contingut, perquè qüestionem un sistema públic o la forma de gestionar –ho diré d'una altra manera– un sistema públic del qual nosaltres ens sentim molt responsables, i a més penso que és un qüestionament absolutament desorbitat i que no se sosté en la realitat. Per tant, em costa molt, doncs, poder esmenar les seves mocions.

És un qüestionament que és constant en la política del Grup Socialista, i el senyor Ferran és un bon defensor d'aquesta línia, i, quan va sentenciar que Versalles s'havia acabat, vostès, doncs, fan una crítica, jo crec que

més suau, i, si més no, més còmplice, de la gestió de la Corporació. En tot cas, avui veig que han arribat a una entesa amb el Grup Socialista; suposo que és perquè toca una mica compensar altres votacions que s'han produït en el dia d'avui.

Bé, estem tractant una qüestió que és absolutament recurrent en aquesta cambra, i que m'imagino que, a mesura que vagi avançant la legislatura, això continuarà, si més no, en aquesta línia d'apujar el to de la crítica.

Com els deia, nosaltres no estem d'acord amb el plantejament que vostès fan perquè creiem que està mancat de tota objectivitat i és un plantejament molt interessat. D'acord amb el Grup d'Esquerra Republicana, i segur que amb la resta de grups de la cambra, però em refereixo al Grup d'Esquerra Republicana perquè el senyor Bargalló n'ha parlat, de garantir el sistema públic. Nosaltres ens en sentim molt coresponsables i, si vol, molt pares d'aquest sistema públic. I estic d'acord que l'hem d'articular. Ara bé, a partir d'aquí, que és el primer punt de la seva Moció, doncs, entrem en tota una sèrie de qüestions que francament posen de manifest més discrepàncies que no pas acords.

Per exemple, es refereixen, tant el Grup socialista com el d'Esquerra Republicana, a la qüestió del contracte programa. Escoltin, que no acabem d'aprovar un contracte programa? Que no ho acaba de fer, el mes de gener, el Govern de la Generalitat? Que no va tenir un recolzament, jo diria que pràcticament unànime, en el Consell d'Administració, llevat de l'abstenció del Grup Popular o de la persona, diguem-ne, del membre del Consell, vinculat d'alguna forma amb el Grup Popular, i no precisament per qüestions estrictament econòmiques? Doncs, escoltin, si el varen votar vostès, si l'acaba d'aprovar el Govern de la Generalitat, com pot ser que estiguem qüestionant, d'una forma tan immediata i, si volen, tan lleugera, quelcom que...?; escolti, donem-hi una oportunitat: és que portem anys reivindicant el contracte programa tots plegats, vostès els primers. Ara l'acabem d'aprovar i ja l'estan qüestionant. Bé, escolti, des de la responsabilitat de Govern, això no pot comptar amb el recolzament del Grup de Convergència i Unió, perquè pensem que, si ho féssim, seria una mala política i estaríem assenyalant una línia equivocada, no en aquesta, sinó en totes les qüestions de Govern.

Ens demanen que separem les funcions entre el director general de la Corporació i el de la Televisió. Hi estem d'acord. Ara bé, fem-ho com ho diu la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Si tenim una llei, l'hem de complir. I si no hem estat capaços d'aprovar una llei diferent, doncs, escolti, com que ho vam fer en ponència conjunta, tots hi tindrem alguna responsabilitat. Però mentre hi hagi una llei, l'hem de complir. I, per tant, no em diguin que s'ha de separar les funcions i que s'ha de nomenar un director, que hi estem d'acord, però d'una manera diferent de la que diu la Llei. El dia que canviem la Llei, doncs, ho farem com ens ho digui la nova llei, però mentrestant apliquem la Llei vigent, i sigui el que digui la Llei que s'apliqui, escolti: el que digui la Llei s'aplicarà.

Després, em plantegen la qüestió de les ingerències. Miri, escolti, tornem-hi: d'ingerències, no n'hi ha. Una cosa són opinions –però, escolti, tothom té dret a opi-

nar en aquest país, tothom—, i una altra cosa és que els responsables de la Corporació comprometin la seva independència perquè una persona vinculada al Govern o no emeti una opinió determinada. Ahir mateix, en la sessió de control, es posava de manifest..., o el president esmentava un fet que el director general de la Corporació més d'una vegada ens ho havia dit a la sessió de control: escolti, els grups de l'oposició també manifesten la seva opinió al mateix director general de la Corporació sobre si surten o sobre si no surten o sobre si els agrada quelcom o no, i em sembla que és una cosa normal dins de democràcia. Una altra cosa..., seria preocupant potser si això condicionés la forma de governar la Corporació per part del director general, cosa que no es produeix.

I vaig acabant, perquè veig que no hi ha gaire temps. La constant... —doncs, ja està, senyor president—, el tema del pluralisme. Miri, escolti, no estic d'acord a acceptar aquesta constant del seu discurs, de manca de pluralisme a la Corporació. La Corporació va ser creada fa divuit anys, amb un govern de Convergència i Unió. Escolti, ens ho diuen els ciutadans de Catalunya, ens ho diu el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, el que constantment vostès esmenten: estem davant la televisió més objectiva i que té una apreciació de major objectivitat entre els ciutadans de Catalunya. Doncs, si us plau, no ho qüestionin. I permetin-me que els ho digui: si l'any 1984 no hagués governat Convergència i Unió, o des de l'any 1984 no governés Convergència i Unió a Catalunya, estic segur que parlaríem de l'objectivitat de la Corporació d'una altra manera; la situació no seria l'actual.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president. Reitero l'agraïment al Grup Socialista, al Grup Popular i al Grup d'Iniciativa per les esmenes. Hem arribat a acords amb tots tres grups; senyal que, quan hi ha voluntat, a acords s'arriba.

I, en tot cas, molt ràpidament, l'esmena del Grup Socialista, l'acceptem. M'ha semblat que els altres grups no han acabat de posicionar-se sobre què faran sobre aquesta esmena. Voldria remarcar la seva importància.

Del Grup d'Iniciativa per Catalunya, no acceptem la primera esmena; estem d'acord amb el contingut, però els motius de l'acord arribat amb els tres grups fan que aquesta no l'acceptem. N'acceptem la segona. N'acceptem la tercera. No n'acceptem la quarta pel mateix motiu dels acords arribats amb tots els grups, que fan que no la incloguem, tot i que també estem d'acord amb el plantejament que efectua.

Pel que fa al Grup Popular, acceptem la primera esmena. No n'acceptem la segona, perquè el fet d'acceptar-ne la segona d'Iniciativa fa que el text canviï radicalment, i aleshores els arguments que expressava el senyor Fernández Deu no funcionen, perquè el text ha

canviat. No n'acceptem la tercera, perquè ja li he dit la importància d'avui...

I, en tot cas, una reflexió. Nosaltres respectem la Llei, especialment si la Llei ens respecta, cosa que històricament no ha passat —no ha passat sempre. Jo faria una reflexió: el sistema de nomenament del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que es va fer amb l'últim nomenament no és el que diu la Llei. I quin és? És el que va aprovar el Ple del Parlament en una resolució. Si el Ple del Parlament va ser sobirà per aprovar una resolució que modificava la Llei en la pràctica, el Ple del Parlament avui deu ser igualment sobirà per aprovar una segona resolució —ara una moció— que modifiqui també, en la pràctica, un altre nomenament —suposem. I, per tant, diguem-ne, mantenim aquesta postura.

Acceptem l'esmena número 4, entre altres raons també perquè el text socialista i els acords als quals podríem arribar a través de les esmenes ens agraden més, i no tenim cap inconvenient a acceptar el text que ens agrada més. I acceptem la seva esmena número 5 perquè estem absolutament d'acord —absolutament d'acord— que millora de manera notòria i ostensible el text que havíem presentat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Ferran, per posicionar-se...

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Per posicionar-me ràpidament en les esmenes i fer algun comentari respecte a l'esmena que ha plantejat el senyor Fernández Deu; per dir que acceptarem les esmenes d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, i també que votarem afirmativament la Moció que ha presentat Esquerra Republicana. Però respecte a les esmenes que ens planteja el Partit Popular, senyor president, permeti'm dir dues coses.

Una de les esmenes no la podem acceptar, òbviament, perquè és de supressió, i seria, en tot cas, eliminar totalment el primer punt de la nostra Moció; és aquesta que parla d'eixugar el deute. El senyor Recoder ens deia que precisament s'havia acabat de firmar un contracte programa. És cert, i estem contents que s'hagi firmat el contracte programa, però el que sí que ha oblidat el senyor Recoder i oblida l'esmena del Partit Popular és que el contracte programa es va fer i es va demanar pel Consell d'Administració, sobretot i en primera instància, per eixugar el deute de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i, per tant, si això no és així, nosaltres no podem acceptar una esmena en aquest sentit, perquè seria anar fins i tot contra el mateix esperit que inspirava la confecció d'aquest contracte programa.

I respecte al segon punt, que és el punt de les ingerències, nosaltres no podem acceptar l'esmena tampoc, perquè creiem que precisament avui, aquests dies, tal com he demostrat amb el text que fa el comitè d'empre-

sa de la Televisió de Catalunya, hi han ingerències polítiques de primer ordre. I és evident que qualsevol força política, qualsevol persona i qualsevol ciutadà poden opinar, ingerir, trucar... El problema és quan aquestes ingerències canvien voluntats, que és el que creiem que està passant respecte al Govern, respecte a la direcció de la ràdio i televisió pública de Catalunya i a l'enfocament de moltes coses que ha de fer aquesta Corporació Catalana. Per tant, la ingerència és quan canvia voluntats. Amb la possibilitat que tothom sigui escoltat, no hi tenim cap problema, senyor president, i, per tant, no podem acceptar una esmena que no reconegui que en aquests moments hi han ingerències, que és el que volem posar de manifest en aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, ara, a la votació de la Moció sobre la ràdio i la televisió públiques a Catalunya, presentada per Esquerra Republicana, que és el seu text incorporant-hi l'esmena número 1 del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, les esmenes número 2 i número 3 d'Iniciativa per Catalunya Verds, i la número 1 i les números 4 i 5 del Grup Popular. D'acord? *(Pausa.)*

Passem, per tant, a fer aquesta votació.

Comença... Perdó, es tanca la votació. Sí...? *(El Sr. Fernández Deu demana per parlar.)* Hi ha alguna qüestió?

El Sr. Fernández Deu

Sí, senyor president, demanaríem votació separada dels punts números 2 i 3, tot entenent que el punt 4 queda exclòs de la votació. En conseqüència, si vostè no hi té inconvenient, demanaríem que es votessin per separat els punts 1, 5 i 6, que s'hi ha afegit, i d'altra banda, els punts 2 i 3.

El president

D'acord. *(Remor de veus.)* Amb les esmenes incorporades, passem, per tant, ara a votar, d'aquesta Moció d'Esquerra Republicana, primer, els punts números...

(El Sr. Recoder i Miralles demana per parlar.) Demana la paraula? *(Pausa.)* Senyor Recoder...

El Sr. Recoder i Miralles

Senyor president, és per tenir clar exactament el text que sotmetem a votació, perquè hi ha estat incorporada, sembla, o acceptada, una esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds, i no sabem, en el text original de la Moció d'Esquerra Republicana, quin lloc ocupa dins l'ordre.

El president

Li ho intentaré explicar. N'han sigut acceptades dues, d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds, la 2 i la 3, i la 2 és un nou redactat del punt 2, i la 3 és també un nou redactat del punt 3. D'acord? *(Pausa.)*

Passem per tant, a la votació dels punts números 2 i 3 d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació sotmetem a votació la Moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, incorporant-hi les esmenes, en el text de la Moció, número 1 d'Iniciativa per Catalunya Verds, la número 1 d'Esquerra Republicana de Catalunya..., i cap més. És així, senyor Ferran? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs, sotmetem a votació... *(Veus de fons.)* Demana la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president. No seria important, però a vegades la coherència sembla lògica...

El president

De vegades, sí.

El Sr. Bargalló Valls

De vegades. Intuiria que en aquest moment es votarà en contra d'una esmena idèntica a una que s'ha votat a favor en la Moció anterior. No hi ha cap problema, perquè ja ha estat aprovada, però, si algú busca algun dia en el *Diari de Sessions* i el *Butlletí Oficial* la coherència, tindria problemes.

Moltes gràcies.

(Veus de fons.)

El president

Molt bé, el propietari de la Moció és el responsable de sotmetre a votació el text, i, per tant, es sotmet a votació, tal com hem dit abans.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat viària (tram. 302-00187/06)

A continuació, anem a debatre el punt número 21, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre seguretat viària, i la presenta, pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Maria Dolors Montserrat. *(Remor de veus.)* Un segon, senyora diputada. *(Pausa.)*

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. En el passat Ple, aquesta diputada que els parla, senyor president, va presentar una

interpellació al Govern sobre la seguretat viària, i en aquest cas, doncs, referida i dirigida a l'Eix Transversal, l'anomenada carretera C-25. Com a conseqüència de la interpellació, el Grup Popular hem presentat una moció, una moció que té deu punts i que tots els il·lustres senyores i senyors diputats tenen en mà, i crec que no cal estendre'ns-hi, perquè és evident que en el debat va quedar molt clar quina era l'exposició que va fer fins i tot el mateix conseller i quina era la preocupació sobre l'Eix Transversal en la seguretat viària, en aquest cas, doncs, del Grup Parlamentari Popular.

Com molt bé vostès veuran, en aquesta Moció, en aquests deu punts, el que demanem i posem a la consideració de tots vostès és aprovar en el termini més breu possible, dins de l'any 2002, el projecte de desdoblament de l'Eix Transversal, evidentment, en el seu traçat Girona - Cervera. Evidentment, també, un cop aprovat el projecte referit en el punt primer, iniciar l'execució de les obres corresponents al desdoblament de la carretera C-25 o Eix Transversal; procedir al desdoblament del tram de Calldetenes i Santa Coloma de Farners; senyalitzar adequadament els trams de l'Eix Transversal; instal·lar la il·luminació a les cruïlles d'entrades i sortides del mateix Eix; establir en el traçat de l'Eix Transversal un sistema de pals d'emergència per comunicar amb els serveis d'assistència en cas d'accident o avaria, en el termini màxim..., en aquest cas nosaltres demanem sis mesos; instal·lar en l'Eix Transversal un sistema de càmeres per controlar el trànsit en els llocs de més gran o de major sinistralitat; incrementar el nombre de les patrulles del Cos de Mossos d'Esquadra destinades a la vigilància del trànsit en l'Eix Transversal de forma immediata; introduir en tot el recorregut de l'Eix Transversal línies de vora de la calçada amb ressaltant sonor, i també, evidentment, amb la màxima brevetat, i substituir les actuals empires de protecció per d'altres que no produeixin la secció d'extremitats en el cas d'accidents, en aquest cas de motoristes o ciclistes –en aquest cas potser millor dit motoristes–, i que també demanem la màxima brevetat.

Crec que fins i tot parlar de les empires de protecció, veiem com altres comunitats autònomes ja ho estan fent en aquests moments, creiem que això és bo i que fins i tot, doncs, evitaria uns accidents, unes pèrdues de membres a la persona que ha estat afectada en accidents, que moltes vegades són irreparables i que, evidentment, la nova tecnologia va avançant, i el que sí que és cert és que si ens hi acollim jo crec que millorarem moltíssim la pròpia seguretat.

És evident, senyor president, que tres grups de la cambra han presentat esmenes a la Proposició no de llei presentada pel Grup Popular, i començaré parlant, doncs –i així ja em posiciono, senyor president–, de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, llevat del punt tercer que, doncs, ha costat una mica de convèncer-me, en el sentit que va l'esmena que es refereix al punt tercer de la Moció del Grup Popular, entenc el raonament, el comprenc i, per tant, acceptaré aquesta esmena, que potser és la que a mi em produïa una dificultat i que les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió van en la línia exacta del que demanem i, evidentment, han plantejat uns matisos,

uns matisos coherents i uns matisos que són constructius per a la mateixa Moció presentada.

Val a dir també que el Grup Socialista ha presentat una esmena que ja anuncio, senyor president, que accepto, que és una esmena d'un nou punt d'addició, en el qual ens demanen elaborar un pla de millora del mateix traçat i que connecta perfectament amb el que fa molts pocs dies hem vist i que ha constatat a través d'un estudi del RACC sobre els punts negres recents. Aquesta diputada acceptarà, per tant, en nom del meu Grup, l'esmena única del Grup Socialista.

I el Grup d'Esquerra Republicana també ha presentat dues esmenes, de les quals la primera comparteixo totalment, senyor president, però ja ha estat, és un punt que si recorda, senyor Bonet, es va presentar en Comissió de Política Territorial, que la vàrem aprovar tots els grups parlamentaris, i que per no ser repetitiva, doncs, jo diria que no tornem a doblar la feina, però que en cap cas hi estic en contra, ans al contrari, perquè aquesta diputada, evidentment, en el seu moment hi va donar suport.

Pel que fa a l'esmena número 2, senyor Bonet, a mi m'agradaria acceptar-la-hi, si vostè ho veu bé, part del punt número 4, en la qual, senyor president, jo posaria a votació el primer paràgraf, que acaba en «el semestre del 2002», i tornaria a enganxar aquest punt número..., aquesta esmena número 2 del punt 4, a «impulsar una política informativa» fins al final d'«avançament».

Per tant, jo podria acceptar el contingut d'aquesta esmena, llevat, diguéssim, de: «en aquell mateix sentit, impedir la possibilitat d'avançar en els dos sentits de la marxa en tots els trams que disposen d'un tercer carril». D'altra banda, acceptaria tot el punt.

Dit això, senyor president, em quedo a conèixer el posicionament envers aquestes esmenes que m'han presentat, i que accepto, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Des de l'escó mateix, senyor president. Per anunciar el vot favorable del Grup Socialista al conjunt de la Moció. Dir que ens agrada més el text inicial del Grup Popular que el text esmenat per Convergència i Unió. Nosaltres seguim pensant, com deia el punt tercer del Partit Popular, que cal el desdoblament del conjunt de l'Eix Transversal, des de Lleida fins a Riudellots –o Girona, com vulguin vostès–, i que, per tant, aquesta fragmentació de trossos desdoblats i trossos no desdoblats no és bona. Aquesta carretera, si és una carretera d'alta capacitat, ha de ser d'alta capacitat en tot el seu trajecte, tota la C-25 –repeteix–, des de Lleida fins a Riudellots o Girona.

Ja sabem que el tram de les Guàrdies és complex, però segurament és complex per un problema de previsió del Govern, que el va dissenyar de manera equivocada, amb dos carrils i no preveient el seu desdoblament.

Per tant, a nosaltres ens agradaria més votar el text del Grup Popular inicial, però votarem també l'esmena de Convergència i Unió, perquè ja és un avenç que després d'haver negat repetides vegades la necessitat de desdoblant l'Eix Transversal, ara assumeixin que cal fer-ho.

També ens hauria agradat que l'esmena d'Esquerra Republicana que demana la col·laboració de l'Estat, del Ministeri de Foment, i que es negociï amb el Ministeri de Foment l'aportació de 21.000 milions de pessetes que figura en els plans directores d'infraestructures 2001-2007 del Ministeri de Foment, doncs, es tornés a votar. Perquè malgrat que hem votat en aquest Parlament aquesta negociació i aquesta aportació, ha vingut el Ministeri de Foment i ha dit que cap duro per a l'Eix Transversal.

Nosaltres voldríem que aquesta negociació fos efectiva, i que acceptant la titularitat de la Generalitat –com ja s'ha fet amb tot l'Eix, que l'ha pagat el Govern de l'Estat, 60.000 milions de pessetes que ha pagat el Govern de l'Estat, del Partit Popular– ara l'ampliació es pogués finançar mantenint la titularitat la Generalitat. Per tant, ens agradaria que s'hagués votat.

I, finalment, la nostra esmena el que demanava és que, ja que parlem de seguretat a la xarxa viària de Catalunya, hem tingut recentment un estudi del Real Automòbil Club que diu que hi ha més de 103 punts negres a la xarxa viària de Catalunya, que aquests punts negres, a més, diu l'estudi que, en part, l'accidentalitat és causa o està produïda per la manera de conduir dels conductors, però en part també per les condicions de la xarxa viària.

Per tant, nosaltres demanaríem que en aquests 103 punts es fessin actuacions que milloressin el traçat per evitar els accidents que en aquests moments es produeixen. Per tant, nosaltres votarem favorablement el conjunt de la Moció, amb les esmenes acceptades, i també agraïm al Partit Popular que accepti l'esmena en el sentit que es facin aquestes millores en els 103 punts negres de la xarxa viària de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Bé. Nosaltres votarem a favor, encara que no ens hagi només aprovat el vint-i-cinc per cent del text que posava. Per tant, ja dic que ens ha aprovat el vint-i-cinc per cent, no dic que no ens ha aprovat el setanta-cinc per cent. Llavors, bé jo m'afegixo una mica al que deia el senyor Manel Nadal, que no ens agrada que aquesta carretera que està concebuda sempre com una carretera d'alta capacitat, tingui trossos desdoblats i trossos que no, perquè això és un motiu de perill, vostè ho sap, perquè la gent s'acostuma a córrer als trossos desdoblats, i aleshores els vénen trossos amb carril únic i la gent ja està..., eh!, ja té la inèrcia de córrer i, per tant, això provoca més perill i provoca més accidents.

Després també dir que l'esmena que he posat l'he posat a consciència. L'he posat a consciència perquè hi ha un debat, hi ha un debat que es va concitar abans, en fi, de les eleccions al Congrés dels Diputats, en què es deia si l'Estat posava 21.000 milions a canvi que la titularitat de l'Eix Transversal passés a mans de l'Estat, de l'Estat central. I resulta que si avui anem a la web del Ministeri de Foment –que ja hi he anat– continua l'Eix Transversal estant encabida en els plans de la xarxa de carreteres de gran capacitat pel segle XXI, hi continua estant, és a dir, hi continua estant, i hi continua havent els 21.000 milions de pessetes «para el Eje Transversal de Cataluña», continuen estant aquí. La pregunta és: d'aquests diners, què se'n fa? S'ensenyen, no es diu res, o serveixen per fer artificis comptables? També hi ha, per exemple, uns 70.000 milions de pessetes per a Tarragona - Montblanc fins a l'Eix Transversal, que també aquest s'ha de fer. Per això ho he fet, senyora Montserrat. És a dir, com que això hi és, aquests milions, 21.000 milions s'han de negociar d'una vegada perquè vinguin, en fi, a l'Eix Transversal.

I després l'esmena número 2, home!, m'hauria agradat més que m'hagués aprovat el text que deia, no la part que no deia. Jo crec que el que realment és perillós –i això va ser un debat a França i a Bèlgica als anys setanta– és que hi havia carreteres de tres carrils i que en el tercer carril del mig podia avançar tothom, i això era un problema d'accidentalitat.

I resulta que a l'Eix Transversal, de manera sorprenent, en canvis de rasant complets, veig que a vegades poden avançar pel carril del mig tant els que pugen com els que baixen.

Aleshores, doncs, això jo crec que s'hauria d'impedir, perquè és un debat que es va fer, i és aquest sentit de la nostra esmena. És a dir, senzillament, quan hi ha tres carrils n'hi ha un que té ratlla contínua. Això és el que hauria de passar, i has de tenir la seguretat que no t'avançaran per l'altre carril. Aquesta era l'esmena, i a més a més que es fes una política de tercers carrils, combinada de manera que la gent no es posés nerviosa, perquè el tema de la circulació és un tema moltes vegades d'actitud. Si la gent sap que no cal que avançi, que faci una maniobra perillosa, si al cap d'un quilòmetre trobarà –i està senyalitzat– i se li diu que no es preocupi, que acabant de fer un quilòmetre podrà avançar el camió aquell, doncs la gent tindria una actitud...

Bé, dit això, jo celebro que hi hagi aquesta unanimitat perquè l'Eix Transversal de Catalunya realment sigui l'eix transversal, i en aquest sentit nosaltres votarem afirmativament al text.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats. Bé, l'altre dia, tant amb la interpellació com avui amb la Moció, fa tota la sensació que l'Eix Trans-

versal sigui una carretera molt i molt perillosa. Jo diria que a vegades ens deixem portar per les aparences, i aquí pel fet que hi ha hagut dos accidents molt espectaculars, i està demostrat que han sigut per falles humanes, fa la sensació que aquesta carretera sigui d'una alta perillositat. I no és així, i va dir-ho el mateix conseller el dia de la interpellació i ha sortit ara en aquest estudi del qual s'ha parlat del RACC: no és l'Eix Transversal de les carreteres més perilloses, n'hi ha d'altres de molt més perilloses.

Jo ara recordo el dia que es va inaugurar el tram entre Vic i Riudellots o Girona, perquè, és clar, perquè l'Eix arribi a Girona, primer, el Ministeri ha de desdoblant el tros entre Riudellots i Girona, cosa que no van fer ni en la seva època de Govern socialista ni ara de Govern Popular, després sí que l'Eix ha d'arribar a Girona, però de moment arriba només a Riudellots. Doncs, com deia, el dia que es va inaugurar el tram entre Vic i Riudellots, en els discursos d'inauguració hi va haver un discurs en el qual s'alegraven de tenir aquesta carretera perquè podien arribar molt més ràpid a la costa.

I jo recordo que el mateix president en la seva intervenció va ser el primer que va recomanar. És a dir, aquesta carretera no és una carretera per córrer ni per anar més ràpid a on, és una carretera de muntanya i, per tant, és una carretera perillosa, el que passa és que s'ha intentat fer amb tots els avenços i tota la modernitat de carreteres, no com les carreteres de muntanya convencionals que fa anys que es fan aquí. I, per tant, d'aquí aquesta perillositat que hi ha. Per què? Perquè no es respecten les senyals. Però bé, tal com va dir també el mateix conseller en la interpellació, tots els governs han de fer molts esforços davant de les tragèdies que estan passant, i, per tant, per tal només d'evitar una sola mort, val la pena fer tots els esforços econòmics que calguin. I és en aquesta línia que nosaltres hem presentat aquesta sèrie d'esmenes per tal de fer, doncs, possible aquesta Moció. I jo des d'aquí vull agrair al Grup Popular la recepció que ha tingut a acceptar totes aquestes esmenes, i també dir que votarem a favor de tota la Moció, amb les esmenes acceptades també, d'Esquerra Republicana i del Grup dels Socialistes. I, a més a més, suposo que amb l'esmena del Grup Socialistes, que es faci aquest estudi d'accidentalitat de tots els trams de les carreteres catalanes ens donarà més raó i podrem veure com l'eix no és de les més perilloses sinó que n'hi ha d'altres de molt més perilloses.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. És cert que a l'Eix hi ha hagut accidents i, malauradament, la mort d'un gran nombre de persones. I això no ho podem menystenir, és important que en parlem aquí, però també és cert que no hem de sobredimensionar-ho. El fet que hi hagi hagut morts, com ha dit el senyor Micaló, no necessàriament vol dir que

aquella carretera tingui molts punts negres ni que el desdoblament evités, necessàriament, que no es produïssin més accidents.

El senyor Bonet feia referència a aquests tercers carrils en què de vegades es pot avançar en el doble carril. Entenc que no s'hagi acceptat que a tots s'hi posi ratlla contínua, perquè potser no ens pertoca a nosaltres sinó als tècnics, però sí que facilitaria molt les coses que en bona part d'aquests tercers carrils es posés contínua en un lloc o en un altre, perquè passant-hi hi ha vegades que t'adones que estàs en perill, fent una cosa que és correcta, que és avançar en un carril que tens permès avançar, però penses que en qualsevol moment et pot sortir un altre cotxe.

Per tant, hi ha tot de mesures a prendre per reduir les possibilitats d'accidents que crec que estan molt ben especificades en els punts que van del 4 al 10 d'aquesta Proposició no de llei; el punt 11, que afecta les altres carreteres, doncs, també és molt acceptable. Nosaltres, doncs, per tant, en aquests no tenim cap mena d'inconvenient de donar-hi el nostre total recolzament.

En canvi, en els punts de l'1 al 3, ja no pensem el mateix que els diputats i la diputada que m'han precedit. Nosaltres creiem que aquesta mena de tendència o de necessitat que sembla que hi ha de fer més i més carreteres, i de fer-les més amples, i d'anar obrint vials en els territoris, doncs, que no és aquest el model cap on hem de tendir. Creiem que la mobilitat en el nostre país, tant pel que fa a moviment de persones com de mercaderies, ha de tendir cap a unes altres estratègies, unes estratègies basades més en transport públic que no pas en anar fent carreteres pertot arreu.

I quan diem transport públic, volem recordar que hi han propostes molt diverses, per part del nostre Grup hi hem anat insistint molt, sobretot basades en el transport ferroviari. L'eix ferroviari transversal pot ser que en un futur es plantegi. De moment, hi ha un encàrrec de fer un estudi, però ens sembla que hauria de ser un dels projectes en els quals s'estigués treballant ja en aquests moments.

Nosaltres ens abstindrem en aquests tres primers punts, per aquestes raons que hem dit fins ara, és a dir, que no creiem que la solució a la mobilitat passi per desdoblant l'Eix Transversal, i molt menys creiem que, precisament, s'hagi de plantejar el desdoblament de tot l'Eix. Per tant, estem més d'acord amb la proposta que es posa a votació ara en aquests moments que no pas amb la que hi havia inicialment, perquè, realment, al tram de les Guàrdies l'impacte seria brutal.

I deia el senyor Bonet que no és bo que mentre la gent ja ha agafat la inèrcia de córrer després se'ls aturi, perquè no estigui desdoblant, perquè, clar, el que hem de permetre és que la gent vagi tenint la inèrcia i vagi corrent cada vegada més. Jo crec que aquesta no és una solució per reduir el nombre d'accidents. (*Remor de veus.*) El que s'ha de fer és anar sensibilitzant la gent que a la carretera no s'ha de superar el límit de velocitat, que l'Eix Transversal no és una carretera per córrer, perquè part dels accidents que s'hi han donat, ens agradi o no de reconèixer-ho, és perquè la gent hi corria

massa (*persisteix la remor de veus*), i que, per tant, el que no es pot dir...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

...és que hem de desdoblir...

El president

Senyora diputada, esperi's un segon, perquè algun senyor diputat, en no escoltar-la, pot anar per la carretera i tenir un accident. (*Rialles.*) Continui.

La Sra. Font i Montanyà

Que el que no podem justificar és un desdoblament, dient que si no desdoblarem, traïem la inèrcia de la velocitat dels conductors.

Per tant, nosaltres ja hem donat les nostres raons per abstenir-nos en aquests tres primers punts, que és que creiem que la mobilitat o el model de mobilitat en el nostre país ha d'anar molt més per transport públic que no pas per anar fent més i més carreteres i més carreteres més amples.

Moltes gràcies.

(*La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.*)

El president

Senyora Montserrat...?

La Sra. Montserrat i Culleré

President, tot i que m'he manifestat amb l'acceptació de les esmenes, si vostè m'ho permet, em voldria adreçar al senyor Bonet, perquè quan ell em demanava que acceptés el primer punt, potser no m'he manifestat bé en la meua intervenció. Hi coincideixo plenament, però si ho recorda, senyor Bonet, en la Comissió de Política Territorial vàrem votar totes les forces parlamentàries aquest punt, i, per tant, en aquells moments i, fins i tot, en el Congrés de Madrid, el mes de novembre, es va veure una proposició no de llei pràcticament semblant en un punt del que vostè manifesta. Nosaltres, el mandat del Parlament, és que vam instar el Govern de la Generalitat que negociï ja amb el Govern central perquè sigui possible aquest desdoblament, comptant —com molt bé vostè ha explicat, i que és cert— amb aquesta capacitat d'aquests 21.000 milions. Amb aquest criteri no li he acceptat l'esmena, perquè el Parlament de Catalunya ha transmès al Govern de la Generalitat que porti a terme aquesta negociació, i en aquest sentit és pel qual no li acceptava l'esmena, senyor Bonet.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per fixar el text de votació. És el text presentat pel Grup Popular més l'esmena presentada pel Grup Socialista, la segona d'Esquerra Republicana de Catalunya traient-hi l'incís següent: «En aquest

mateix sentit, impedir la possibilitat d'avançament en els dos sentits de la marxa en tots els trams que disposen d'un tercer carril», això fora, i totes les esmenes de Convergència i Unió integrades. És així, eh?, senyora diputada? M'ha semblat veure que Iniciativa per Catalunya Verds demanava votació separada dels tres primers punts. D'acord.

Passem, per tant, ara a la votació dels punts 1, 2 i 3 del text de la Moció. Comença la votació.

Han estat aprovats per 123 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, la resta del text amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pobresa (tram. 302-00188/06)

El 22 punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la pobresa, que presenta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'exposa la il·lustre diputada senyora Pilar Malla. (*Pausa.*) Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Malla i Escofet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, la Moció que presento subsegüent a la interpellació que vaig substanciar el dia 13 de febrer recull sis punts, unes propostes concretes que tenen com a objectiu incidir directament en els col·lectius pobres. Jo no demano, en cap moment, fer un estudi sobre la qüestió de la pobresa, que crec que està prou debatuda i estudiada, la pobresa, i és urgent prendre decisions. Per tant, he rebut divuit esmenes, i no he acceptat frases contemporitzadores, com «donar suport», «incrementar». Em sembla que ja no és moment de fer això, sinó de prendre una decisió concreta en aquest món de la pobresa.

Aquestes decisions jo crec que han de tenir com a rerefons la consideració que la pobresa no és només la manca de béns materials, sinó que té diferents vessants que sintetitzo en tres eixos: la pobresa material entesa com a manca de béns i serveis bàsics; la pobresa intel·lectual, que ve marcada per la manca de cultura, d'ideologia i de pensament personal, i la pobresa social, entesa com la dificultat d'integració de les persones a un col·lectiu de referència que els faciliti el coneixement i l'exercici dels seus drets com a grup social.

Insisteixo, doncs, que hem d'abordar la pobresa considerant aquests tres eixos que la defineixen, i afegint, a més, que la pobresa, si no s'hi posa aturador, tendeix a perpetuar-se i a transmetre's de generació en generació, cosa que fa molt més difícil la sortida. El text que proposo en la consideració incideix en els aspectes fonamentals que, al nostre entendre, es troben en els col·lectius pobres i que, per tant, s'han de tenir en compte si volem disminuir el nombre de persones pobres ja des de la infància. I així contemplem l'aspecte preventiu, l'educatiu i el formatiu

a fi de distingir el grau i la gravetat de la pobresa, incidir en la disminució del nombre i evitar-ne el creixement.

Dels sis punts de la meva Moció, el primer es refereix a la prevenció, que té en compte, especialment, les famílies joves amb responsabilitats familiars i que es troben en un procés de caure en l'exclusió social, i es refereix a l'atenció als fills, tot prevenint que no hagin de ser internats, al mateix temps que s'actua en el comportament de la mateixa família.

I aquí voldria fer una petita explicació. Jo demano que s'accepti potenciar la figura de l'educador social en la família, i ho faig perquè crec que és una mesura preventiva molt important, una mesura provada que dóna molts resultats, econòmica, i que crec que l'hauríem d'adoptar com a mesura futura en la lluita contra la pobresa i la marginació. Només unes xifres per fer adonar del que representaria que tinguéssim com a pròpies les polítiques preventives. Generalment, només actuem quan hi ha foc, no abans que el foc arribi, i en el món social i en el món de l'exclusió, generalment, ho fem així. Miri, un càlcul concret fet, i estudiat, i vist, i jo diria que s'ha pogut quantificar i avaluar: un educador familiar, educador social que s'ocupi de la família, pot atendre quatre famílies; la mitjana de fills que té una família són dos nens, eh? –són vuit criatures; el cost d'un educador familiar que atén vuit nens representa un cost d'uns 4 milions, 4,5 milions de pessetes anuals. En canvi, avui, el cost mitjà de l'internament d'un menor en un centre de menors és 3,5 milions. Per tant, una política preventiva com la que presentem, amb educadors familiars, és molt més econòmica. Internar vuit infants costa 28 milions de pessetes, i fer una prevenció de vuit infants pot costar de 4 a 5 milions de pessetes anuals, eh? Sembla que la diferència és molt important si assumíssim les polítiques preventives, però les polítiques preventives, generalment, no les assumim, actualment. Aquest és el primer punt que poso a la seva consideració.

Al segon punt demano fer una reserva de places en els cursos formatius de formació ocupacional i programes de transició al treball per a joves en situació de risc social i avaluar-ne els resultats cada any. I dic fer una reserva de places en els cursos formatius. Dic «reserva de places». Per què? Perquè ens està passant que quan es fan uns cursos determinats, aquest món de l'exclusió, o que va cap a l'exclusió, o que té molt perill d'exclusió, no arriba mai en el lloc. Generalment, hi ha altres persones que hi van abans, i es queden sense places. Per tant, dic unes places de reserva. I em deien: «Home, després poden quedar buides.» Doncs poseu un mes, dos mesos, però que la gent hi pugui anar. Em sembla que és important, això de les places de reserva. Aquest és el segon punt de la meva Moció.

I el tercer era augmentar els cursos de capacitat per al treball per a les dones caps de família monoparentals i adequar l'import –jo deia de la beca, però bé, he fet una transacció–, adequar l'import de l'ajuda que se'ls ha de donar. Jo entenc, i em sembla que tots vostès, senyors diputats, que si volem fer una inserció en el món del treball a les persones que no tenen res, no tenen cap renda i no guanyen res, mentre estan estudiant, perquè és estudiar, unes persones així han de poder viu-

re, i han de poder viure mínimament bé, i poder viure vol dir pagar el pis, vol dir poder menjar i vol dir comprar unes sabates als seus fills. Per tant, no poden viure amb 45.000 pessetes, han de viure amb el que sigui necessari. I a mi em sembla que això és el que es demana. Jo deia una beca, però «beca» potser no és la paraula adequada, però, diríem, donar la quantitat necessària perquè aquestes persones puguin fer una formació que segurament serà més llarga que la normal, perquè una persona que no ha anat mai a l'escola, quan hi ha d'anar, li costa molt més aprendre. Per tant, dic una formació adequada per a aquestes persones i que, ja que actualment hi ha quantitat de serveis a les famílies, com auxiliars de la llar, que sembla que és un camp que seria un camp molt important de promoció de llocs de treball, considerem que això seria un filó per treballar molt important per a aquestes famílies.

Els altres tres punts fan referència a les persones soles i sense sostre. Jo demano, concretament, fer un pla de treball per a aquestes persones. No, no fer un pla de treball, sé que es fa un estudi. Doncs d'acord amb l'estudi que s'ha fet, determinar objectius, temps d'execució i recursos. I demano que hi intervinguin les persones que hi treballen. Miri, estem, aquí –ja ho vaig dir l'altre dia, quan vaig fer la interpellació– tenim quantitat de gent que treballa, que coneix perfectament aquests sectors socials i què és el que s'ha de fer. Ajudar-los a treballar amb ells, donar-los les subvencions necessàries, és, verdaderament, incidir ja en un problema que tenim urgent i amb uns resultats que, segurament, seran molt bons i que seran, segur que ho seran, els resultats que tots esperem. Per tant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Malla i Escofet

Haig d'acabar?

El president

Ja fa molta estoneta que...

La Sra. Malla i Escofet

Bé, doncs ja està. Només un moment, senyor president. L'altre punt que, de cap manera, no he volgut retirar era destinar els recursos adequats per a les entitats que treballen en aquest sector perquè puguin fer la tasca que afavoreix la inserció social. I després he demanat compensar l'import de les subvencions que les institucions rebien del Ministeri de Treball i Assumptes Socials a càrrec de l'IRPF. Actualment sembla que aquestes subvencions només es donen a les institucions d'àmbit estatal, i no a les que treballen en nivells de comunitat autònoma, que no són d'àmbit estatal. Llavors, les persones que vivien, les institucions que vivien, amb aquestes subvencions o que eren una part molt important del seu pressupost, actualment no poden continuar treballant. I, per tant, jo demano que es facin totes les activitats, totes les accions, tot el que es vulgui, perquè això es traspassi a la Generalitat, eh? Totalment d'acord. Però, mentrestant, el que no podem passar és que aquestes persones

no puguin tenir, no puguin acabar de fer, el treball, que no és un treball de caprici, que és un treball que...

El president

Senyora Pilar Malla, és que després em renyaran a mi, sap?

La Sra. Malla i Escofet

D'acord, sí, no, no... Ja m'ho penso.

El president

Gràcies.

La Sra. Malla i Escofet

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la pobresa és un fet al nostre país, i, a més a més, com ens recordava l'altre dia la senyora Pilar Malla i els darrers estudis que hi ha hagut ho demostren, hi ha una tendència molt preocupant que s'incrementi. Per tant, en una societat en què cada vegada els nivells de vida augmenten més, resulta que no s'està frenant el procés que porta moltes persones a la pobresa.

D'altra banda, la senyora Pilar Malla, en diferents ocasions, a partir de la seva experiència i la seva sensibilitat cap a aquestes qüestions, ha aportat, en aquest Parlament, propostes de lluita contra la pobresa, amb les quals nosaltres hi estem substancialment d'acord, i ja anuncio que votarem a favor de la Moció que ha presentat.

Hi hem presentat una única esmena –una única esmena per afegir només una qüestió de matisació– i és l'atenció específica, quan es parla de les persones sense sostre, de la situació de les dones soles sense sostre.

De fet, quan parlem de les persones soles i sense sostre, cal dir que hi ha hagut en els darrers anys un canvi molt important en la composició i característiques d'aquestes persones que viuen soles, que no tenen un habitatge. Si, a inicis dels anys vuitanta, resulta que podia parlar-se d'un grup força homogeni, compost majoritàriament per homes de mitjana edat, amb baix nivell educatiu i poca qualificació professional, que transitava pel país procurant-se subsistència mitjançant feines de tipus temporal –era el que fa uns anys s'anomenaven com a transeünts–, avui en dia, els transeünts són una part del col·lectiu de persones sense sostre, però, com deia abans, ha canviat la composició i les característiques d'aquestes persones.

En primer lloc, hi ha un creixement quantitatiu de les persones soles i sense sostre. Les edats són més joves. La mobilitat geogràfica ja no és un tret distintiu. Els

transeünts, com deia abans, són un petit subgrup dintre d'aquest col·lectiu. Hi ha un increment de les persones immigrades. Algunes de les persones tenen estudis superiors, algunes d'elles, fins i tot, també, estudis universitaris. Hi ha, també, algunes persones que han sigut directius, han tingut alts càrrecs, que acaben en una vida com és la, justament, de pobresa, com és la de les persones sense sostre.

I també resulta que s'està produint un increment del nombre de dones i de la seva proporció respecte als homes. En aquests moments es calcula que un 15%, aproximadament, de les persones sense sostre estan compostes per dones. Per tant, continuen essent minoritàries. Però, malgrat aquesta minoria, nosaltres el que proposem és que s'atengui la situació específica que presenten per raons de gènere. Per què? Perquè tenen un risc de victimització més elevat que els homes, tenen més possibilitats de patir atacs sexuals i maltractaments, per exemple.

En segon lloc, perquè la salut, que es torna precària per tothom, en el cas de les dones també té una especificitat, perquè hi ha tota una sèrie de trastorns sanitaris associats amb la salut sexual i reproductiva o als derivats dels maltractaments i agressions sexuals o embarrassos no desitjats, per exemple. Sovint han d'assumir pràctiques sexuals de risc perquè no poden adoptar cap tipus de protecció i han de compartir tota classe d'objectes.

I, per altra banda, també és preocupant perquè s'està observant una tendència a cronificar la seva situació degut al fet que troben majors obstacles per refer la seva vida: l'aïllament social, la reducció de les xarxes socials de suport, la discriminació en el mercat de treball, les dificultats de trobar habitatge... Tot això són elements, que, en el cas de les dones, es fan més difícils. Tots ho tenen difícil, eh?, però, en tot cas –hi insisteixo–, en el cas de les dones hi ha una certa especificitat que amb l'esmena que presentàvem demanàvem que es reconegués, quan es faci aquest Pla, que es pensi en aquestes situacions diferencials que tenen aquest grup –encara minoritari però amb tendència a incrementar-se– de dones que estan dins d'aquest col·lectiu de persones soles sense sostre.

Per altra banda, ja ho he dit abans, el nostre Grup votarà afirmativament aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, un cop hagi acabat la telefonada, tindrà la paraula la il·lustre diputada, la senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació de la pobresa està dividida en dos àmbits que considerem importants. En un lloc, per tal d'incentivar totes les polítiques d'inclusió de cara a les famílies i especialment de cara a les famílies monoparentals amb fills, per

tal de prevenir la situació d'exclusió, en què molts d'ells es troben, i, especialment, en el grup primer, per tal de prevenir els internaments dels infants.

Nosaltres hem realitzat tot un seguit d'esmenes, en aquesta Moció, i –ho creiem– envers a la primera, n'havíem presentada una en la qual dèiem que s'havia de donar suport a les entitats locals per potenciar una línia de treball que dins dels àmbits de l'atenció primària i dels serveis socials d'atenció primària es permetés prevenir l'exclusió i, sobretot, evitar que es produís un internament dels infants.

Com molt bé, la diputada proposant de la interpellació i de la Moció, ho ha explicat el cost econòmic que suposa l'internament d'un infant és molt més elevat que el que pot suposar l'ajut que un educador social pot donar als infants que es poden trobar en situació de risc, en situació d'exclusió.

Per això nosaltres vàrem incorporar en la nostra esmena la necessitat d'analitzar i potenciar la figura de l'educador. Ha estat acceptada, amb una esmena transaccional, amb la qual s'accepta potenciar la figura de l'educador social, especialment pel que fa a l'àmbit familiar.

En segon lloc, és important la formació i la capacització per tal que totes aquestes persones que estiguin en situació o que puguin estar en situació d'exclusió social amb referència a les famílies, especialment les dones –aquestes dones que constitueixen famílies monoparentals, aquestes dones que es troben sense cap tipus de recursos–, nosaltres vàrem incorporar un nou punt, en el qual creiem que s'havia de millorar la qualitat dels programes de garantia social i incrementar les activitats pràctiques a les aules tallers per a aquests nois i noies que no superessin l'ESO. I, a més, nosaltres consideràvem que s'havien d'augmentar els cursos de capacització per al treball a les dones caps de família monoparentals.

Com molt bé ha dit la diputada proposant, encara que els facilitem i els donem formació, a aquestes mares de família monoparentals, es necessita un complement al que és la renda d'inserció. Es necessita un ajut econòmic, que era el que hi havia i el que es recollia en la Moció que s'havia presentat, i al qual nosaltres donàrem suport.

Creiem que, sens dubte, l'actiu més important que puguin tenir aquestes persones amb risc d'exclusió és la capacització i la formació. Però el que també hem de tenir present és que a moltes d'aquestes persones se'ls ha de garantir moltes vegades amb beques, com és en aquest cas, el suport per a la realització d'aquesta capacització professional.

S'havia esmentat, en un altre punt de la Moció, realitzar una reserva de places en els cursos formatius, no solament en els programes de transició, que són específics per a aquestes persones, sinó també amb els cursos de formació ocupacional i programes de transició. I nosaltres creiem que, malgrat que hem presentat una esmena, també podria donar-se la reserva d'aquestes places formatives, especialment, per a la formació professional ocupacional.

El tercer punt a què nosaltres hem presentat esmena és en aquell que es refereix a les persones soles i sense sostre. Sens dubte, aquest... –ja ha estat esmentat–, s'ha donat un gran nombre d'aquelles persones transeünts, d'aquelles persones que han incrementat, doncs, la seva situació, que es troben sense sostre i que això hauria d'anar acompanyat d'unes bones polítiques d'habitatge o d'unes bones polítiques d'incentivació de l'habitatge que permetés que aquestes persones, aquests transeünts poguessin inserir-se en la nostra societat.

Aquí es demana fer un pla de treball per a l'atenció d'aquestes persones. I nosaltres havíem demanat que, d'acord amb les conclusions..., que en una moció anterior, també del Grup Socialista, s'havia demanat de realitzar un estudi sobre les persones sense sostre, perquè en aquest Pla de treball es determinessin els objectius..., nosaltres demanàvem que, d'acord amb les conclusions d'aquest estudi, es realitzés aquest Pla d'implantació.

Nosaltres considerem que també hi ha de participar en aquest Pla tota l'activitat dels altres departaments de caràcter transversal. Creiem que s'ha de tractar no solament l'aspecte de la «vivenda», com molt bé dèiem, sinó també aspectes de salut, de salut mental i, sobretot, l'acompanyament de la inserció sociolaboral.

La darrera esmena, presentada pel Grup Popular, fa referència al fet que..., malgrat que, com molt bé es diu en un aspecte de la Moció, diu que «valorant com a necessari i positiu el treball fet per les entitats», nosaltres considerem que també calen assegurar les prestacions econòmiques per a les administracions, en aquest cas, competents. Aquesta ha estat la inclusió que el nostre Grup i d'altres hi han realitzat perquè creiem que no solament s'ha d'implicar, en aquest cas, l'Administració autonòmica, sinó també les administracions competents –en aquest cas, les locals– per tal de garantir aquestes prestacions econòmiques.

És per això que nosaltres donaríem suport a tots aquests aspectes que hem esmentat. I nosaltres l'únic que encara hem de valorar seria el supòsit de votar negativament aquell apartat que diu, en el punt 2.b: «Destinar els recursos adequats per a les entitats que treballen en aquest sector puguin fer una tasca que afavoreixi la inserció social.» Això, sens dubte, ho votarem afirmativament, però el que no podríem votar positivament i afirmativament seria «compensar l'import de les subvencions que les institucions rebien del Ministeri de Treball i Assumptes Socials a càrrec de l'IRPF». Perquè, com molt bé ha dit la senyora diputada proposant, ara es realitzen i es concedeixen a aquelles entitats que tenen àmbit estatal –també abans–, i es prioritza –es prioritza– sobre les que tenen àmbit autonòmic. Però trobem que és d'una gran ambigüitat el fet que es contempli aquí compensar aquest cost, aquestes ajudes que es podrien rebre potencialment en el supòsit..., per part del Ministeri de Treball, i que ara no es donen perquè es donen amb caràcter estatal.

Per això nosaltres considerem que aquest apartat d'aquest punt hauria de ser votat negativament per al nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. La il·lustre diputada senyora Carme Porta, en nom d'Esquerra Republicana.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la diputada Pilar Malla, en la seva interpellació, ja va apuntar que un 11% de la població a Catalunya, que eren uns 668.000 ciutadanes i ciutadans, viuen per sota del llindar de la pobresa, i es recol·lava en alguns informes, entre d'altres el de la Fundació Un Sol Món.

És per això que, malgrat la brevetat de la meua intervenció, que suposo que tothom valorarà a hores d'ara, no és per un fet de la importància del tema, sinó també per la pressa que —ho suposo— totes i tots tenim. Bé. Les dades d'aquest estudi, que d'alguna manera també s'ha dit —o es va comentar en la rèplica del Govern—, que podia tenir alguna qüestió de la seva metodologia que no..., bé..., que no la feia del tot creïble, podem afegir les dades de Càritas, que ens mostren, de forma alarmant, també, com el col·lectiu de persones sense sostre augmenta, i augmenta, a més, de forma molt especial, el nombre de dones amb criatures.

Per nosaltres, és obligat parlar de la importància de la feminització de la pobresa i de com la monoparentalitat en mans bàsicament de les dones és un factor important en el perfil d'aquesta pobresa.

És per això que volem reconèixer, des d'aquí, la importància de la Moció de la senyora Malla i de les propostes d'acció de Govern que proposen en la mateixa Moció. I les nostres esmenes, de fet, volien anar en la línia d'actuar en els àmbits que apuntava l'informe. De tota manera, hi ha alguns..., la diputada proposant, que havia volgut, bàsicament, engegar línies d'acció, tal com ha dit anteriorment, i no engegar estudis que potser no se sap massa mai com acaben..., hem acordat ja la retirada de les esmenes número 2 i número 4, tot i que, al nostre entendre, són importants, però poden, com ja hem parlat anteriorment amb ella, no ser adients a la Moció que avui se'ns presenta.

Tot i així, a mi m'agradaria defensar una mica l'esmena número 4, perquè penso que no és menor, sinó important, perquè ens permetria calcular la renda familiar mitjana a Catalunya de forma territorialitzada, amb el PIB català i amb el PIB comarcal. I penso que això afavoriria un major coneixement de la situació a cada comarca i unes accions específiques segons les necessitats, analitzant les posicions econòmiques de les llars catalanes, no tant com un conjunt d'economies individuals, sinó com una unitat que genera economies d'escala.

La 2..., de fet, també penso que l'esmena número 2, que amb les diferents transaccions que s'han fet amb altres grups, també quedaria recollida d'alguna manera i, per tant, no tenim cap problema a retirar-la.

De tota manera, hem arribat a transacció amb les esmenes 1, 3 i 5, que el que nosaltres intentàvem recollir eren accions pel que fa a les famílies monoparentals i la feminització de la pobresa. I, de fet, a proposta del

nostre Grup Parlamentari, aquest Parlament ja va aprovar una resolució per tal d'elaborar un estudi en aquest àmbit i elaborar les línies d'actuació per tal de prevenir l'empobriment d'aquests nuclis familiars monoparentals. Les esmenes que nosaltres presentàvem el que volien era recollir les propostes que van quedar al marge de la resolució en aquell moment i que, d'alguna manera, n'hi havia alguna que la Moció ja recollia, i, per tant, no ens ha costat massa arribar a transaccions en aquests punts.

Pel que fa a l'esmena número 6, la diputada proposant l'ha acceptada, amb un petit retoc, i consensuada, també, amb el Grup de Convergència i Unió. I, de fet, és una reiteració, perquè el que estem demanant és el compliment d'una resolució que ja havia fet aquest Parlament, per tal que les entitats sense ànim de lucre a Catalunya rebin un tracte igual i s'avalui el que fins ara estan rebent, en funció del que aportem la ciutadania de Catalunya; i, a més a més, que el Govern de la Generalitat faci la gestió de reclamar, la gestió directa..., el 0,53% de l'IRPF. Per tant, això s'ha acceptat i, per tant, és evident que no podem fer altra cosa que votar favorablement la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Per Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com deia la consellera en la interpellació, l'altre dia, la pobresa té un caràcter multifactorial, és un tema complex. La pobresa, com tots sabem, és el resultat de les situacions d'injustícia que configuren la base de l'empobriment. La solució de la pobresa, per això, no la trobarem únicament en els mitjans econòmics, sinó també en la promoció integral de la persona, un objectiu que és realment difícil d'assolir si no es compta amb la voluntat i la complicitat de la mateixa persona, tot fent-la coresponsable i protagonista del seu propi desenvolupament personal i social.

Deia també la consellera que la pobresa té un perfil i un perfil femení: dona sense parella, pensionista, major de seixanta-cinc anys. Les situacions i els temps canvien, i es presenten dia a dia noves necessitats, se sumen unes situacions a les altres i, malgrat l'increment d'ajudes i malgrat els serveis existents, tots hem de reconèixer que pel que fa a aquest col·lectiu sempre quedarà massa camí a fer.

La senyora Malla ens ha presentat tres punts referents a les famílies amb risc d'exclusió i tres més per a les persones soles i sense sostre; tots ells demanen un increment en actuacions i recursos.

Primer que res, abans de passar a les esmenes que hem presentat el nostre Grup, voldria donar resposta a unes qüestions que cal que quedin clares. En quin àmbit s'ha d'atendre aquest col·lectiu? En el dels serveis socials d'atenció primària. Qui té la competència en l'atenció a les persones amb risc d'exclusió social? La tenen les

administracions locals. I finalment, qui ha de planificar aquests serveis socials? Ho ha de fer la Generalitat. Per tant, donada que la responsabilitat és compartida, seria lògic i és bo que les institucions treballin conjuntament, tant en el Pla, com en qualsevol línia de treball referida al sector.

El nostre Grup Parlamentari ha presentat cinc esmenes. Unes anaven en aquest sentit, les altres, com ara la número 1, es refereix a la reserva de places en la formació. Creiem que no s'hauria de contemplar una reserva, i ho creiem per dos motius: primer, perquè els programes de transició al treball són pensats i van totalment destinats a joves amb risc social, per tant, totes les classes hi són dedicades; segon, perquè per accedir als cursos de formació ocupacional quan es tracta d'una situació de risc no es contempla la titulació sinó la necessitat. Entenem, doncs, que més que una reserva de places, caldria parlar d'ampliació o d'intensificació de l'oferta. Però, en definitiva, la part substancial la compartim totalment.

Pel que fa a la segona esmena, la senyora Malla demana, a l'apartat c, una ajuda econòmica per a les dones cap de família, perquè quan hi ha una situació de tanta precarietat econòmica és difícil que puguin assistir a cursos si no tenen solucionada la situació a casa. En aquest punt, hem arribat a una transaccional que dona resposta a la problemàtica existent. En aquest punt, també, es parlava de la renda mínima en inserció i tots sabem que darrerament s'ha fet un increment de l'ordre del 13 al 17%, i en aquests casos, en què realment haurien d'assistir a cursos, val la pena i tenir-ho en compte, també, que hi pugui haver aquesta ajuda complementària.

A l'esmena 3 recordem que el Pla de treball s'hauria de fer d'acord amb la Resolució 597/VI sobre l'atenció al col·lectiu de les persones soles i sense sostre, s'ha de fer aquest Pla conjuntament amb els ens locals i tenint en compte les entitats que s'hi dediquen.

Pel que fa a la quarta esmena, recordar també la Resolució 554/V. Aquesta Resolució és la que parla de reclamar la gestió directa del 0'53% de la quota íntegra de l'IRPF per tal de dedicar aquesta quantitat als programes socials que es realitzen en el territori català.

Aquí, a més a més, hi ha el punt b de l'apartat 2, que, senyor president, nosaltres el segon apartat, el que és compensar l'import de les subvencions que les institucions rebien del Ministeri de Treball i Assumptes Socials a càrrec de l'IRPF, el nostre Grup ho votarà en contra.

Per tant, i en l'apartat c, nosaltres volem fer públic reconeixement del treball positiu i necessari de les entitats que es dediquen a aquest sector de població, i volem expressar la voluntat que puguin seguir fent la seva tasca.

Vostès saben que, en un tema que afecta tantes persones en situacions de risc social, la voluntat de Convergència i Unió era arribar a un ple consens, i el nostre Grup està satisfet de les transaccionals a què hem arribat tots els grups de la cambra. El nostre Grup, per tant, votarà la resta de tots els punts de la Moció, favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Suposo que la senyora diputada, en tenir les transaccionals, ja s'ha posicionat sobre totes les esmenes, oi? (*Veus de fons.*) Molt bé, gràcies.

Anem, per tant, ara, a la votació, que ho farem de la següent manera. Hi ha sis esmenes transaccionals, de les sis esmenes transaccionals n'hi ha una que la votarem separatament, que és la que fa referència al punt d del 2; punt d –de de Dinamarca–, que és una transaccional que s'afegeix nova, que juntament amb el paràgraf del punt 2.b, segona part, que llegiré –que és: «Compensar l'import de les subvencions que les institucions rebien del Ministeri de Treball i Assumptes Socials a càrrec de l'IRPF»–, segregant aquest dos punts farem la primera votació d'això, i després la resta del text. (*Veus de fons.*) Senyora Rosa Bruguera, no ho té clar? Doncs, vinga, som-hi, expliqui's.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Senyor president, aquesta segona part sí que la tinc clara, però jo li agrairia que llegís la primera part que ens ha dit que votem, perquè la veritat jo només havia demanat de votar separatament la segona.

El president

D'acord, votem primer la segona, si li sembla, perquè ho demana el PP, i després podem votar aquest apartat que li llegiré. Diu: «Donat l'augment de la feminització i l'envelliment de la pobresa, elaborar un pla de prevenció que permeti disminuir la pobresa entre les dones i les persones grans.» (*Veus de fons.*) Dispensin, hi ha una petita confusió. Li prego, a la senyora diputada, que em digui a quina esmena transaccional fa referència.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. Nosaltres havíem demanat votació separada de l'apartat 2, punt b, en el tram que vostè ha llegit correctament, des de «compensar l'import» fins a «l'IRPF» i, a més, hi ha presentada una esmena transaccional corresponent a un nou apartat d, del punt 2.

El president

Sí, senyora, ja està detectada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Que diu el següent: «Donar compliment a la Resolució», que és en el que nosaltres també demanàvem votació separada.

Moltes gràcies.

El president

Que comença dient: «Donar compliment a la Resolució 554/V.»

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Correcte. Gràcies, senyor president.

El president

D'acord. Pregunto a Convergència i Unió: volen fer-lao conjuntament, la votació d'aquest paràgraf i d'aquesta esmena? (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) Molt bé.

Passem, per tant, a votar, primer, l'últim paràgraf de l'apartat 2.b, que comença amb «compensar» i acaba amb «IRPF».

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat rebutjat per 62 a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació l'esmena transaccional d'un nou apartat d, del punt 2, que comença amb «donar compliment a la Resolució 554».

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text amb la resta de les transaccionals.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya (tram. 302-00191/06)

El vint-i-tretè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la conservació del patrimoni natural especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la presenta l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell. Té la paraula, senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula, efectivament, per defensar la Moció subsegüent a una interpellació presentada ara fa quinze dies, que presentàvem al nou conseller de Medi Ambient.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

L'esperit d'aquella interpellació i d'aquesta Moció subsegüent era, no tant del fons programàtic a partir del qual pugui actuar, de les decisions polítiques que pugui prendre, dels acords polítics en matèria de medi ambient que pugui prendre en el futur aquest conseller i el seu equip, el Govern de la Generalitat en matèria de medi ambient, que entenem que no seran substancialment diferents dels que s'han pres fins avui, pel fet que forma part d'un mateix equip de govern, es va presentar amb una mateixa candidatura, en un mateix programa, sinó una qüestió d'estil.

Dèiem fa quinze dies que el fins fa alguns mesos conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig, havia protagonitzat una etapa en què el medi ambient havia estat caracteritzat més pel foc que no pas per l'aigua, més pels problemes, per la crispació, per la desentesa amb la societat civil, amb les organitzacions ambientals, amb les organitzacions de defensa del territori, que no pas per l'entesa i pel compartiment de projectes pel fet d'escoltar i de discutir tant com a nosaltres ens hauria agradat amb aquestes entitats, amb aquests sectors socials. Li demanàvem, a aquest conseller, si seria capaç de protagonitzar una nova etapa, i en aquest sentit s'ha d'interpretar la Moció que presentem.

És evident que en cinc minuts no entrarem a discutir, a debatre punt per punt, divuit aspectes distints que ens preocupen de la situació mediambiental del nostre país, entre altres coses, perquè són temes efectivament debatuts, discutits i parlats. El que plantejàvem exactament amb aquesta Moció és que el Govern estudiï les propostes presentades per la societat civil –grups proteccionistes, entitats ecologistes, plataformes per a la defensa del territori, col·lectius veïnals– per tal de protegir la biodiversitat de Catalunya, a Catalunya, contemplant una sèrie de propostes. És a dir, tindrem en compte..., tindrà en compte el Govern..., parlarà el Govern amb IAEDEN, que sabeu que treballen d'una forma constructiva per la defensa del territori a la comarca de l'Alt Empordà? Parlareu amb ells, que estan preocupats pels connectors biològics entre el Parc Natural del Cap de Creus i el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà? Parlareu amb la gent d'IPCENA per intentar arribar a acords sobre el projecte Diafanis? Parlarà el Govern amb l'Associació per a l'Estudi i la Millora dels Salmònids, que estan denunciant...

Perquè, a veure, efectivament demanem que es parli i que es tingui en compte..., perquè ja possiblement s'hi ha parlat, amb l'Associació..., amb AEMS, l'Associació per a l'Estudi i la Millora dels Salmònids, però aquests senyors estan dient: «Hi han trams de riu que tenen cabal zero, perquè hi han explotadors de centrals hidràuliques que xuclen la totalitat del cabal d'aquests rius.» Per tant, s'entén: escoltareu, parlareu i, si tenen raó, actuareu en conseqüència? Actuarà en conseqüència el Govern? Això és el que estem plantejant.

Escoltarem la plataforma Salvem les Valls i l'ANG de Girona, quan plantegen una sèrie de propostes per resoldre el problema de la comunicació de la Garrotxa més enllà..., discrepant amb el túnel de Bracons? O les diferents plataformes que hi han al voltant de Barcelona, doncs, entorn del tema –històrica batalla– del camp de golf de Torrebonica i Can Bonvilà, o el tema del túnel d'Horta, o el tema del Centre Direccional de Cerdanyola, o el tema de Can Fenosa? Escoltarem novament la gent d'IPCENA per tota la problemàtica suscitada a la zona de la vall d'Ora? O la gent d'Ecologistes en Acció? O amb els mateixos ciutadans que van votar en un referèndum en contra que s'instal·lés un abocador de residus a Castellolí i malgrat això el Govern porta intenció de fer-ho, s'hi ha parlat prou? Es canviarà de manera de fer? Es passarà a parlar-ne?

Per tant, estem presentant una moció on demanem això: que es parli amb tota aquesta gent, que es parli amb el

GEPEC, que es parli amb les plataformes de la Ribera d'Ebre, del Priorat per a la implantació del mapa eòlic; que es parli –i em temo que avui és malaurada notícia– també amb la gent de l'Ebre, amb la gent de la Plataforma per a la Defensa de l'Ebre, per reconduir les situacions que s'estan donant, per reconduir la desentesa entre la societat civil, entre la gent viva, la gent que es belluga, la gent que es mou, la gent que li preocupa aquest país, i qui té la responsabilitat de governar-lo.

Això és el que els demanem: senzillament que siguem capaços, tots plegats, d'escoltar, perquè, de la discrepància, se n'aprèn.

Només una esmena tècnica i acabo aquí la intervenció. Ens temem que algú podria votar en contra del divuitè punt de la nostra proposició per la darrera part que diu: «i la construcció de grans embassaments a Catalunya». Per tant, retirariem aquesta darrera frase, perquè ningú pugui escudar-se en aquesta frase, perquè ens sembla que és un tema prou delicat i prou important i prou de vigència en aquests moments, i deixariem la resta del redactat com està, esperant rebre el suport de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. *(Pausa.)* Gràcies, senyor diputat. Hi ha presentat esmenes el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, presents, el nostre Grup certament ha presentat esmenes que pretenen ser, en el fons, la proposta de substitució d'aquest conjunt de punts que ha presentat el senyor Vendrell, perquè una moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica de Catalunya, i, per tant, pel que fa a les polítiques de conservació de la biodiversitat, d'aquella riquesa extraordinària que té el nostre país en matèria d'espècies animals i també vegetals, i del conjunt del que s'anomena «patrimoni natural», doncs, ens semblava que havia de marcar pautes molt concretes de coses a fer que fossin vàlides per al conjunt del territori català.

La Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, tot i fer un inventari de diferents reivindicacions puntuals que es produeixen en el territori, jo crec que, doncs, tot i recollir les propostes concretes que fan determinats grups ecologistes, no té la –diguem– coherència i la potència suficient perquè esdevingui un veritable pla d'actuació en matèria de protecció de la biodiversitat a Catalunya.

I, per tant, respectant, insisteixo, aquesta enumeració i aquest intent de fer pròpies les propostes de cada un d'aquests grups, que no els anomenaré, perquè ja ho ha fet el senyor Vendrell en el moment de presentar la Moció, el que fa l'esmena del Grup Socialista és precisament plantejar el debat sobre la necessitat o no que

existeixi un servei català, un servei nacional, de recursos genètics vegetals i, per tant, que garanteixi la salvaguarda del conjunt d'espècies vegetals presents avui a Catalunya, o d'establir un programa de control i eliminació de les espècies invasores de la nostra flora i fauna natives, que és un problema greu des del punt de vista de preservació de la biodiversitat pròpia d'aquest àmbit mediterrani que és Catalunya.

Planteja també la introducció o la necessitat de presentar un programa de reintroducció d'espècies autòctones adequades, que algunes d'elles, doncs, o bé han desaparegut recentment o bé la seva presència o continuïtat es troba en aquests moments en perill, així com l'obligació que hauria de tenir el Govern de presentar un informe anual sobre aquesta diversitat biològica i que hi figuri de manera especial el ritme d'extinció natural de determinades espècies, que es considera normal que es produeixi, perquè així ha estat des del principi de la vida en el planeta Terra, però, en canvi, que alerti, en l'informe científic, sobre l'existència d'acceleració en l'extinció de determinades espècies vives, que és un element que tenen la major part dels estats i de les nacions –diguem– del món avançat, pel que fa al control de la seva vitalitat, del patrimoni natural.

Així mateix, la proposta estableix la necessitat d'un indicador d'evolució de la biodiversitat amb anàlisi de les diferents tendències del conjunt d'espècies de flora i fauna presents a Catalunya en el marc de l'elaboració dels indicadors que s'han de posar en funcionament una vegada elaborada l'Agenda local 21 per a Catalunya; estableix una qüestió que ja hem reiterat en diferents moments –i que existeixen fins i tot acords d'aquesta cambra–, de la necessitat de connexió mitjançant corredors biològics de tots els espais d'interès natural o bé de grans espais agraris, i, per tant, la manera d'interconnectar mitjançant corredors faunístics, doncs, els parcs naturals, els parcs nacionals, les zones PEIN, els parcs comarcals, els espais de protecció local, les reserves de fauna, les reserves especials per a protecció de les aus, els parcs agraris, les superfícies de conreus, etcètera, i, per tant, evitar l'aïllament i l'empobriment del patrimoni natural.

I finalment, i perquè creiem que això recull també l'esperit de la Moció presentada per Esquerra Republicana, creiem que res de tot això tindria sentit de fer-se si no es fes, si no s'establís una estratègia de conservació d'aquest patrimoni natural amb la participació activa de tots els grups o entitats amb finalitats de defensa mediambiental, molt especialment aquells que especialment han sorgit per defensar, per protegir, per convertir-se en proteccionistes precisament d'espècies vives en perill d'extinció o d'espais de molt interès en patrimoni natural que estan a punt de córrer el risc..., o de desaparèixer.

És per això que nosaltres creiem –i és la petició que fem al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya– que la Moció subsegüent de conservació del patrimoni natural, i especialment pel que fa a la diversitat biològica..., pretengui marcar-li, al Govern, una agenda de temes d'ampli abast amb la col·laboració, això sí, d'aquest conjunt de grups que ell menciona i de molts d'altres que no estan mencionats en aquesta proposta.

Si s'acceptem les nostres esmenes, evidentment hi votarem a favor. En cas de no ser així, creiem que l'enumeració parcial... –perquè n'hi ha molts més, de grups, i n'hi ha moltes més, de problemàtiques puntuals i concretes en el conjunt del territori català. Per tant, l'enumeració parcial de problemàtiques no resol aquest greu dèficit d'una política clara en defensa de la biodiversitat. I, per tant, ens hi abstindríem, a la Moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. Ara, intervindran els grups que no han presentat esmenes. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. De l'escó estant perquè de fet la proposta és prou extensa i detallada per no haver-hi de donar més voltes. Nosaltres, des d'Iniciativa, recolzem i hem recolzat des de fa temps totes aquestes propostes que es plantegen, o totes aquestes mobilitzacions i plataformes que s'enumeren aquí, fins i tot algunes han estat objecte d'iniciatives parlamentàries per part del nostre Grup; no està malament que se'n faci un recordatori per veure la magnitud de tot allò que encara tenim per tancar, per resoldre en el nostre territori. Per tant, el nostre vot serà favorable.

No obstant això, crec, tot i que en un sentit diferent del que ho ha dit la diputada del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que a aquesta Moció se n'hi podrien afegir molts d'altres; no només tenim aquests divuit temes que en aquests moments ens preocupen; no hi és tot; posats a fer llista, la podríem haver fet molt més llarga. I amb això no volem pas dir que, a Esquerra Republicana, no els preocupi, al contrari; sabem que també hi tenen la seva opinió, de recolzament, en molts casos.

Nosaltres n'hem estat pensant alguns altres que posats a fer avui llista, doncs, potser seria bo que en féssim el reconeixement, començant per la gent que s'ha mobilitzat en contra d'altres carreteres de les que surten aquí, per exemple, el quart cinturó, en l'ADENC, que ho ha liderat; la gent de l'APMA i la Falconera, a Sitges, que treballen per a la protecció del litoral, o el Grup de Defensa del Ter, que pel que em pertoca..., a la comarca d'on jo vinc, que és on va néixer el Grup de Defensa del Ter. Doncs també creiem que és bo que tinguin el nostre reconeixement la gent que estan lluitant perquè els terrenys de Radio Liberty, a Pals, siguin PEIN; els que es mobilitzen per les línies d'alta tensió, ja sigui les del Pallars o les de l'Alt Empordà, etcètera, etcètera. N'anirien sortint. Per tant, creiem que és bo que quedi constància que aquests divuit punts no són els únics punts que preocupen i que, per tant, doncs, la llista malauradament podria ser més llarga.

No obstant, aquesta anotació, aquest acotament, no el diem nosaltres per dir que no ens està bé la Moció, sinó per dir que, evidentment, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president; de l'escó estant, per valorar positivament, senyor Vendrell, la seva Moció, les seves propostes i les seves iniciatives.

En tot cas, nosaltres també creiem i considerem, com vostè, que és bo que el Govern de la Generalitat estudiï i també escolti les propostes que presenten els grups ecologistes per tal de protegir i millorar la biodiversitat a Catalunya.

Però en tot cas el que a nosaltres no ens ha acabat d'agradar és la forma en la qual ha presentat vostè la seva Moció i les seves propostes. Perquè d'una repassada ràpida d'aquests punts d'aquesta Moció, nosaltres veiem que molts dels punts que vostè planteja avui coincideixen amb resolucions que ja han estat aprovades per aquest Parlament: la Resolució 552 de la cinquena, la 722 de la sisena, la 660 de la sisena, la Moció 25/6, la Resolució 500/6, la 897/6...; és a dir, moltes de les coses que vostè planteja en aquesta Moció ja han estat aprovades per aquest Parlament, i, altres que vostè també planteja, doncs, el Govern de la Generalitat ja les està fent.

Per tant, nosaltres creiem sincerament que si vostè creu que el Govern no ha complert les resolucions aprovades per aquest Parlament, li recomanem que el que faci és demanar un control del compliment, però no que ens torni a fer votar el que ja ha estat votat en les diferents comissions d'aquest Parlament.

I en tot cas, per acabar, dir-li, senyor diputat, que en el fons la seva moció és una gran contradicció. Perquè vostè el que li demana al Govern de la Generalitat és que escolti aquests col·lectius, que vegi quines són les seves propostes i, en tot cas, si de cas, que les faci. Però és que a partir del primer punt vostè no diu al Govern que dialogui ni que estudiï, vostè encomana al Govern que faci unes determinades coses, que són les que fan els grups ecologistes. I, per tant, vostè està en una certa contradicció quan per una banda demana diàleg i, per altra, li encomana al Govern que faci una cosa de manera directa.

I, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, per no duplicar la tasca parlamentària, nosaltres ja anunciem que votarem en contra d'aquesta Moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari va seguir amb molta atenció la interpellació prèvia a aquesta Moció

subsegüent. De fet, en aquella interpellació, bàsicament, el que s'intentava posar sobre la taula era la pretesa no voluntat del Govern d'escoltar els moviments socials d'aquest país. I també hem seguit molt atentament les explicacions del senyor Vendrell amb relació a aquesta Moció subsegüent, i veiem que no lliga excessivament una cosa amb l'altra.

Ja li avanço, senyor Vendrell, que el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de tots els punts de la seva Moció, i ho podríem raonar, bàsicament, amb dos arguments. El primer és que és tautològic, si ens permet. És a dir, vostè insta el Govern a fer una cosa que, evidentment, qualsevol govern fa, i el Govern de Catalunya, evidentment, fa, i si es té en compte el que demanen de cadascun dels temes, fa. Què és això? És dialogar, és parlar, és escoltar, és intentar arribar a acords, és transaccionar. Per tant, home!, intentar instar des del Parlament el Govern que faci allò que, evidentment, a qualsevol govern li correspon de fer, i, evidentment, el Govern de Convergència i Unió fa, doncs, ho trobem del tot innecessari.

Però, per altra banda, vostè fa una moció subsegüent per no ser aprovada. Tal com ha redactat aquesta Moció subsegüent, fa la sensació que, simplement, volen expressar la seva opinió, potser remetre la transcripció d'aquest debat de tots aquests grups, de dir: «Nosaltres ho hem provat, i els de Convergència i Unió ens han dit que no, no ens volen escoltar.» Si aquesta és, diguem-ne, la pretensió de la seva Moció, endavant. En qualsevol cas, no creiem que sigui la manera més escaient de buscar punts de consens, punts d'acord, punts de transacció. És a dir, un govern ha d'escoltar, evidentment; un govern ha de negociar, evidentment; un govern ha de prioritzar, i amb aquesta relació que ens fan el Govern no prioritza, el Govern, simplement, signa un contracte d'adhesió. És a dir, qualsevol proposta que faci qualsevol grup d'aquest país amb relació a aquests temes, no és que hagi de ser negociada pel Govern, simplement ha de ser subscrita pel Govern, en qualsevol tema i en qualsevol matèria, sense que hi hagi aquesta part intermèdia.

I, evidentment, clar que hi ha molts d'aquests punts, i el senyor Sirera hi ha fet referència, que el Govern ja ha assumit, que el Govern ha negociat, que el Govern ha incorporat i que, fins i tot, han estat fruit de resolucions d'aquest mateix Parlament. Hi ha d'altres punts que el Parlament ja ha rebutjat en altres iniciatives. Ja han estat rebutjades, per exemple, al debat, i un debat intens, que vam tenir a la Comissió de Política Territorial sobre la zona de Can Fenosa, amb un acord, amb un consens, de dos ajuntaments, el de Martorelles i el de Montornès. Es va dir que no. Ara, a través d'aquesta Moció, s'intenta que això sigui la segona instància. O amb relació al camp de golf de Torrebonica, jo crec que se n'ha parlat, s'ha negociat i que el projecte final resultant a Torrebonica i Can Bonvilà quedarà molt impregnat per moltes de les propostes que es feien per part de determinats moviments. O exactament el mateix en el túnel d'Horta. Aquí s'han suscitat diverses iniciatives, diverses proposicions no de llei. Algunes s'han aprovat, una, concretament, que va plantejar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb el Grup Socialista i el Grup Popular, i altres, simplement, s'han rebutjat.

Per tant, vostè avui ens demana, simplement, que fem allò que ens correspon de fer, que és votar que no. No podem fer cap altra cosa, primer per tautològic i segon per això, perquè, escolti, un govern ha de prioritzar, un govern ha de governar, i és el que deia el conseller Espadaler a l'hora de respondre-li la interpellació. S'ha de decidir, s'ha de prioritzar, ens hem de mullar. Un govern no pot dir que sí sistemàticament a tot, com si es tractés d'una mera llista, d'un contracte d'adhesió, no?

Per tant, escolti, més que entrar punt per punt, que segur que en alguns d'aquests punts ens hi posaríem d'acord—de fet, els que ja han estat vistos a través de moció i de proposicions no de llei, permeti'm, doncs, simplement, que li digui que no, i em sembla que no li desvetllo res de nou, no el sorprenen donant-li aquesta explicació..., i ens agradaria que en altres ocasions, doncs, Esquerra Republicana pogués exhibir un altre perfil, que al llarg del Ple d'avui l'ha exhibit, un perfil amb el qual es pot treballar, amb el qual es poden buscar enteses. Amb aquest altre perfil d'Esquerra Republicana d'aquesta Moció, evidentment no ens trobaran mai al seu costat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Rull. Per posicionar-se, per a les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, per posicionar-nos sobre l'esmena socialista, que és el que correspon, però, simplement, un parell de postilles amb referència al que s'ha dit.

Evidentment, senyora Bet Font, queden molts altres temes. Ho compartim, i en som plenament conscients, de la feina que fan altres grups. Evidentment, senyor Rull, no en tenim cap dubte, que a l'hora d'escoltar amb profunditat i d'intentar trobar consens amb els grups ecologistes, amb els grups de protecció del territori, no els trobarem, tal com vostè ens ha dit. Tenen la seva política, i això és el que ens sap greu, i això és el que, de fet, avui els demanàvem, que escoltessin una mica més en aquest sentit.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però bé, anant al posicionament sobre l'esmena socialista, com dèiem. L'element màgic d'aquesta Moció, i la Moció—deu entendre, senyora Tura—, doncs, som nosaltres que la presentem, i és a partir d'una interpellació que també hem presentat nosaltres, és en la línia d'escoltar el país. Dèiem, sobretot, d'escoltar la discrepància, que és de la discrepància de qui s'aprèn. I desglossem aquests divuit punts—que, efectivament, n'hi podria haver uns altres—, perquè ens sembla que són exemples de com..., com s'han portat fins ara és un exemple de com no s'han de portar les coses. A vostès, ens sap greu dir-los-ho, i la situació que s'ha estat produint en les darreres hores ens demostra aquest canvi, aquests canvis que s'estan fent, que vostès, justament, la postura que prenen és

que no els interessa la gent, sinó que el que els interessa són els vots de la gent. On és la seva coherència i el seu respecte per la gent? El juny de l'any 2000, a la Comissió de Recursos Hídrics, sobre el tema del Pla hidrològic, vostès deien que calia una aportació externa de cabals. És a dir, el juny del 2000 deien sí als transvasaments. El novembre del 2000, en la discussió d'una moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, vostès no votaven favorablement a realitzar totes les gestions necessàries davant el Govern de l'Estat per tal d'impe- dir els transvasaments de l'aigua de l'Ebre. I en aquell debat, en aquella Moció, jo els deia, i lleigeixo textual- ment: «Senyor Maragall, si vostès es volen presentar com a proposta de canvi, han de ser coherents, i si han dit que estan en contra del transvasament, votin en con- tra del transvasament.» Això era el novembre de l'any 2000. Ara vostès havien promès el vot a favor d'una esmena, d'una esmena al Parlament Europeu. Ahir al matí, tots teníem clar que vostès hi votaven a favor, al migdia hi havia dubtes de si votarien en contra, al vespre i avui al matí vostè mateixa justificava a Catalunya Rà- dio l'abstenció. Finalment, què han votat? Han votat el que els han deixat, perquè els seus vots no modificaven res. Els han autoritzat a fer un gest de maquillatge.

(Forta remor de veus.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vendrell i Segura

Acabo.

El president

...se li està acabant el temps, i voldria saber...

El Sr. Vendrell i Segura

Sí.

El president

...sobre l'esmena socialista.

El Sr. Vendrell i Segura

Estic dient per què no acceptem aquesta esmena. Si volen ser coherents, el que han de fer ara és trencar amb el PSOE. *(Forta remor de veus.)* El vot del PSOE és un vot de traïció a les Terres de l'Ebre i a Catalunya. Si volen governar Catalunya, tallin cadenes i siguin cohe- rents. Si no, a nosaltres no ens busquin. No acceptem, evidentment, aquesta esmena.

(Forta remor de veus i alguns aplaudiments en un sec- tor de l'hemicicle.)

El president

Senyora diputada, m'ha de dir si és per al·lusions o per contradiccions.

La Sra. Tura i Camafreita

Per contradiccions, senyor president.

El president

Molt bé. I ara ha de dir en què s'ha sentit contradita.

La Sra. Tura i Camafreita

Bé. D'entrada, el Grup Socialista ha fet una aportació molt positiva amb la seva esmena, que jo prego al se- nyor Vendrell i al conjunt de diputats i diputades de la cambra que la llegeixin, perquè si avui no l'accepten, segurament seria interessant que qualsevol altre dia s'incorporés en els objectius d'aquest país. Primera qüestió.

La segona de les qüestions que m'he sentit fortament contradita és que hem intentat no entrar al detall de cap dels punts dient que, tot i que significa el recull i l'in- ventari del que proposen alguns grups, no ens sembla que aquest retall parcial del que proposen alguns grups en el territori, que no són tots, vingui a demostrar la política a favor de la preservació de la biodiversitat. Senzillament, hem dit això...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...per no voler entrar en contradicció. Però deixi'm, si us plau, perquè l'atac que s'ha fet des d'aquest micrò- fon ha sigut molt important, que recordi al Grup d'Es- querra Republicana que si la coherència es mesura amb qui es vota, què i cada cosa, avui, Esquerra Republicana de Catalunya ha votat disset vegades amb el Partit Po- pular i Convergència i Unió.

(Forta remor de veus i alguns aplaudiments en un sec- tor de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara a fixar el text que posem a votació, que és el del text original, excepte, senyor Vendrell, excepte l'última frase, excepte «la construcció de grans embassaments a Catalunya.»

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 66 en contra i 45 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de salut pública (tram. 302-00192/06)

El punt 24 és la Moció sobre les polítiques de salut pública, que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en el seu nom, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras. *(Remor de veus.)* Senyors diputats i senyores diputades, prego el màxim de silenci possible. Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, aquesta interpellació es va fer amb

motiu de la campanya, el projecte educatiu, per a la prevenció de la SIDA a les escoles, que porta el lema «La SIDA, decidim entre tots.»

El que es presenta en aquesta Moció és una sèrie de mesures en la línia del que va ser la nostra interpellació per tal de, sobretot, intensificar aquestes mesures, les polítiques de prevenció, i de fer més accessibles sobretot els preservatius als adolescents i a les joves.

No estem en contra de la campanya, sinó que el que diem és que amb això no n'hi ha prou i que hi veiem certes contradiccions, en la campanya, en el sentit que no s'assegurava, després de fer la pregunta als alumnes, sobretot, i a la comunitat educativa, no s'assegurava la instal·lació de les màquines de preservatius. Nosaltres el que diem és que no n'hi ha prou, amb això. No n'hi ha prou, amb fer la pregunta, o no n'hi ha prou, amb la instal·lació de màquines, quan s'installin, sinó que el que cal és un repartiment generalitzat i gratuït de preservatius entre la gent més jove. Deia el conseller, en la resposta a la interpellació, que el preu no era un problema. Potser no és un problema per a molts joves i per a molta gent, i per a joves a partir d'una certa edat, però sí que el preu pot ser un problema per als que estem parlant, aquests adolescents a qui es dirigeix la campanya, perquè hem de pensar que a Catalunya, segons les enquestes, un 20% dels joves i adolescents inicien les relacions sexuals entre els 15 i els 19 anys, i, a més a més, un 30% d'aquests, quan ho fan amb una nova parella ho fan sense la protecció dels preservatius. I, per tant, el fet que el preservatiu sigui molt accessible és el més important, no només obrir aquesta consciència, i no només la informació sexual i sanitària, que sí que és important i que creiem que cal també intensificar.

De fet, són 916 els embarassos de 14 a 17 anys, l'any 1999, en creixement, 231 més que no pas l'any 1987, i aquesta és una xifra –no només és el tema de la SIDA, sinó el tema dels embarassos en adolescents– que fa pensar, i que pensem, doncs, que el que cal és intensificar molt més, que no s'hi val a repartir només preservatius de manera gratuïta el dia mundial de la SIDA, sinó que ho hem de fer d'una manera, doncs, al més normal possible i de la manera més corrent possible, com es fa en molts països europeus, en aquests trams d'edat, sobretot el tram de l'adolescència, i això és el que es pretén amb el punt número 1 de la Moció.

En el punt número 2 entrem a dir que cal millorar l'educació afectiva, sexual, l'educació per a la salut que s'imparteix en els centres educatius, de manera que es transmeti amb claredat una bona informació sobre els avantatges d'una sexualitat lliure, d'una sexualitat sana, plaent i segura, que això és el que cal, educar per a la salut, informar dels riscos i de les conseqüències de no utilitzar preservatius i dels riscos d'embarassos no desitjats.

I, finalment, al tercer punt de la Moció es tracta de dotar els centres educatius de més recursos. Igual com es fa amb la formació dels professionals, mestres i professors, que se'ls ajuda en la formació per a temes d'educació especial, doncs, també cal una bona formació, cal un bon recolzament de professionals per poder impartir una bona educació sexual. Aquest és el tercer punt

de la Moció. Creiem que no n'hi ha prou a abaratir, a fer negociacions, com deia el conseller, per abaratir el preu dels preservatius, que això és important, estem d'acord que cal també abaratir-ne el preu, però també, a més d'abaratir-ne el preu –que també falta, doncs, que això es porti a terme–, creiem que el més important és que es faci molt més accessible el preservatiu als adolescents i les joves.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull començar dient que la campanya «La sida, decidim entre tots», que es va engegar per part del Govern no fa pas massa temps, la vam considerar encertada, des del punt de vista que va generar debat; és un tipus de campanya que per la mateixa innovació que representava, de fer una consulta sobre l'ús de preservatius, no ha passat indiferent, s'ha discutit i s'ha fet, doncs, a partir d'una desinhibició i, com deia abans, a partir també d'un plantejament força innovador. He de dir també que, només veient les reaccions d'algunes entitats, podríem dir, més immobilitistes o reaccionàries amb aquest tipus de plantejament, algunes d'elles vinculades amb l'església, pensava que justament això mateix ens estava donant un indicador de com aquesta campanya estava en la línia de trencar amb els vells hàbits i velles postures, la tradició més tradicional en aquestes qüestions, i provocant, com deia, un debat entorn d'aquests temes, com un mecanisme de crear consciència. I jo crec que en aquest sentit és just dir-ho i, per tant, així ho faig.

Al mateix temps, en les propostes que avui se'ns plantegen en aquesta Moció per part de la senyora Carme Figueras, també hi estem d'acord, és a dir, en el sentit que pugui arribar-se a un repartiment generalitzat i gratuït dels preservatius, perquè aquest no sigui un element que obstaculitzi poder dur a terme un tipus de pràctiques sexuals basades en la seguretat i, per altra banda, tot el que fa referència a millorar la salut reproductiva i sexual. Per tant, doncs, estem a favor del que aquí es planteja i així hi votarem.

Les esmenes que hem presentat són molt de detall, la veritat; són molt de detall en el sentit que, quan es diu que s'intensifiquin aquestes actuacions per part de la Direcció General de Drogodependències i el Departament de Sanitat i Seguretat Social, i es diu que es facin un cop escoltada la comunitat educativa, hi afegim que també es consulti el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, precisament perquè es tracta d'aquell tipus d'organisme que aplega els joves i està previst, precisament, que pugui ser interlocutor en les qüestions que afecten els joves.

I l'altra esmena té a veure amb qüestions més aviat d'especificació, podríem dir, de..., quan es parla de millorar l'educació diem: «de millorar l'educació per a

la salut, en les seves vessants afectiva, sexual i sanitària». És una qüestió de redacció, no de continguts.

I, en aquest sentit, insisteixo que el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor Benach, per..., l'il·lustre diputat, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari també ha presentat una esmena, jo diria també més de matís que d'altra cosa, entre altres motius perquè volíem diferenciar, per una banda, el fet de fomentar-ne l'ús amb el repartiment gratuït i generalitzat, que això som conscients que no serà tota la vida, però que després de tot això, després d'aquest foment —m'estic referint, òbviament, als preservatius—, el que també seria qüestió de poder abaratir és el preu dels preservatius; en aquest sentit, facilitar-ne, d'alguna manera, la difusió i l'accés d'una manera ràpida.

En tot això, també, el que fèiem era no especificar l'edat, perquè segurament que aquesta és una edat com bastant complexa, la de definir què és un adolescent, què és un jove, quan comença, quan acaba..., i ho deixàvem, d'alguna manera, una miqueta més ambigu, perquè ens semblava que això podia afavorir les coses i, en tot cas, facilitar els processos que han de portar, d'alguna manera, que la consciència entre els adolescents i els joves de la necessitat de l'ús del preservatiu en relacions sexuals sigui cada cop més estesa.

Per tant, des d'aquest punt de vista, insisteixo que l'esmena l'única cosa que pretenia era, potser, fer algun matís a la Moció, però no pas qüestionar-ne els plantejaments que s'hi fan.

Jo penso que la iniciativa del Govern amb relació a tota la polèmica o debat que hi ha hagut amb relació a la proposta de posar màquines expenedores de preservatius a les escoles i als instituts, jo penso que ha estat, finalment, altament positiva. Entre altres coses, perquè ha provocat que se'n parlés; que se'n parlés sense manies i que se'n parlés, d'alguna manera, obertament. I segurament que aquest és un dels factors que en aquests moments nosaltres entenem que fa més falta en el nostre país: que se'n parli; que se'n parli i que se'n parli molt, que a més a més es doni informació, que, en definitiva, és la clau de volta de tot plegat.

Ahir, en aquest mateix Ple, es va aprovar una proposició de llei del Partit Popular, proposada pel Partit Popular, en què fèiem referència a un tema molt concret que afecta la gent jove; feia referència al consum d'alcohol, i ja vam tenir el seu debat en el seu moment. Avui, d'alguna manera, amb aquesta Moció, doncs, també estem fent referència a un altre aspecte que afecta moltíssim la gent jove. No hem d'oblidar que la sida afecta i castiga especialment els joves i les joves del nostre país, i en aquest sentit, doncs, és evident que qualsevol política de prevenció passa, d'entrada, per donar la màxima difusió o la màxima informació i que la gent, la gent

jove sobretot, agafi consciència amb què s'està enfrontant.

Per tant, valorem positivament la iniciativa del Govern en el seu moment, valorem positivament aquesta Moció, hem presentat una esmena de matís i, en tot cas, de complementació, i, en qualsevol cas, votarem a favor d'aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup és favorable que els joves tinguin accés als preservatius, i en aquest sentit la passada legislatura ja vam presentar una moció, la 108/V, que va ser aprovada, i en la qual es demanava al Govern que s'incrementés l'actuació preventiva a les escoles, i especialment a l'educació per a la salut i, a més a més, que s'estudiés la possibilitat que els joves poguessin accedir als preservatius per unitats i a un preu assequible.

En aquest sentit, el Govern ha anat complint aquesta Moció i s'ha avançat cap a l'abaratiment dels preservatius, i després també s'ha fet una prova pilot, que després ha avançat amb aquesta campanya, per tal que es pugui fer la venda de preservatius a través de les màquines expenedores. Per altra banda, també s'han presentat en poques unitats i de forma més econòmica, i també s'expenen gratuïtament en els centres de planificació familiar.

El nostre Grup considera que amb aquestes mesures s'ha avançat per garantir i facilitar el que és l'accessibilitat. Però, per altra banda, aquesta Moció es centra en la campanya que ha portat a terme la Conselleria de Sanitat, junt també amb la d'Ensenyament, sobre el projecte educatiu per a la prevenció de la sida a les escoles; campanya que ha provocat un gran debat, un debat social i un debat també en els mitjans de comunicació, en què tothom ha manifestat els seus posicionaments. A més a més, també ha creat un debat dins del que és la mateixa comunitat educativa, que s'han vist exclosos a l'hora que puguin o no puguin participar-hi per decidir la conveniència o no que s'installin aquestes màquines als instituts, que és, en el fons, el centre del debat. Perquè clar que s'ha creat un debat, l'objectiu de la Conselleria..., deia: «L'objectiu es que es creï el debat per conscienciar els joves.» Bé, sí, això ja s'està creant, també es podria haver aconseguit per unes altres vies, perquè l'objectiu principal és que el debat es centri que hi hagin màquines expenedores als instituts, i no hi han hagut només queixes en sectors socials, sinó també de molts instituts, que no es veuen, de vegades, amb la suficient capacitat a l'hora que es carregui massa l'escola a l'hora de decidir sobre molts àmbits d'actuació. I, en aquest sentit, nosaltres creiem que es centren els punts de la Moció.

Nosaltres hem presentat esmenes..., una esmena de concepte, per tal que també la comunitat educativa es pogués replantejar aquesta campanya, tenint en compte la comunitat educativa i una sèrie de principis que exigien.

Per altra banda, hem presentat una esmena a un punt per tal que siguin més accessibles els preservatius als adolescents, d'acord amb la Moció que he esmentat abans, la 108/V.

Per altra banda, centrar-nos en el que és la comunitat educativa i els cursos que han de donar de formació..., han reclamat que s'incrementi tota aquesta actuació pedagògica a les escoles, incidint especialment en l'educació per a la salut, tot elaborant recursos didàctics adreçats als alumnes i centrant aquesta activitat dins dels programes d'acció tutorial a cada centre, que estigui aprovat i supervisat pel Consell Escolar. Aquesta és una reclamació de molts professors, que es veuen moltes vegades exclosos d'aquest àmbit.

I, per altra banda, també considerem que és necessari que hi hagi un pla de formació del personal encarregat a impartir la formació d'educació sexual als centres educatius. Moltes vegades ho fan els professors, però moltes vegades ho fa personal que no és del centre, que es centren molt en els consells escolars, en els municipis, hi van associacions o gent que consideren –dit pels mateixos centres– que no estan suficientment preparats a l'hora d'impartir aquests cursos, i llavors, en aquest sentit, nosaltres creiem que és convenient que hi hagi un reforç en aquest àmbit.

Per part del Grup Socialista, ens han avançat que no ens acceptaven les nostres esmenes. Nosaltres creiem que no hi ha hagut molta voluntat de diàleg a l'hora de poder veure en quin punt podríem incidir més o menys en aquesta Moció. I és per aquest motiu que el nostre Grup hi votarà en contra.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. El Grup de Convergència i Unió hem de dir que compartim la voluntat d'aquesta Moció, si bé no compartim la literalitat de la mateixa Moció. I no la compartim i diríem que, pròpiament, tampoc la proponent en les seves manifestacions en el moment de la interpellació.

La voluntat de la Moció –ho deixa molt clar– és fer més accessibles els preservatius als adolescents i als joves; potenciar, promoure l'educació tant afectivosexual com reproductiva, i, per tant, donar una informació clara sobre la sexualitat i sobre les conseqüències de no utilitzar preservatius; conseqüències com la sida o altres malalties de transmissió sexual i, evidentment, també els embarassos no desitjats.

Nosaltres hem de dir que, respecte al primer punt, estem d'acord en la seva literalitat fins al punt on jo els llegiré: «intensificar les actuacions de la Direcció General de Drogodependència i Sida, del Departament de Sanitat i Seguretat Social, per tal de crear un mecanisme que permeti fer molt més accessibles els preservatius als adolescents i joves, un cop escoltada la comunitat edu-

cativa». Evidentment, aquesta és la voluntat de la Conselleria de Sanitat: fer més accessibles els preservatius als joves.

La segona part, que és el foment del repartiment generalitzat i gratuït de preservatius als joves i adolescents a partir de catorze anys, hem de dir que no la compartim. I podríem dir que fins i tot la senyora Carme Figueras, pròpiament, no la manifestava en la interpellació, en la qual ella advocava pel tema de fer més barats els preservatius i deia l'eslògan aquell de: «Sis preservatius, un euro.» Bé, nosaltres considerem que la gratuïtat no és una condició causant de la seva utilització i que els preservatius repartits, distribuïts, diríem, de forma gratuïta, fora dels circuits habituals, doncs, no són valorats i, per tant, en aquest sentit, no tenen la utilitat que es requeria.

Respecte al segon punt, nosaltres hem presentat algunes esmenes, perquè, en aquest sentit, hem considerat que el lèxic, la terminologia utilitzada en aquesta Moció no es correspon al que una moció hauria de tenir, no?

Nosaltres entenem que el tema del sexe, com qualsevol altre, com el de l'habitatge, com del que vostès vulguin opinar, és un tema del qual se'n pot parlar de forma col·loquial, evidentment, i, també, doncs, amb una sol·lemnitat, amb una precisió..., amb una precisió que requereix una proposició no de llei.

Per tant, jo..., nosaltres demanàvem, per exemple, la retirada, de l'expressió «amb claredat i sense embuts». N'estic segura que no hi ha hagut cap Proposició no de llei d'aquest Parlament que hagi utilitzat una terminologia d'aquest tipus per a aprovar, doncs, temes lligats, lògicament, a d'altres àmbits, com els deia, habitatge o el que vostès creguin convenient. I, a nosaltres, ens dol sincerament que, en aquest sentit, doncs, s'hagi frivolitzat, podríem dir, aquest tema, tal i com s'ha fet en aquesta Moció.

Nosaltres, en aquest àmbit, presentàvem una esmena –una esmena– que el que pretenia era, doncs, impulsar, tal com deia també la Moció, l'educació afectiva, sexual i sanitària que s'imparteix en els centres educatius, de tal manera que es transmeti una bona informació dins de l'àmbit de l'educació per a la salut sobre la sexualitat i les conseqüències de no utilitzar els preservatius –sida i altres malalties de transmissió sexual, i embarassos no desitjats.

Per tant, en aquest sentit, és pràcticament, doncs, molt semblant al que feia la Moció, tenint en compte, això sí, d'utilitzar una terminologia –ho entenem– més correcta i, també, utilitzar, doncs, el camí que està fent la mateixa conselleria.

Respecte al tercer punt de la Moció, nosaltres hi fèiem un afegit, que no és només de matís, creiem que educar en la sexualitat, però també en l'afectivitat és important. I per això nosaltres hi fèiem aquesta esmena.

El Grup de Convergència i Unió hem mirat de pactar aquesta Moció. És un tema que, com tots els altres, es mereix, per nosaltres, la màxima atenció. I hem de dir que la resposta –esperem que s'hagi canviat a hores d'ara, però, la resposta–, que se'ns ha donat en aquell moment, és que si no s'acceptava el fet del repartiment

generalitzat i gratuït de preservatius als joves i adolescents a partir dels catorze anys, doncs, la resta no calia parlar-ne, que no entrarien a negociar la resta de punts. Fins i tot a l'extrem, que jo els he de dir, doncs, que m'ha sobtat, perquè no m'hi havia trobat mai, en el que se'ns ha dit, no només que no se'ns permetria –que això és perfectament lícit– votar separatament una part del primer punt, sinó no poder votar el segon i el tercer punt d'aquesta Moció.

Davant d'aquest plantejament que se'ns ha fet, lògicament nosaltres esperem que hagin canviat la voluntat, perquè, si no, podria ser que el Grup proponent, el Partit Socialista, hagi tingut, més que la voluntat de fer una resolució parlamentària per tal de fer... (*remor de veus*), per avançar en el que és fer accessibles els preservatius als joves i promoure...

El president

Senyora diputada, haurà d'acabar aviat.

La Sra. Borràs i Solé

Acabo de seguida, senyor president. Els deia que, per a nosaltres, seria important poder aprovar una resolució parlamentària, i, en canvi, no buscar una foto determinada, una foto que –si vostès ho volen–, mediàticament, els pot interessar, però que, sincerament, ens fem un flac favor, tots, si és que no ho fem avançar en aquest àmbit a través d'una resolució d'aquest Parlament.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar-se sobre les esmenes, la il·lustre diputada, senyora Carme Figueras... (*Pausa.*) Pots començar, Carme.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Amb relació a les esmenes del Partit Popular, no podem acceptar la primera esmena, que és la de revisar els continguts del projecte educatiu, perquè pensem que això seria anar endarrere respecte a la campanya que proposa el Govern. Nosaltres el que proposem en aquesta Moció és anar més enllà, no anar endarrere.

Reconec que va haver-hi una moció en l'anterior legislatura en aquest Parlament, que va portar el senyor Daniel Sirera, i que, en aquell moment, doncs, nosaltres, també vam donar suport al que feia referència a l'abaratiment del preu dels preservatius. Però també recordar que el que va quedar finalment aprovat era estudiar aquesta possibilitat, la d'abaratir, que els joves poguessin accedir als preservatius per unitats i a un preu assequible. (*Remor de veus.*) És quelcom que no s'ha aconseguit de moment. Els preservatius segueixen anant molt cars, a set-centes i vuit-centes pessetes la caixa de sis, i, per tant, de moment, aquesta Moció, no volem acceptar la referència, perquè no ha estat res complert per part del Govern. (*Persisteix la remor de veus.*)

Tampoc podem recollir les altres esmenes del Grup popular. Creiem que el nostre text és millor...

El president

Si us plau, silenci!

La Sra. Figueras i Siñol

...en aquest sentit. Sí que acceptaríem l'esmena d'Esquerra Republicana. Creiem que millora el text...

El president

Perdó, senyora diputada, del Grup Popular no accepta la primera...

La Sra. Figueras i Siñol

No accepto cap de les esmenes del Grup Popular.

El president

Cap. Molt bé.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí que accepto l'esmena d'Esquerra Republicana, perquè crec que millora el text, i també, totes les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds, que sí que milloren el text. I no accepto les esmenes del Grup de Convergència i Unió, en concret, l'esmena primera, la de suprimir el fet de fomentar el repartiment de manera generalitzada i gratuïta entre els adolescents i joves, dels preservatius, perquè és l'esperit més important, el que nosaltres diem en aquesta Moció i en la nostra interpellació, que allò important és fer-los realment accessibles als adolescents.

Nosaltres parlem de repartiments d'una manera continuada i generalitzada. No estem dient que es donin preservatius gratuïtament a tot arreu. El que dèiem i el que vam dir en la interpellació, i que li ho recordo a la senyora Meritxell Borràs, que sí que vam parlar de repartiment gratuït en els centres escolars, i vam parlar d'un preu més baix en aquells preservatius als quals es pot accedir en les màquines que hi ha a les discoteques, en els bars.... Això és del que vam parlar: d'abaratir els preus d'aquests, dels que hi ha accessibles als llocs i fer-ho encara més accessible en els llocs que freqüenten més els joves, i repartir-los de manera gratuïta als centres escolars, d'acord amb la comunitat educativa. (*Remor de veus.*)

L'esmena número 2 tampoc l'acceptem, perquè creiem que la nostra és millor, i, tal i com queda millorada per les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, encara creiem que queda millor. I la número 3 quedaria englobada amb la que ja hem acceptat d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Dir, senyor president, que no admetem votació separada d'aquests tres punts, com és potestat del Grup proponent de la Moció –que potser la senyora Meritxell Borràs no s'hi ha trobat mai, però això és una potestat que té el Grup proponent–, si considera que el fet de votar-la per separat dóna la possibilitat de votar unes coses que no és el que es pretén amb la totalitat de la Moció, que el que pretenem és millorar la campanya. I millorar la campanya és l'accessibilitat als preservatius, la gratuïtat i el preu més baix. I això és el que nosaltres

volem. Això és, bàsicament, per a nosaltres millorar la campanya.

El president

Senyora diputada, moltes gràcies. Per tant, votarem en un sol bloc el text de la Moció, incorporant-hi les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i l'esmena d'Esquerra Republicana. Senyora diputada, és així, no? (*Pausa.*) És a dir, és el text, amb les d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el projecte de les televisions digitals (tram. 302-00193/06)

La Moció subsegüent es refereix al projecte de les televisions digitals, la presenta el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, i la presenta l'il·lustre diputat, senyor Josep Maria Carbonell. (*Remor de veus.*)

Senyors diputats, prego una mica més d'agilitat a l'hora de sortir de la cambra.

El Sr. Carbonell i Abelló

Gràcies, senyor president. Bé. Breument, senyores i senyors diputats, aquesta Moció és la que presentem el nostre Grup, després de la interpellació amb el conseller de la Presidència sobre els plans del Govern, d'aplicació de la migració de les televisions locals, de l'analògic al digital. Aquest era el tema central de la interpellació del nostre Grup, tema al qual jo vull insistir..., potser per a vostès els pot quedar lluny, perquè, de fet, el funcionament ple de la televisió digital se situarà entre el 2008-2012, i tot i que al mes d'abril comença, ja, l'emissió en senyals de televisió digital, i, tot i que encara no tenim el parc de televisions digitals que puguin rebre el senyal.

De tota manera, els he de dir que és un aspecte molt important, que serà determinant en el quadre, en el marc audiovisual del país. El 2008-2012 –ho torno a repetir– tindrem una revolució extraordinària en el camp de les televisions, amb la televisió digital terrestre. Doncs, bé, els recordo que el Govern de la Generalitat té la competència de fer una proposta d'ordenació en l'espectre radioelèctric de competència, de com organitzar aquest espectre radioelèctric per tal de, posteriorment, atorgar les llicències per a les televisions i ràdios locals. Per tant, estem parlant d'una proposta, que ha de fer el Govern, de freqüències que condicionarà el mapa de les ràdios i televisions digitals.

Jo els recordo que en la meua intervenció els vaig dir que la proposta feta pel Govern era una proposta feta sense diàleg, sense diàleg amb els operadors i sense diàleg amb el món local, que gestionarà –ho esperem– aquestes televisions i ràdios locals. Que s'havia fet a esquena de la primera autoritat audiovisual del país que

és el Consell de l'Audiovisual, que es va assabentar de la proposta digital de la mateixa manera que ens n'hem assabentat nosaltres quan ho vam rebre –quan ho vam rebre– i ho vam llegir en el Butlletí de la Generalitat, i que..., al nostre parer, la proposta actual del Govern és una proposta que va en contra del que pot suposar la televisió digital.

Paradoxalment, si la digitalització de la informació pot suposar una multiplicació dels operadors i un esclat en aquest sector, el que proposava el Govern és una limitació dels operadors –una limitació dels operadors–, una limitació tan forta amb la proposta de freqüències, que podia suposar –que ho podia suposar, de fet– la mort de la televisió local, amb data, perquè hi haurà *apagón* de l'analògic: entre el 2008 i el 2012 s'acabarà l'analògic i entrarà el digital, i qui no tingui les freqüències i les autoritzacions permanents, no podrà emetre el senyal.

I, per acabar, els deia... –i és molt important, senyor Casas, francament, li ho he de dir– que la televisió digital terrestre serà el nou suport estratègic de comunicació de les administracions locals. Perquè, a banda de la televisió, serà l'instrument que, molt probablement –i en això els tècnics hi estan molt d'acord– anirà substituint, fins i tot, serà el suport de transmissió d'Internet i de les relacions i dels serveis que els ajuntaments portaran als ciutadans.

Per tant, amb una peça tant clau de la comunicació local, de les autoritats locals, el que no podia ser és que aquest Pla de freqüències es fes a esquena del món local, de les autoritats locals i a esquena del Consell Audiovisual.

Per tot això, nosaltres hem fet un seguit de propostes en la nostra Moció per demanar que això es revisés, i demanant, si us plau, que estem en un tema molt important, en un tema estratègic de país, un tema en el qual és molt important la concertació entre els operadors, les administracions, per tal de fer una cosa raonable i sensata. Perquè ens hi juguem el model audiovisual del país.

Bé. Jo els he de dir que hem rebut esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, del Grup del Partit Popular, després d'una negociació, no d'aquest matí, hem arribat a un acord transaccional amb el Grup Popular i amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Ens ha mogut, sobretot els tres grups, trobar una sortida positiva davant d'aquesta situació i, com que veig que el temps s'acaba, senyor president, en el moment del posicionament de les esmenes li presentaré la transacció que hem acordat amb els tres grups.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Senyor Casas, ha sigut esmentat «carinyosament», si vol respondre...

(*Remor de veus.*)

El Sr. Casas i Bedós

Bé. Senyor Carbonell, jo coincideixo amb el que ha dit vostè, sé de la importància del tema i només el tranquil·litxo. No pateixi, que del 2008 al 2012, el Govern de Convergència i Unió ho administrarà bé. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula, per a les esmenes, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem d'acord amb la valoració que ha fet el senyor Carbonell respecte a la importància cabdal que té anar cap al sistema digital per al nostre país. I també teníem coneixement que, d'aquest projecte, d'aquesta proposta de planificació que havia fet el Govern, sense diàleg, efectivament, i jo afegeixo, a més a més, amb total opacitat. i podríem dir, anant per la via directa, saltant-se tota una sèrie de mecanismes necessaris. Insisteixo en això de l'opacitat. El nostre Grup va fer una pregunta al Govern, per escrit, en què demanàvem informació sobre què s'havia fet quan el Ministeri de Ciència i Tecnologia s'havia adreçat al Govern respecte als plans per a les televisions digitals terrestres de Catalunya. Les preguntes que feien eren molt concretes, eh? Demanàvem quines accions havia endegat el Consell Executiu davant d'aquesta sol·licitud; si havia respost a aquesta demanda. En cas afirmatiu, quin era el contingut del Pla que s'havia tramès. Si s'havia demanat informació al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, si se n'havia informat el Parlament de Catalunya i, a qui havia consultat a l'hora de redactar el Pla. Per tant, preguntes molt concretes i precises amb relació a aquest Pla.

La resposta és surrealista, la resposta és surrealista, després de tots uns precedents que ens diuen que l'any 1977 no sé qui va dir..., 1997 quines coses..., acaba el paràgraf final en què diu, bé, ara ens ha dit què ha dit i ha dit: «i el govern ha enviat una proposta al Ministeri de Ciència i Tecnologia respecte a quin ha de ser el sistema...» És a dir, el que preguntaven ens diu que el Govern ha fet una proposta. Preguntàvem per la proposta, quina era aquesta proposta de planificació. L'únic que se'ns diu és que han fet una proposta. Una bona manera de contestar una pregunta, millor dit, una mala manera de contestar una pregunta. Opacitat total, burla al mecanisme parlamentari, en definitiva. I això, evidentment, bé, ja que s'ha parlat d'aquest tema al Parlament, doncs, evidentment, no ens ho havia de dir. Perquè, efectivament, és una qüestió molt important. També cal dir que el problema és diferent per a les ràdios i per a les televisions. La ràdio actual, analògica, no desapareixerà, a diferència de les televisions, on el sistema actual ha de desaparèixer, com a màxim, el 2012.

I efectivament, perill les televisions locals, però no només amb el canvi a digital, sinó també per la inseguretat jurídica que ara tenen. És en aquest sentit que nosaltres volem subratllar la coincidència quant als

plantejaments de qui ha fet la interpellació i ha fet la Moció, i la proposta que nosaltres havíem presentat –o millor dit, l'esmena que havíem presentat– era en el sentit de matisar el que ja es deia, és a dir, que més que el Consell de l'Audiovisual encapçalés una proposta, doncs, que el Parlament li encomanés l'elaboració d'aquest projecte, a partir del que la mateixa Llei del Consell de l'Audiovisual estableix. De manera que fos a partir d'aquest projecte que el Govern, ja, des del punt de vista tècnic, pogués actuar fent la proposta o la planificació específica.

Ens sembla que aquest és, doncs, un tema efectivament molt important, perquè ens condiciona, i molt, el futur respecte a aquest pas al sistema digital terrestre.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies senyora diputada. L'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, en nom del Grup Popular.

El Sr. Fernández Deu

Gràcies, senyor president. Senyories, efectivament, senyor Carbonell, estem d'acord: en presència d'un assumpte molt important, molt i molt important. I clar, es parla de la migració, això no deixa de ser un eufemisme. Estem parlant d'una reconversió del sector, eh? Amb tots els ets i uts, eh? I l'apagada, aquesta, analògica, doncs, com vostè deia, al 2012, probablement, s'avançarà significativament. En conseqüència sembla lògic –i en aquest sentit no puc menys que celebrar l'oportunitat de la seva observació– dir que és importantíssim aconseguir que el procés de la ràdio i de la televisió d'analògica a digital es faci amb el màxim diàleg i acord amb tots els qui hi intervenen, no podria ser d'una altra manera. Millor dit, sí que podria ser però no fóra desitjable, raó per la qual nosaltres hem mantingut, diguem-ne, sense tocar aquest primer punt de la seva proposta.

Pel que fa al punt 2, doncs, ens hem permès esmenar aquest punt i, fins i tot, demanar la seva supressió. Per què? Perquè importància en té tota, però, a veure, si guem sincers. El Govern té perfecte dret a actuar segons, diguem-ne, la seva capacitat, i produir-se en el sentit d'establir una determinada proposta. Ara bé, ara bé..., estem en presència d'un assumpte que no només interessa a les telecomunicacions des d'un punt de vista estricte i tecnològic, interessa, també, en tot allò que podríem dir l'ordenació de l'espai radioelèctric, per totes les conseqüències que d'això es deriven. Per tant, estem en presència de quelcom tributari, d'una atenció específica, no de la màxima, de l'autoritat audiovisual que aquest Parlament ha construït, que és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, raó per la qual nosaltres ens hem permès –a través de la nostra esmena– proposar que el Consell elabori una proposta de planificació.

I, pel que fa al tercer punt, doncs, també hi coincidim, encara que hem substituït el concepte de «reconeixement del seu estatut jurídic» per la necessària «regulació», de la qual es desprèn la pròpia problemàtica de les coses. Ens ha semblat que era més acurat.

Dit això, la transaccional que vostè ens ofereix recull, fil per randa, gairebé al peu de la lletra, aquestes inquietuds que nosaltres ens hem permès, doncs, presentar –no hi podríem pas estar en desacord–, raó per la qual, doncs, no farà falta dir que hi donarem el suport adient, tot pensant que, en efecte, estem en presència d'un fet important, d'extraordinària transcendència; probablement estem en els inicis, tal vegada ens queda... –tal vegada, no, segur–, ens queda molt camí per córrer, n'haurem de parlar molt i molt, haurem d'esmerçar molts esforços, el Govern, el Consell de l'Audiovisual i, probablement, fins i tot nosaltres. Estem, en aquests moments, en l'elaboració d'una nova llei, que és la Llei de l'audiovisual, que haurà de recollir moltes d'aquestes coses, l'esperit de la qual ve a plantejar la lletra fins i tot d'aquesta Moció que estem a punt d'aprovar, en aquesta oportunitat.

En fi, res més, només reiterar el nostre suport a aquesta transaccional, agrair-la, i això és tot.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà afirmativament a la transacció a la qual han arribat el Grup proponent, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i els grups esmenants: el Grup Popular i el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Nosaltres no vam presentar cap esmena, perquè genèricament estàvem d'acord amb la presentada pel diputat Carbonell, sí que hem seguit amb atenció, al llarg d'aquest matí, les converses que han fet els tres grups, perquè ens interessava saber fins on arribaven i per això podem dir que el fruit al qual han arribat és un fruit en què coincidim completament i que, per tant, hi donem suport.

Del que estem parlant, a nosaltres ens preocupen tres coses. Primera, la intervenció del Govern en la planificació de l'extensió de la televisió digital terrestre, terrenal, com vulguin dir-li..., perquè no només la creiem opaca, no només la creiem opaca –que ho ha estat i ho és–, sinó que, potser per aquesta opacitat, hi ha alguns elements que ens preocupen d'una manera profunda, hi ha alguns elements que ens preocupen d'una manera profunda. Segurament per l'opacitat, perquè si hi hagués transparència potser ho coneixeríem més profundament i ho sabríem millor.

Segon, ens preocupa la voluntat que hem intuït –potser també per l'opacitat– de certa irrellevància del Consell de l'Audiovisual, de certa marginació en el procés del Consell de l'Audiovisual. Ens preocupa perquè és un instrument del qual ens vam dotar, i perquè és un instrument que la Llei li dona una feina a fer en aquell procés, que el Govern no li ha requerit. Insisteixo, potser per l'opacitat, però és que en temes tan importants com aquests tipus d'actes administratius que tenen una rellevància econòmica important, empresarial impor-

tant, cultural important i territorial important, l'opacitat fa molt de mal.

I en tercer lloc, parlant del territori, ens preocupen molt les ràdios i especialment les televisions locals. Aquests dies hem rebut, com suposo que els altres grups parlamentaris, molts representants de ràdios o televisions, i especialment televisions locals concretes, de federacions de televisions locals, i totes ens transmetien la mateixa preocupació; la preocupació del seu futur, la preocupació que l'apagada tecnològica per l'aparició del digital, a ells, els arriba el mes d'abril. Alguna de les televisions ens deia: «és que la famosa apagada, a nosaltres, ens arribarà el mes d'abril». I això jo crec que en aquest Parlament no ho podem permetre. Primer, que som, en part, culpables que no hi hagi encara una legislació sobre la televisió local, no som els grans culpables, però també ho som en part; i segon perquè el pòsit que ha arribat a tenir la televisió local al nostre país és molt important, i no podem malmetre'l per un acte, que insisteixo, a la llarga, no sabem si és més o menys correcte, però sí que sabem que és excessivament opac.

I per tant estem satisfets de l'acord a què s'ha arribat amb el Grup Socialista, Grup d'Iniciativa i el Grup Popular, perquè les tres preocupacions que hem exposat creiem que amb l'acord tenen vies de solució, i especialment la de l'opacitat perquè l'acord ens portarà transparència.

Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Recoder.

El Sr. Recoder i Miralles

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Carbonell, jo estic totalment d'acord amb la importància d'aquesta qüestió de la digitalització de la ràdio i la televisió locals, de la digitalització, en general i, per tant, escolti, no puc més que subscriure les seves paraules i la sensibilitat que vostè ha intentat traslladar a la cambra, amb la interpellació de fa dues setmanes i amb la Moció d'avui.

I com que estic d'acord amb la importància d'aquesta qüestió, doncs, penso també que ho hem de fer bé, que és el que ens demana vostè de forma genèrica, en la seva Moció, però de manera molt especial en el seu punt primer.

Ara bé, a continuació, vostè diu que hem de retirar el Projecte de planificació. I jo, francament, em pregunto: per què ho hem de fer, això? És que no està ben fet el Projecte? És que no l'ha fet qui l'havia de fer? Jo penso que s'està fent bé i s'està fent suficientment bé per garantir que aquest procés de migració es pugui fer causant els mínims perjudicis possibles. És una solució, és una proposta de planificació que dona solució de continuïtat a les ràdios i televisions locals existents, i, a més, permet molta més capacitat.

Miri, aquest cap de setmana es va produir un esdeveniment com era el Congrés Biannual de la Federació de Ràdios Locals de Catalunya, i, escolti, llegint la informació que ha sortit als mitjans de comunicació, que he intentat –per altres qüestions, doncs, que vostè coneix– seguir de molt a la vora, la sensació generalitzada dels representants de les ràdios locals va ser de tranquil·litat davant del procés, i més després dels compromisos que els representants del Govern de la Generalitat varen adquirir. Per tant, no entenc que ens haguem de preocupar per com s'estan fent les coses, sinó al contrari, crec que hem d'estar força tranquils.

Vostès ens proposen que retirem el Projecte –o ens ho proposaven, perquè ara, amb la transacció de la qual teníem coneixement, renunciem a aquesta proposta de retirada– i ens diuen que ho faci el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Hi ha una certa tendència, una certa constant –abans ho hem vist– a traslladar tota una sèrie de decisions i competències que pertoqueu al Govern de la Generalitat al Consell de l'Audiovisual. Escoltin, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya va ser impulsat pel Govern de Convergència i Unió. Vàrem impulsar en el seu moment, el primer Consell de l'Audiovisual que es va crear a l'Estat i que només tenia un precedent pròxim a l'estat veí, com era l'Estat francès. Per tant, els primers defensors del CAC som nosaltres, el primer Grup polític amb interès a impulsar el Consell de l'Audiovisual –i sé que ho compartim amb la resta dels grups de la cambra–, però almenys deixi'ns que com a mínim ens posem els primers, si volen, amb tots vostès al costat.

Però miri una cosa, en el tema de la digitalització arrosseguem un dubte existencial que va resoldre la legislació de l'Estat des d'una perspectiva amb la qual nosaltres no estàvem d'acord. I és que, com que en el moment que es van fer la Constitució i l'Estatut d'autonomia això de les telecomunicacions era una qüestió absolutament secundària, no es va tractar, i per tant, residualment la competència ha passat a l'Estat; si més no això és el que va decidir el senyor Borrell, que suposo que el recorden vostès quan era ministre i era encarregat... (*Veus de fons.*) Escolti, és així, i era l'encarregat de definir el procés de liberalització, i nosaltres ho estem patint.

I per tant, en aquest moment existeixen dubtes seriosos sobre aquell terreny opac, confús, que se situa entre el que són telecomunicacions o control de l'espai radioelèctric i el que és audiovisual pròpiament.

Bé, aquesta qüestió se'ns planteja també a nivell de Catalunya, i és per això que el Govern de la Generalitat, d'acord amb el Consell de l'Audiovisual, va encarregar un informe a la Comissió Jurídica Assessora, al nostre Consell d'Estat, perquè determinés què és allò que és competència del CAC i què és allò que és competència del Govern de la Generalitat.

Aquest Informe està en aquest moment en procés d'elaboració, i jo entenc que, d'alguna manera, afecta el punt segon, aquests que vostès ens proposen: com és l'Informe sobre planificació del Servei de Ràdio i Televisió Digital a Catalunya, que ha d'elaborar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Estem preocupats, i coincidim amb vostès en la precarietat de la legislació en matèria de televisió local, però és una precarietat que torno a dir que estem patint a Catalunya, però diguem-ne que no és una precarietat que nosaltres hem volgut, perquè venim gastats d'una llei de televisions locals que –els ho torno a recordar– varen fer vostès quan governaven i va fer el senyor Borrell. I és una llei que en aquell moment ja vàrem estar tots d'acord que era una llei insuficient, fins i tot les associacions que agrupen les televisions locals del nostre país.

Bé, dit això, penso que la transacció que ens proposen, les excepcions o si més no la interpretació que el nostre Grup Parlamentari fa és assumible, i per tant crec que donem un pas endavant en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per a posicionar-se, senyor Carbonell...

El Sr. Carbonell i Abelló

Des de l'escó. Jo crec que el millor seria que el secretari de la Mesa pogués llegir la Moció, la transacció entre els grups; per tant, sabríem molt bé què és el que votem. Solament recordar que en la Moció fem referència a l'article 10, lletra *a*, de la Llei 2, del 2000, de creació del Consell Audiovisual de Catalunya, en què es reconeix la facultat, que el CAC pot elaborar informes si el Parlament o el Govern així ho demana. I de fet, el que avui anem a votar és que el CAC pugui elaborar un informe, que al nostre parer és estratègic, sobre el desplegament, la migració i el pas de la televisió analògica a la digital en el camp de les televisions, ràdios locals. Però jo crec que el millor seria que el secretari de la Mesa pogués llegir la Moció, tal com ha estat la proposta, tal com ha estat acordada.

El president

Així es farà. Té la paraula el secretari quart de la Mesa.

El secretari quart

«Transacció entre els grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Popular i Iniciativa Verds sobre la Moció, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el Projecte de Llei de televisions digitals i les esmenes presentades.

»El Parlament de Catalunya,

»1. Manifesta la importància que té per Catalunya aconseguir que el procés de la televisió i ràdios analògiques a digitals es faci amb el màxim diàleg i acord amb totes les administracions i operadors implicats.

»2. Proposa que en el termini de dos mesos el Consell Audiovisual de Catalunya, d'acord amb l'article 10, lletra *a*, de la Llei 2/2000 del Consell Audiovisual de Catalunya, elabori un informe sobre la planificació del Servei de Ràdio i Televisió Digital a Catalunya que faci possible que les televisions i les ràdios locals puguin

participar amb garantia en la migració vers el sistema digital.

»3. Manifesta la seva preocupació per la precària situació legal de les ràdios i televisions locals i demana amb la màxima urgència la seva regulació.»

Ve firmat per tres representants d'aquests tres grups parlamentaris.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Passem, per tant, ara, a la votació d'aquest text que ha sigut llegit.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha sigut aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'estat dels rius (tram. 302-00194/06)

El punt número 26 és la Moció referent al capteniment del Consell Executiu pel que fa a l'estat dels rius. (*Remor de veus.*) Té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font. (*Persisteix la remor de veus.*) Espero's un segon, senyora diputada... Prego als senyors diputats del passadís que siguin àgils. Prego silenci, si us plau! (*Pausa.*)

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. La casualitat ha fet que avui es debatís i es posin a votació dos textos amb uns objectius molts similars a dos parlaments diferents, l'europeu i el català. I han passat unes hores des que s'ha votat a Europa. A hores d'ara ja sabem que els socialistes a nivell europeu han renunciat a la seva postura inicial de frenar un Plan Hidrológico Nacional, irracional i insostenible, que planteja prendre l'aigua de l'Ebre sense tenir en compte les greus i negatives repercussions que pot tenir des d'un punt de vista ambiental, econòmic i social.

La votació d'avui al Parlament europeu ha posat pals a les rodes a una feina feta durant mesos i mesos per molta gent, però sortosament –sortosament– el carro no se n'ha pas anat pel pedregar: el carro de les justes reivindicacions per una gestió sostenible de l'aigua segueix en marxa.

No volem estar-nos de recordar una cosa que avui sembla que s'estigui oblidant: i és que els únics responsables que el Plan Hidrológico Nacional es tiri endavant són el PP i Convergència i Unió que hi dona suport.

Des d'Iniciativa, a través del nostre treball amb els diputats verds europeus hem treballat per tal que l'esme-

na que avui s'ha votat hagi arribat on ha arribat, i des d'Iniciativa, i junt amb la gent de l'Ebre i amb els verds europeus continuarem insistint-hi.

En certa manera estem esperançats, perquè d'entrada el text que s'ha aprovat, tot i que evita posicionar-se en concret sobre el Plan Hidrológico Nacional, diu que no es donarà finançament a aquells plans que siguin insostenibles, i el Plan Hidrológico Nacional ho és. Per tant, tenim l'esperança que d'aquí uns dies o uns mesos quedarà clar el rebuig específic del Parlament europeu a finançar aquest projecte. Mentrestant, en l'altre Parlament, en el Parlament nostre, en el català, creiem que seria bo que féssim un posicionament al respecte. Creiem que és un bon moment per dir que no volem que es gastin diners públics en un projecte com aquest que té per objectiu beneficiar uns quants, uns privats, uns poderosos, tot fent mal, tot causant perjudicis a un territori molt ampli, tal com ja s'ha enumerat a bastament i no crec que sigui el debat d'avui.

És per això que plantegem aquesta Moció d'avui que recull, d'una banda, unes propostes relacionades amb aquest Plan Hidrológico Nacional; d'altra banda... (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau!

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies. D'altra banda, planteja propostes de cara a polítiques d'estalvi. Planteja també propostes per evitar episodis com els que s'ha donat a molts rius del nostre país, com els que recentment es van donar a l'Ebre amb la contaminació per mercuri. I finalment, un altre bloc de respostes relacionades amb l'aigua en els nostres aqüífers.

Volem destacar significativament els primers punts, sobretot pel dia que estem vivint avui, en el qual, a part de demanar que el Parlament, de dir que el Parlament europeu dona suport a les reivindicacions contràries al Plan Hidrológico Nacional, demanem que hauríem d'incidir, que el Consell Executiu hauria d'incidir en les instàncies europees, que bé que es mou el Consell Executiu com altres vegades per altres tipus d'interessos, per tal que rebutgin la participació de la Unió Europea en el finançament del Plan Hidrológico Nacional o en cas que no es tirés endavant tot conjuntament –que també podria ser–, tampoc en cap dels seus projectes parcials.

Plantegem, també, que es desactivi l'actual PIDE perquè està associat a la realització de transvasaments dins el Plan Hidrológico Nacional, que nosaltres no compartim. Creiem que, al contrari, el que s'hauria de fer seria executar-ho dintre del Pla Territorial Parcial de les Terres de l'Ebre.

Les mesures d'estalvi les poden prou veure vostès: des de fiscalitat ecològica, campanyes de sensibilització, aspectes relacionats amb dissenys d'aparells per facilitar la reducció del consum d'aigua. I en el cas dels episodis de contaminació, doncs, d'entrada plantegem una cosa que creiem que és viable, factible i que seria bo

que se li donés suport, evidentment, com a tota la Moció: nosaltres plantegem que en dos mesos es presenti una proposta, un programa de reforma legislativa presupostària i organitzativa que tingui per objectiu evitar el risc continuat d'episodis de contaminació dels rius, obligacions per a les empreses, controls, coordinació amb els diferents departaments, institucions i entitats, que ja es va veure a finals d'any i principi d'aquest que les coses no funcionaven, etcètera.

Nosaltres creiem que aquesta és una moció que, si realment des del Grup de Convergència i Unió es va dir sempre que es creu en la sostenibilitat, i des del Grup Popular ara també ho han incorporat en el seu llenguatge, seria bo que es plantegessin evidentment de donar-hi suport, que això és el que nosaltres esperem.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Nosaltres havíem presentat quatre esmenes per intentar millorar la gestió de l'aigua a Catalunya, però ja veig que avui parlarem d'un tema més actual, o parlarem de l'únic tema que veig que es vol parlar avui en aquesta cambra.

Nosaltres, lògicament i evidentment, donarem suport a un títol tan suggestiu com el que encapçala aquesta Moció que diu: «El Parlament de Catalunya dona suport a les reivindicacions contràries al Pla Hidrològic Nacional.» Lògicament? Perquè el PSC sempre ha votat en contra del Pla Hidrològic Nacional, malgrat que a algú li emocioni parlar de no sé quines incoherències. El PSC ha votat sempre en contra del Pla Hidrològic Nacional... (*Remor de veus.*)

M'agrada veure tan públic, però m'agradaria acabar, eh?

El PSC ha votat sempre en contra del Pla Hidrològic Nacional: a Catalunya, en aquest Parlament, a Madrid, i avui ho ha fet a Europa. Algú sembla que no se n'ha assabentat, però avui a Europa els diputats del PSC han votat contra el Pla Hidrològic Nacional per l'agressió que suposa al territori; altres no poden dir el mateix. Altres no poden dir el mateix: que no van votar en contra del Pla Hidrològic Nacional.

Hi ha qui continua veient incoherències, contradiccions en el fet de dir que pot faltar aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona. I no ho diem nosaltres: ho diuen les estadístiques. Vostès no han mirat els embassaments que estan a menys del 25%? No és incoherent dir que pot faltar aigua a l'àrea metropolitana i dir, en canvi, que estem en contra que això és solucioni amb aquest transvasament i amb aquest Pla Hidrològic que planteja el Govern del PP?

No hi ha cap contradicció en aquest tema i ho seguim mantenint. Hi ha problemes de garantia a l'àrea metropolitana, però això no és solucionarà amb aquest Pla Hidrològic que atempta contra el territori, atempta con-

tra les Terres de l'Ebre, atempta contra la part catalana de la conca de l'Ebre. (*Remor de veus.*)

Per tant, nosaltres deixem clar que votarem avui i sempre, el PSC, contra aquest Pla Hidrològic Nacional i contra aquest macrotransvasament.

En el segon punt, estem bàsicament d'acord a desactivar l'actual PIDE, perquè sembla que el Govern català ho vol fer tot a través del PIDE: Vol controlar la qualitat de l'aigua, vol fins i tot disminuir la quantitat del transvasament que està fixat per llei, ja que no ho va aconseguir amb el seu suport, amb el PP, vol que el PIDE disminueixi el volum de transvasament, fins i tot voldrà que el PIDE faci carreteres, faci escoles. El PIDE, si vostès llegeixen el Pla Hidrològic Nacional, diu: «Con la finalidad de asegurar el mantenimiento de las especiales condiciones ecológicas del Delta», res més: res més. El PIDE només té una funció, va ser un petit caramel que els van donar, no és res més. No canviarà res, el PIDE no canviarà el Pla Hidrològic.

Per tant, d'acord, senyora Bet Font, desactivem el PIDE, el PIDE no és per això.

El tercer punt: «Portar a terme les mesures necessàries per incorporar una nova cultura de l'aigua.» Hi estem bàsicament d'acord. Al punt *a* ens abstindrem perquè no creiem que sigui el moment de plantejar una nova fiscalitat. Però nosaltres li presentem una nova esmena (*remor de veus*), una esmena per insistir en aquest tema, que seria el de fixar cabals ecològics. Em sembla a mi que aquest és un punt important: comencem a gestionar l'aigua a Catalunya en les competències que tenim. I una cosa clau important que no ha fet el Govern català, fàcil, i que no ho ha fet, és començar a fixar els cabals ecològics mentre discuteix a nivell europeu no sé quin pla hidrològic; però, els cabals ecològics no els ha fixat.

Nosaltres li proposem, a la diputada Bet Font, que accepti aquesta esmena que proposa fixar, determinar quin és el cabal ecològic dels nostres rius per començar a parlar de la qualitat.

Un tema molt concret –un tema molt concret i preocupant perquè no s'ha fet res– és el de la contaminació per mercuri del riu Ebre, que va tenir lloc a finals de desembre i principis del mes de gener, no s'ha fet res: no s'ha incrementat el personal, no s'hi han picat mitjans, no hi ha més estacions de control... Això pot passar demà passat i no passa res. No s'ha fet res. Nosaltres proposem que això, aquest text, pugui millorar. I amb les nostres esmenes el que li demanem és que s'estableixi un nou marc de col·laboració entre l'Agència Catalana de l'Ebre i la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, un marc real de gestió i de col·laboració, amb un intercanvi de dades que permeti una major eficàcia, un major control sobre la qualitat i que això no es torni a produir.

I, sobretot, un tema molt important és que s'incrementin d'immediat els mitjans tècnics i humans de les unitats d'inspecció i control de l'Agència Catalana de l'Aigua, tant a les Terres de l'Ebre com a les terres de Lleida.

I li ho dic, perquè, en aquests moments –segurament que no ho sabran la majoria dels diputats aquí presents,

però—, per controlar la qualitat del riu Ebre català, per controlar els abocaments de les empreses, per controlar la situació ecològica del Delta, etcètera, l'Agència Catalana només té quatre inspectors—quatre inspectors— per controlar tot això. Nosaltres demanem que això s'incrementi.

I la darrera esmena fa referència a una qüestió de procediment en el tema de la protecció dels aqüífers.

Per tant, nosaltres recolzarem, bàsicament, aquesta esmena que creiem oportuna, i simplement ens abstindrem en el punt a, del punt tercer, perquè creiem que no és el moment de plantejar aquestes qüestions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció, presentada, diguem-ne, d'una forma especialment oportuna pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, ens sembla una gran proposta. És d'aquelles que li agraden al senyor Rull: concretes, d'acord a impulsar les tasques del Govern, i, per tant, que no tindran—ho espero— cap problema a donar-hi suport, perquè ens sembla tan coherent... Ens semblen unes propostes «tan encertades» per resoldre els problemes de l'aigua, unes propostes «tan bones» que..., vaja, és que em sorprendria que ningú pogués no donar-hi suport.

Nosaltres, que sempre votem al marge del que facin els altres—votem en funció del que creiem que toca fer a cada moment—, malgrat que hi hagi qui sembli que això no li acabi d'agradar, hi donarem suport.

Perquè, evidentment, ens semblen unes bones propostes a les quals hi hem fet, com sap la senyora Bet Font, algunes petites esmenes, que ens han estat bàsicament acceptades; per exemple, quan plantejava que l'objectiu havia de ser aconseguir 150 litres de consum. Som conscients que l'esperit de la Moció volia dir, doncs, com a màxim. Evidentment, hi han barris de Barcelona—per exemple, Nou Barris— que s'estan consumint 90 litres; per tant, el que no pretenem és augmentar el consum. No ho pretén ningú, augmentar el consum enlloc, sinó, al contrari, doncs, fer un esforç per reduir-lo.

Són propostes que també..., algú podria entrar en allò que és que n'hi ha una que ja està presentada en una proposició, que ja es pot discutir... Escolti, el que compta és el que hi ha. I en aquests moments, doncs, hi han unes propostes coherents, senzilles, clares, que s'hi pot estar a favor o s'hi pot estar en contra, però, al cap i a la fi, jo crec que, doncs, cada punt el que toca és discutir el que es presenta, respectant la voluntat del Grup que ho presenta.

I, per tant, doncs, nosaltres el que hem fet és intentar postillar, millorar en el que modestament hem estat capaços, aquestes propostes. En alguns temes que, efectivament, com deia, doncs, també hem, ja, presentat com a proposició no de llei, també, no només pel que

fa a l'estalvi d'aigua, sinó en tot el camp, doncs, que parla de la qualitat d'aigua dels rius, del control de les aigües dels rius, d'incrementar els controls i de fer que aquells que, d'alguna manera, utilitzen l'aigua dels rius per a usos industrials i que després en fan els abocaments que en fan, doncs, que tinguin els mecanismes per corregir-ho, que tinguin els mecanismes per controlar-ho; que en el cas que hi hagi abocaments indeguts, doncs, siguin ells mateixos els que assumeixin el cost.

Bé. Jo crec que són temes que també hem discutit a bastament. Tot el que fa referència a l'ús excessiu, sobre l'explotació dels aqüífers, també n'hem parlat a bastament. Però és, una vegada més, que hi ha un grup que proposa una sèrie d'elements que poden ser útils. Nosaltres en el seu moment, doncs, varem fer propostes, en alguns casos, efectivament aprovades, com tot el que fa referència al runam salí del Pla del Bages. En altres casos són propostes que entenc molt senzilles i que mai han estat aprovades. I com que en qualsevol moment, doncs, les tornarem a presentar, algú dirà: «Això ja ho va presentar.» Sí, però és que no entenem com no s'ha aprovat..., per exemple, com el Govern no ha decretat que quan un senyor es fa un xalet, es fa una torre, molt legítimament, i vol tenir un jardí, molt legítimament, doncs, se li digui: «Escolti, si vostè vol tenir el jardí, doncs, es gasta 50.000 pessetes més, fa un dipòsit per recollir les aigües pluvials i rega amb les aigües pluvials.»

Doncs, són propostes senzilles i tendres, diguem-ne, que, moltes vegades es perverteixen per altres interessos. (*Remor de veus.*) Nosaltres, evidentment—evidentment—, ja hem dit tot el que havíem de dir sobre les votacions que hi han hagut pel que fa al Pla hidrològic, que s'han produït avui a nivell de Parlament Europeu. I, per tant, no tornarem a entrar-hi. Queda clar quina és la nostra postura. I el que demanem és que tothom es regeixi, doncs, pel que diu el text, que és molt clar, que és molt concís.

I demanaríem específicament al Grup de Convergència i Unió—que ens temem, doncs, que no hi donarà suport— que hi han algunes propostes que són molt clares, que no entenem que no hi donin suport. El que demanaríem és que s'ho replantegessin, si més no, que aquells punts que poden compartir, doncs, que hi donin suport, perquè, d'una forma unànime, doncs, anem treballant—cadascú des del seu lloc, als que els toca governar des del Govern, i als altres, doncs, fent les propostes— per millorar i per estalviar-nos si, finalment..., que saben perfectament quina és la nostra proposta i tenim l'esperança que no acabi sent, però, si finalment s'ha de portar poca o molta aigua de fora, que sigui la mínima possible, que s'hagi fet la política hídrica més adequada i més convenient des de la gestió del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor president, voldria dir-li..., destacar una petita errada que hi ha al butlletí de sessions, a la transcripció del que ha sigut la nostra esmena: nosaltres parlem del «25 de juliol del 2000» i hi fica «25 de juliol del 20002». A fi de comptes, l'errada és tan petita que és de divuit mil anys i no té importància.

El president

Molt bé. Ho tindrem en compte.

El Sr. Luna i Vivas

El nostre Grup Parlamentari ha presentat una única esmena de modificació al contingut d'aquesta Moció que avui presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds en el si d'aquesta cambra. I ho hem fet amb el convenciment que l'esmena que presentem recull el sentit majoritari dels representants dels ciutadans de Catalunya, representats en aquesta cambra. M'estic referint a l'acord subscrit pels representants dels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Partit Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, i, evident, el Partit Popular a la Comissió de Recursos Hídrics sobre la situació de disponibilitat d'aigua, present i futura a Catalunya, signada el 25 de juliol del 2000.

Des del nostre Grup Parlamentari, entenem que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds presenti aquesta Moció, principalment, perquè no va subscriure o no té responsabilitats d'aquell acord en referència als recursos hídrics, que, tant el Grup Socialista –ho torno a reiterar– com Convergència i Unió i nosaltres mateixos, vam signar. Com entenem també que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no ho va signar, no té la mateixa responsabilitat de poder assumir aquests principis.

Per tot això, senyores i senyors diputats d'Iniciativa per Catalunya Verds, entendran que nosaltres defenséssim el contingut de l'acord, que hem esmenat o a què hem presentat l'esmena, defensant i representant una àmplia majoria d'aquest Parlament de Catalunya i encara amb més contundència quan els béns europeus que avui bufen ens estan donant la raó, materialitzant en l'actualitat un ampli acord de l'aigua que té a veure, i molt en especial, amb l'acord que es va fer pels grups que he esmentat anteriorment.

Nosaltres som partidaris de respectar els pactes i de portar a terme la defensa dels interessos del nostre país i no de rebutjar les ajudes que vénen de fora. Ajudes que tenen a veure amb una àmplia i ambiciosa millora d'infraestructures, i, per tant, d'augment de la qualitat dels serveis dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I que la condició indispensable perquè aquests recursos econòmics puguin arribar és el compliment estricte d'un pla sostenible mediambiental que no vingui a perjudicar el medi natural.

I –ho torno a repetir– no nos fa cap por –cap por, al nostre Grup Parlamentari– que realment la condició que aquests fons vinguin sigui a través del compliment estricte d'aquest suport o d'aquestes mesures sosteni-

bles, perquè estem convençuts que el Govern del Partit Popular, el Govern central, ha fet un gran treball i un gran esforç perquè puguin tirar-se endavant aquestes ajudes i es puguin complir totes aquelles mesures en temes mediambientals i sostenibles.

Però també és ben cert que la Moció que vostès presenten va més enllà del Pla hidrològic o Plan Hidrológico Nacional. Però estaran d'acord amb mi que la majoria del contingut de la seva Moció es troba en aquest acord de l'aigua a què abans jo feia referència. I és des d'aquesta Comissió de Recursos Hídrics on s'ha de continuar treballant, vivint el consens i fomentant acords entre tots els grups parlamentaris per tal de l'aprofitament en totes les línies de treball obertes i que tenen una connotació en aquesta Moció que avui presenten.

És aquesta la invitació que, des del nostre Grup i amb la nostra esmena única de modificació, volem fer al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, perquè accepti aquesta esmena per tal de poder continuar treballant conjuntament en la Comissió de Recursos Hídrics.

I a ningú li ha de saber greu rectificar postures que, com hem pogut veure en el Parlament Europeu ha fet, avui, el Grup Socialista. Perquè l'únic que ha fet el Grup Socialista és tornar una altra vegada enrere, a ratificar l'acord que va tindre del Pacte de l'aigua. Per tant, vostès no han fet res més ni res menys que complir lo que aquell dia, 25 de juliol del 2000, van fer.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens toca, a nosaltres, presentar, defensar la nostra esmena. És una esmena, si em permeten el qualificatiu, reforçada per la coherència d'un discurs que ha estat exactament el mateix en aquest Parlament, és exactament el mateix a les Terres de l'Ebre, és exactament el mateix a les comarques de Girona, és el mateix al Congrés dels Diputats i ha estat el mateix en el Parlament Europeu. Aquest mateix Pacte de l'aigua que nosaltres proposem com a esmena alternativa a la Moció d'Iniciativa per Catalunya Verds, al mateix temps, simbolitza –permetin-m'ho– la tirallonga de despropòsits, de frivolitat i de demagògia que un dels grups que ha intervingut, concretament el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ha plantejat durant la tramitació de tot aquest Projecte.

Els parlava que era un acte de coherència, i un acte de coherència, justament, respecte la Moció que planteja Iniciativa per Catalunya, perquè aquell Pacte de l'aigua parlava de mesures d'estalvi a nivell de pràctic, parlava de gestió sostenible del recurs de l'aigua, parlava de la incorporació de les noves tecnologies, parlava de totes les possibilitats que hi ha al servei d'un desenvolupament sostenible, al servei d'una gestió sostenible de l'aigua. I els comentava, al mateix temps, que aquell Pacte de l'aigua va ser l'inici d'aquesta tirallonga de despropòsits.

El primer que va passar –i permetin-me que ho recordi com a signant d'aquell document– va ser que un dels tres grups signants el va trencar: un dels tres grups signants «unilateralment» va renunciar als continguts d'aquell acord. En aquell acord es deia que a Catalunya, a les conques internes, hi havia un dèficit estructural d'aigua en base al qual es preveia tot un seguit de mesures. Jo he sentit el president del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi en una entrevista a la ràdio –en una entrevista a la ràdio– dient que res de dèficit estructural, simplement un dèficit merament estacional. I això és el que els ha portat, a vostès, a practicar tota aquesta tirallonga de confusió. I, vostès, permetin-m'ho, han fracassat terriblement. Només tenien una missió encomanada, que era convèncer el PSOE, tal com havien plantejat aquí, de canviar una determinada tendència. I han fracassat simplement en aquesta única responsabilitat que hi havia.

Han quedat dues coses molt, molt clares –dues coses clares. La primera: la seva capacitat d'influència en el PSOE és nul·la, és mínima, és zero. Com pretenen avui demanar, fer que el Parlament de Catalunya demani al Parlament Europeu que s'ho replantegi tot plegat a les instàncies europees, si vostès mateixos són incapaços de convèncer el seu Partit de referència, el Partit que els fixa sistemàticament la posició? (*Remor de veus.*) Potser seria més coherent, per part del Grup Socialista, de demanar que el PSOE canviés de posició. El seu castell de naips, el seu castell de cartes, simplement, en aquests moments ha quedat absolutament «esbufat»; s'ha vist que darrere no hi havia res. I saben què en quedarà, de tot plegat? Volen que els digui què en quedarà, de tot plegat? En quedarà haver jugat amb els sentiments, amb les passions de la gent que s'estima la seva terra, de la gent que s'estima el seu país. (*Diverses veus increpen l'orador.*) I això, evidentment, no es pot fer.

També ens demanen en aquesta iniciativa –i vostès hi votaran a favor– que es desballesti el PIDE, que es desballesti el Consorci del Pla integral de defensa de l'Ebre. No en tenen prou? Nosaltres ja vam comentar en el seu moment que sabíem del cert –ho sabíem del cert– que si algun dia el PSOE governés l'Estat espanyol no modificarien ni una coma al Pla hidrològic estatal. I han avançat..., és a dir, ens ho han demostrat més aviat del que ens pensàvem; ens ho han demostrat avui. I és aquí quan les esmenes de Convergència i Unió prenen més força i prenen més contingut, les esmenes que plantegen estacionalitat, les esmenes que plantegen garantia ambiental, les esmenes que permeten que el PIDE decideixi, reguli quina és l'aigua que es detreu i quina és l'aigua que no es detreu. I fins i tot, malgrat això, avui continuen insistint en aquestes mateixes esmenes.

Escollin, la política necessita sobretot seriositat, sensatesa, coherència. En qualsevol cas, vostès continuïn aquest joc de la confusió, de la demagògia i de la frivolitat. Mentrestant nosaltres, senyores i senyors diputats, continuarem governant.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. La senyora Bet Font té la paraula, si m'ho permeten... (*Remor de veus.*) Prego silenci, si us plau. (*Pausa. Persisteix la remor de veus.*) Esperí's, esperí's. (*Pausa.*) Pot parlar, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Des de la coherència inqüestionable d'Iniciativa per Catalunya Verds (*rialles*), començaré precisament per les esmenes que s'han defensat en darrer lloc, les esmenes presentades pel Grup Popular i per Convergència i Unió. Vostès, en el moment de presentar aquestes esmenes, ja sabien que no tenia cap sentit presentar-les: nosaltres no vàrem signar el pacte de l'aigua; per tant, no els les podíem acceptar. El que pretenien vostès en aquell moment era tirar pilotes fora, treure l'atenció d'aquestes files, que és on precisament hi ha la responsabilitat que s'estigui tirant endavant aquest Plan hidrológico nacional. No sé si se n'ha de dir «coherència» o «incoherència», però el que sí que hi ha és una certa hipocresia, que jo crec que, amb les paraules que s'han dit en aquests últims torns, doncs, no podem deixar de mostrar que nosaltres no hi estem gens d'acord.

De les altres esmenes, que, com s'ha dit, eren presentades amb un to més positiu, nosaltres acceptarem les esmenes 1 i 3 del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè incorporen dues idees positives i interessants, com són els cabals ecològics i el domini públic hidràulic. En canvi, no acceptarem les esmenes 2 i 4, perquè el que fan és dir, si fa no fa, el que deïem nosaltres, i preferim que es posi a votació el text original.

De les esmenes d'Esquerra Republicana, acceptem la 1, la 2 i la 4, tenint en compte que la 1 i la 2 el que fan és millorar el text que nosaltres plantejàvem, i la 4 és una proposta nova. I, en el cas de l'esmena 3 d'Esquerra Republicana, hem fet una transacció, perquè el text que hi havia, doncs, crèiem que mereixia uns certs matisos, tenint en compte que en el cas dels regadius, quan es plantejaven ajuts a la pagesia, ja n'hi ha per a la modernització de regadius, i, per tant, el que plantejem és que es potenciïn. I així mateix també hem canviat una miqueta el que fa referència a l'ús d'aigua procedent de depuradores, en el sentit que hi hagi sempre les garanties ambientals i sanitàries.

Nosaltres creiem que, amb aquestes esmenes incorporades, la Moció que posem a votació avui contempla quatre aspectes de la gestió de l'aigua que són importantíssims, que aquests sí que són basats en la sostenibilitat, no les que es defensen en molts casos, que quan es diu que el Plan hidrológico nacional complirà els criteris de sostenibilitat..., si una cosa ja és incompatible amb l'altra!, no pot ser que es compleixin les dues coses. Per tant, nosaltres aquí sí que reclamem novament coherència i esperem que hi hagi el suport dels grups d'aquesta cambra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem, per tant, a votar...

La Sra. Camps i Torrens

Senyor president, per recordar-li la votació separada de l'apartat *a* del punt 3, i també per demanar-li, per contradiccions directes del senyor Rull amb el que jo havia dit anteriorment...

El president

A veure, esperi's, perdó... De l'apartat *a*...

La Sra. Camps i Torrens

...del punt 3.

El president

...del punt 3. També havia insinuat –no sé si ho volia així–..., que era l'apartat *d* del número 5, al final. No la volia separada?

La Sra. Camps i Torrens

No, no. Només l'apartat *a* del punt 3.

El president

Perfecte, endavant.

La Sra. Camps i Torrens

I, amb relació al que ha dit el senyor Rull, jo no sé si no m'he explicat bé o no m'ha sentit bé: nosaltres no hem trencat cap pacte del dia 25 de juliol de l'any 2000. Ja li ho he dit: nosaltres continuem creient que hi ha problemes de reserves i de garanties a l'àrea metropolitana. No em deu haver sentit bé.

I, senyor Rull, vostè pot parlar de la nostra capacitat d'influència al PSOE, però la seva capacitat d'influència al PP és nul·la, perquè el Pla hidrològic nacional... (*remor de veus*), el Pla hidrològic nacional continua parlant de 1.050 hectòmetres cúbics. És una gran influència, eh?, un gran èxit, senyor Rull.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyora diputada, moltes gràcies. (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyores i senyors diputats, estem en el tram final d'una sessió llarga, com vostès poden comprovar. Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, molt ràpidament. Amb relació a aquesta qüestió, tres temes: nosaltres no anem plegats amb el Partit Popular a les eleccions; segon... (*remor de veus*), segona cosa, les modificacions substancials que hi ha hagut al Pla hidrològic; tercer, potser amb relació al compliment o no-compliment del pacte de l'aigua, suggeriria que respongués el president del seu Grup Parlamentari, que va ser qui va entrar en aquesta flagrant contradicció.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies a vostè.

Per tant, passem ara a la votació del text, integrant-hi les esmenes 1 i 3, del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi; la 1, 2 i 4, d'Esquerra Republicana, més l'esmena transaccional sustentada en la 3, d'Esquerra Republicana.

Primer, posarem a votació l'apartat *a* del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 65 en contra i 43 abstencions.

A continuació, la resta del text, amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social a Catalunya, especialment pel que fa a l'atenció a les persones amb discapacitats (tram. 302-00195/06)

El punt 27 és també una moció sobre la política social a Catalunya, especialment pel que fa a l'atenció a les persones amb discapacitats. (*Remor de veus.*) La presenta el Grup Popular, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Un moment... (*Pausa.*) Té la paraula, senyora Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat aquesta Moció amb l'objectiu de millorar el Programa d'ajuts d'atencions a persones amb disminució, que forma part de la cartera de serveis i prestacions, les prestacions econòmiques i les prestacions socials. I, dins d'aquest Programa, és fonamental per a la integració, per facilitar la integració social de les persones amb una disminució física, psíquica o sensorial..., amb l'objectiu de potenciar l'autonomia personal, en base a l'enfortiment de les seves capacitats conservades i completar les que tenen perdudes.

A part, l'objectiu també d'aquesta Moció és millorar el que és tota la tramitació i gestió de l'Administració de la Generalitat, a l'hora de poder prestar aquest servei i aquests ajuts amb eficiència i amb qualitat, perquè, com que concorren competències en diferents departaments, resulta que moltes vegades es veu afectada la prestació de servei per una manca de coordinació entre tots els departaments. I és en aquest sentit que la nostra Moció va adreçada a millorar aquests dos àmbits: la prestació i, després, la coordinació, l'agilització i la planificació dels departaments que tenen competències sobre aquesta matèria.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat una moció que té nou punts, i el primer va enfocat a reforçar els criteris destinats a garantir la continuïtat de les prestacions de l'atenció integral a les persones discapacitades, personalitzant els itineraris per adaptar-los a les necessitats canviants que es produeixen al llarg de la vida del beneficiari.

També considerem necessari que s'estenguin a tot el territori les competències atribuïdes a la Comissió Interdepartamental de Coordinació d'Actuacions de l'Administració de la Generalitat adreçades als infants i als adolescents amb disminucions, amb l'objectiu de gestionar les necessitats de la persona beneficiada de la prestació d'una forma integrada, així com de dotar-la dels instruments necessaris per dur a terme totes aquestes funcions.

Considerem que també és molt necessari implementar totes les polítiques d'integració escolar, així com també les polítiques d'integració laboral, i, sobretot, el que és molt necessari en aquest moment és incrementar els recursos de suports, tant humans com materials, per garantir la màxima normalitat possible en tots aquests àmbits.

Cal conjugar també i publicitar els criteris de prioritzar l'atorgament i concessió de les prestacions a favor de les persones discapacitades que tinguin reconegut el dret a percebre-les, amb el major o menor interès social, per evitar el que està passant darrerament, que és que, en no equiparar el que és prioritat social i el que és un interès social, resulta que es deneguen moltes sol·licituds per una falta de coordinació d'aquests dos criteris. I en aquest sentit considerem que és del tot necessari que es conjuguin ja els criteris de concessió de tots aquests ajuts.

Considerem que també és important establir els criteris d'atorgament de la línia d'ajuts per cobrir les despeses d'atenció a la fisioteràpia, psicomotricitat i logopèdia, amb independència del nivell educatiu del beneficiari, tot introduint les modificacions a la normativa vigent que siguin necessàries per incloure-les.

Crèiem també molt convenient que en els propers exercicis pressupostaris s'incrementin els ajuts i subvencions adreçats a la formalització de convenis de cooperació amb les associacions, fundacions i d'altres entitats sense ànim de lucre, així com adoptar totes les mesures que siguin necessàries per agilitzar els procediments conduents al reconeixement i percepció de les prestacions i, de forma especial, garantir que el termini que transcorre entre la sol·licitud inicial de l'ajut i la seva percepció no sigui superior a tres mesos. En aquest sentit, hem acceptat una esmena del Grup de Convergència i Unió perquè s'estengui a cinc, tot i que nosaltres preteníem que a tres, però considerem que és més convenient avançar per aquesta línia.

Per altra banda, haig de dir que han presentat esmenes els grups d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i el Grup Socialista. Aquestes esmenes han estat acceptades pràcticament en la integritat, que han quedat recollides en un text transaccional que ara lliuraré a la Mesa, i considerem molt important el fet que..., les esmenes que han estat incorporades al text, que enriqueixen, sens dubte, el text de la Moció, per tal que es

pugui presentar un projecte d'avaluació... Bé, ja les defensaran, però creiem que és necessari que..., tant pel que fa a presentar aquest projecte d'avaluació per veure quines són les polítiques que actualment s'estan aplicant amb nivells de qualitat i veure també quines són les seves mancances a l'hora de poder-les corregir. I, en aquest sentit, hem acceptat l'esmena número 3, que ha quedat transaccionada, la número 1, la número 2, la número 3, en part, la número 4, també en una part ha quedat feta una transacció, la número 5 i la número 6 no l'acceptem, perquè no hem arribat a un acord quant als termes en què podia quedar recollida la Moció transaccional.

És per aquest motiu que pràcticament s'han incorporat totes les esmenes presentades per aquests tres grups, i després unes esmenes de matisació que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, també han quedat recollides en un text de la Moció, que ara mateix lliuro a la Mesa.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Esteller. Per tant, el que queda en votació és tot aquest text transaccional i decauen la resta de l'esmenes. Gràcies.

Els grups que han presentat esmenes... N'han presentat tots els grups. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'ilustre diputat senyor Martí Sans. (*Remor de veus.*)

El titular de la Moció accepta esmenes o transacciona esmenes, aquelles que no accepta, no es posen a votació.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de res he de dir que el motiu que presentem aquestes esmenes conjuntament el Grup Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya és que va haver-hi un malentès amb la senyora Esteller quan es van reunir amb el sector, i pensàvem que aquesta interpellació la podíem fer conjuntament. Hi va haver un malentès i no passa res, però això ha fet que, per reforçar la idea que nosaltres havíem tingut, presentéssim conjuntament les esmenes els tres grups.

Les esmenes, les hem fetes a partir de la Moció que ha presentat la senyora Esteller, que ja era una bona Moció. El que passa és que ens l'hem mirada detingudament i hi hem fet aportacions –jo crec que molt interessants– que han millorat substancialment aquesta Moció.

Hem pogut introduir que es presentés en el termini d'un any una avaluació de l'aplicació de la Lismi a Catalunya, cosa totalment important i llargament reivindicada, que es fes una avaluació sobre la integració de discapacitats a l'escola reglada, a l'etapa obligatòria i a la postobligatòria, i també de la inserció laboral que s'aconsegueix. D'acord amb la senyora Esteller, ho hem posat en el programa d'ajuts, amb independència de l'edat del beneficiari. També hem introduït millores en el text, perquè, fent sortir la paraula «concerts» que no sortia, i un punt en què deïem que «en el proper Pla

d'actuació social, planificar els recursos i programes per a les persones amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials, en una sectorització territorial, i introduir la concertació amb els proveïdors de serveis.»

No tot ho hem pogut introduir, però a mi em sembla que surt una bona moció. El que passa –i li ho he de dir amb tot el «carinyo» del món–, senyora Esteller, és que vostè tenia dues oportunitats avui, dues sortides. Una de dir: vaig a totes amb PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa, o busco una moció aprovada per tothom. I les esmenes, molt petites, que ha acceptat de Convergència i Unió li han rebaixat fins i tot una mica el seu text amb els verbs, li han rebaixat una mica fins i tot el seu text amb els verbs. Però això no li ho critico. Vostè ha pres aquesta opció, sabia que podia guanyar igual sense el suport de Convergència i Unió i ha optat per això.

També li he de dir que reconec que aquesta segona opció li ha permès insistir més amb el Grup de Convergència i Unió i aconseguir algunes coses que potser no s'haurien aconseguit en una altra situació. En tot cas, s'ha fet, jo penso que una bona feina, que haurem de vigilar, haurem d'estar atents, haurem de vigilar que es compleixi, perquè si l'aprovem aquí i després no es compleix –i tampoc seria la primera vegada– no hauríem fet res i, d'alguna manera, frustraríem el sector. I li he de dir que nosaltres hem fet les esmenes amb molta atenció, i vostè ho sap, perquè vostè té igual que jo un document d'una associació que li diu: «les esmenes del PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa estan en la teva línia, però ho concreten més». Vostè el té, aquest document, i també el tinc jo. I aquest document també li diu que es pensaven que la faríem conjuntament, la interpellació, i jo ja m'he cuidat de dir el que ha dit vostè, que me la crec. També li ho diu aquest document, això, li ho diu... El porto a la butxaca, eh? (*Pausa.*) «Respecte a la interpellació, a la Moció, ens agradaria comentar que la resta de partits ens han mostrat la seva sorpresa davant de la interpellació del passat dia 15 de gener, ja que tant ells com nosaltres pensàvem que es faria consensuadament.»

No passa res, hi va haver un malentès, però sí que nosaltres no anàvem equivocats, perquè el sector va entendre el mateix. En tot cas, senyora Esteller, hem treballat bé, a vostè li accepto l'opció que ha pres, hem millorat aquesta Llei, però podia haver-hi hagut la possibilitat encara de millorar aquesta Moció, però encara la podia haver millorat molt més. Però, vindran més dies, i ja tindrem més oportunitats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sans. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada, senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, senyor president, de l'escó estant. Senyores diputades, senyors diputats, bé, les esmenes que hem presentat conjuntament amb els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya

Verds, de fet, són una proposta per concretar alguns aspectes en el tema que, s'ha de reconèixer, s'ha avançat en els darrers anys, però que també s'ha de reconèixer que no podem seguir fent petites passes, sinó que s'hauria d'avançar de forma important.

De fet, la Moció que ens presenta avui la senyora Esteller és un seguit de propostes importants, però que també pensem que en certa manera són indefinides i que hem valorat que caldria concretar en alguns aspectes i, d'una vegada per totes, es plantegés l'avaluació que, de fet, valorem molt positivament, perquè avui s'aprovarà per unanimitat l'avaluació llargament reclamada de la Lismi a Catalunya, i que és la gran assignatura pendent que ens permetrà esmenar els errors comesos i implementar polítiques adequades a les necessitats. I creiem que aquest és un avenç que hem de valorar molt positivament. Per tant, valorem molt positivament la transacció a la qual s'ha arribat.

També en alguns aspectes com la integració escolar de les persones amb discapacitats, tant en escoles ordinàries com les d'educació especial i la inserció laboral aconseguida, pensem que l'avaluació en aquest temes també és important, i reconèixer que, malgrat que la Lismi s'ha desenvolupat, s'ha fet de forma molt tímida, s'ha de reconèixer l'esforç de les diferents administracions catalanes, però també cal tenir present que totes les administracions l'han incomplert. I en aquesta avaluació que, a més a més s'haurà de fer en el termini d'un any, també trobarem de forma preocupant el nivell d'incompliment per part de les empreses privades.

Per tant, pensem que aquest és un gran pas, un pas important, una avaluació que calia plantejar i que ens permetrà, com ja he dit, seguir avançant.

En tot cas, malgrat felicitar-nos tots i totes per la transacció a què hem arribat, jo penso que també la darrera esmena, que no se'ns ha acceptat, és important, perquè assegurava el finançament d'aquest Pla que, de fet, és una cosa a la qual aquest Govern ja ens té acostumades i acostumats, que és no contemplar el finançament específic de cada pla, però, bé, en tot cas, evidentment és la propietària de la Moció la que accepta o no accepta les esmenes i, per tant, quedarà al marge.

Però, de tota manera, pensem des del nostre Grup que és un gran avenç, en aquest sentit, i crec que ens hauríem de felicitar tots i totes, malgrat la crítica del senyor Martí Sans.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la mateixa línia que el senyor Martí Sans, com la senyora Carme Porta serà la nostra intervenció. El senyor Martí Sans ja ha dit que aquesta interpellació havia de ser conjunta, suposo que ha set un error per part del Partit Popular, un excés de zel per part del Partit

Popular en aquesta situació, però com que hi ha hagut les propostes dels tres grups polítics que estàvem també reunits amb totes aquestes persones, tres associacions, concretament, que ens demanaven una intervenció clara, contundent i efectiva en el Parlament de Catalunya, nosaltres l'hem portat a terme i, d'aquesta manera, senyora Esteller, jo li demanaria que ja quedés clar, després d'aquest error que s'ha fet, que aquesta Moció ja és de tots, aquesta Moció ja és del Parlament de Catalunya, ja és de tots els grups que hi han fet esmenes i, en aquest cas, tots els cinc grups. I que no l'utilitzésim en el sentit que ha set a partir d'una decisió d'un sol partit el que ha fet avançar això. Això seria un error, com ja ha llegit el senyor Martí Sans, un error que, de ben segur, no entendrien tampoc aquestes associacions, i que no faríem gaire favor que veiessin que nosaltres no som capaços de fer propostes conjuntes quan ens ho demana la societat civil, en aquest cas aquestes associacions, i en aquest tema tan important.

Dit això, les esmenes, jo crec, o aquesta transaccional ha millorat substancialment el que hi havia, malgrat l'aigualliment, com és normal, per part de Convergència i Unió, però que sí que permeten ara potser prendre actuacions, decisions molt més clares amb relació a tot aquest sector de les persones amb discapacitats, en relació també amb l'educació, que seria un element importantíssim.

I, per últim, llàstima –sempre passa el mateix–, quan estem parlant de diners, quan estem parlant de coses concretes, quan diem que necessitem els criteris de finançament per a aquest Pla d'actuació social, aquí sí que ja tenim el «no» de Convergència i Unió i el «no» del Partit Popular. És una llàstima, tenien moltes esperances, aquests sectors, que a més de retòrica, a més de bones idees, a més de propostes concretes hi afegíssim també els diners que els acompanyaven. No ha pogut ser així, però, en tot cas, també haurem de saber quina ha set la predisposició de cada un dels partits polítics amb relació a aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. *(Veus de fons)* És per posicionar-se o per contradiccions? Per què em demana la paraula? Per contradiccions sobre aquesta intervenció? *(Pausa.)* Endavant, té un minut, senyora Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí... Senyor Boada, miri, totes les resolucions són del Parlament de Catalunya, no hi ha cap dubte, i sobre les al·lusions que s'han fet de l'acord amb la reunió d'aquesta associació, en cap cas es va acordar fer una interpellació conjunta, sinó que es van fer unes preguntes conjuntes que es van passar als grups. I després, cadascú va actuar. I el que és veritablement important és que els acords que adoptem avui, a través d'aquesta Comissió, són uns acords positius i que, evidentment, milloraran substancialment el que són tots aquests tipus d'ajuts. Però, en cap cas, el que vull aclarir és que el Partit Popular no patrimonialitza res, tot al contrari, a l'únic que s'ha volgut és arribar a un acord en aquesta Moció, admetent totes aquelles esmenes que

podien ser admeses, i de protagonisme, en aquest sentit, cap. El problema va ser que només es va arribar a un acord per a una sèrie de preguntes, i després cadascú va actuar en unes reunions que aquesta mateixa associació va adreçar als presidents dels partits per continuar avançant i treballant en aquesta línia.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Esteller. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió faré la defensa de les esmenes presentades a la Moció, així com el posicionament al conjunt de la Moció que finalment ha sigut transaccionada amb tots els grups polítics de la cambra.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquesta Moció fa referència, com ja s'ha dit, a tot l'àmbit de política social a Catalunya, i especialment pel que fa a atenció de les persones amb discapacitats. Així mateix, pren una concreció important en tot el que fa referència als programes d'ajuts a les persones amb disminució. Aquesta, doncs, és una moció en un àmbit molt sensible, en el qual es requereixen respostes i és el que mira d'obtenir aquesta Moció.

Sincerament, des del nostre Grup creiem que cal reconèixer que el Govern ha treballat amb intensitat en aquest àmbit, en el qual fa vint anys podríem dir pràcticament que estava tot per fer, però en el cal, lògicament, seguir avançant i estar amatent a la realitat existent, en la qual encara hi han temes a què cal donar resposta.

Aquesta és una moció extensa que, insisteixo, ha volgut aprofundir en un àmbit, i crec sincerament que les aportacions fetes per tots els grups de la cambra ajuden a avançar, ajuden, doncs, a avançar fins i tot més enllà de la línia que presentava la mateixa Moció, i crec que aquesta voluntat de consens amb tot el conjunt de la cambra ha possibilitat, per una banda, fer més possible i més materialitzable aquesta Moció.

Vull agrair, en aquest sentit, molt sincerament, la voluntat de consens per part de la proponent, per part de la senyora Àngels Esteller, ja que des de Convergència i Unió creiem que en l'àmbit social i l'àmbit dels disminuïts és més important avançar des del consens, prendre resolucions, que no pas, en molts casos, polemitzar. I, per tant, en aquest sentit, Convergència i Unió, ho valorem molt positivament.

Nosaltres, s'ha fet menció en alguns punts, no m'hi estendré, s'ha introduït a través d'una esmena fer una avaluació de l'aplicació de la Lismi a Catalunya. Tots sabem que aquest és un tema important, també és un tema –i sabem tots que des d'una subcomissió al Congrés dels Diputats s'està fent un estudi d'una possible revisió d'aquesta Lismi i, per tant, segurament als resultats a què

s'arribi aquí a Catalunya poden ser extrapolables, portats, doncs, al Congrés dels Diputats. Nosaltres no ens entretindrem punt per punt a analitzar-lo, crec que l'ha exposat perfectament la senyora Àngels Esteller. Però sí que voldríem entrar en un dels punts en els quals, si bé no s'ha fet un canvi substancial del que marca la Llei, sí que s'ha mostrat la voluntat per part del Govern d'avançar. Aquest àmbit és el de possibilitar donar una resposta de les sol·licituds que es fan a través del PUA d'escurçar-ho en el temps.

Vostès saben que la Llei de règim administratiu admet sis mesos per donar resposta i, per tant, són sis mesos el que qualsevol administració té per poder donar, doncs, compliment o donar una resolució en aquest tema. El fet d'haver introduït la possibilitat que aquests sis mesos passin a ser cinc és evident que és un canvi en el temps important, si vostès volen no substancial, però sí que mostra la voluntat per part del Govern de fer un esforç, de ser sensibles en un àmbit en el qual cal ser-ho, en el qual cal donar una resposta positiva, i, per

tant, a una gent que està, doncs, sota unes necessitats importants poder-los donar aquestes concrecions.

Per tant, des del Grup de Convergència i Unió no volem estendre'ns més, sí agrair novament la voluntat de consens, que fa que en un marc possibilista s'elabori una resolució que, de ben segur, tota la gent del sector agrairà.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Esteller... (*Veus de fons.*)

Posem a votació el text de la transacció signada per tots els grups referent a aquesta Moció que hem debatut.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 52

La sessió s'obre a tres quarts de nou del vespre i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Anna Casas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Sanitat i Seguretat Social i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats. Tram. 212-00005/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds (ICV). Debat i votació (Proposta de resolució: BOPC, 263, 55).

El president

S'obre la sessió.

Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats (tram. 212-00005/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Es regirà per la normativa establerta pels articles 141 i 142 del nostre Reglament, sobre el procediment per a interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i per quinze minuts, la il·lustrada senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquest punt de l'ordre del dia hem de debatre i hem de votar si el Parlament de Catalunya presenta un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei orgànica d'universitats, aprovada el 20 de desembre de l'any 2000, davant el Tribunal Constitucional.

Amb independència del que ara discutirem, m'agradaria recordar, abans de tot, que, malgrat la LOU no és la llei que necessita la universitat ni és la llei que reclama la universitat, el Govern del PP, amb el suport d'una majoria qualificada com amb la que compta al Parlament espanyol i que va sorgir de les urnes, està democràticament legitimat per aprovar la llei que cregui convenient, com, de fet, han fet, sense tenir en compte el sentir general que els arribava des de la comunitat universitària, sense tenir en compte les recomanacions que se'ls feia des de la CRUE, sense tenir en compte tam-

poc els mesos de vaga de tot el col·lectiu de professors i de tot el col·lectiu d'estudiants, sense tenir en compte les aportacions de les comunitats autònomes i sense tenir en compte tampoc les reclamacions que els feien des dels sindicats.

Dit això, hi ha una sèrie de consideracions que els voldria fer arribar. Malgrat la legitimitat del PP, emanada de les urnes, per aprovar aquelles lleis que trobi pertinents, el Govern de l'Estat no està legitimat per a menysprear tota aquella persona que es va atrevir a dissentir dels seus plans durant el tràmit de la Llei. El Govern de l'Estat no està tampoc legitimat per a desprestigiar la nostra universitat, una universitat que des de l'aprovació de la LRU ha experimentat un progrés extraordinari tant en aspectes docents com en tot el tema de la producció científica, malgrat que encara hi ha molts aspectes millorables –això ningú ho posa en dubte, que hi ha aspectes millorables a la universitat–, però és precisament la universitat el seu principal motor de canvi i progrés i la primera que comença a efectuar la seva pròpia autocrítica.

Nosaltres potser sí que els demanàriem que no facin el mateix amb la resta del sistema educatiu. És a dir, que no desprestigiïn la resta del sistema educatiu amb tot el tràmit de la Llei de qualitat i que no criminalitzin tampoc tot el moviment estudiantil al voltant d'això.

El Govern tampoc està legitimat per a vulnerar l'autonomia universitària, principi recollit a l'article 27, apartat 10, de la nostra Constitució. El Govern tampoc està legitimat per a insultar els diferents sectors implicats de dins i de fora de la universitat: «retrograds», «rancis», «corporatius» o «progres trasnochados» van ser els qualificatius dedicats a totes aquelles persones que es van atrevir a discrepar dels plans del Govern.

Els primers dies de vigència de la LOU estan demostrant que els pronòstics que es varen formular des de les universitats, des dels seus òrgans de govern i de representació i des d'altres sectors socials i polítics són, desgraciadament, encertats. És trist que una norma emanada del parlament espanyol hagi de ser aplicada fent servir el preàmbul de «por imperativo legal», ben indicatiu del fracàs polític de l'equip ministerial en fer percebre com a positiva i adequada una norma.

Tota una sèrie d'universitats, entre elles tres de les set universitats públiques catalanes, estrenen l'aplicació de la Llei amb l'obligació estrictament explicitada en el text d'alterar els seus processos de renovació del càrrec de rector, processos que van ser iniciats amb l'absoluta legalitat vigent i que només la visceralitat de les esmenes presentades durant al tràmit al Senat explica el perquè s'han vist alterats. L'obligació per part dels responsables universitaris de complir el que estableix la Llei topa frontalment amb els col·lectius, amb l'oposició d'importants col·lectius universitaris que consideren moralment il·legítima la intromissió de la Llei en els seus processos oberts de forma natural.

Les conseqüències de tot això són evidents, si volem mirar el que està passant en la realitat universitària, en el dia a dia de la universitat: la generació de conflictes en el si de la universitat, on la confrontació amb la política governamental s'ha traslladat ara a l'àmbit inte-

rior, a l'àmbit de la universitat, i genera una situació en la qual els esforços no es poden dedicar a la millora de la docència i de la investigació, que és el que seria d'esperar, sinó a aconseguir treure la institució endavant davant postures cada cop més radicalitzades.

I, lamentablement, això només és el principi. Com a mostra tenim l'estrena de la LOU el propassat dia 26 de febrer en unes eleccions de rector, en concret a la Universitat de València, on vàrem veure com l'aspirant amb menys vots —em sembla que eren uns tres-cents i escaig vots— es va convertir en rector de València, eh?, degut a aquest sufragi universal, però que realment no és un sufragi universal, sinó que és ponderat. I ja no vull entrar en altres arguments de crítica a aquest procés d'elecció, arguments ben coneguts, com són la politització de les eleccions de rector en campanyes desmesurades allà on hi hagi més d'un candidat i la despesa desbordada en recursos humans i en recursos materials per a poder portar a terme aquests processos.

I tampoc vull entrar en els problemes que estan patint les nostres universitats quan volen contractar algú, quan pretenen substituir algú per malaltia, per embaràs i part o per qualsevol altra circumstància que es pugui donar. I tampoc vull entrar en la paràlisi que es produirà fins que les universitats escullin nous claudres i redactin els nous estatuts conforme a la Llei. Només sé que el temps ens acabarà donant la raó.

Nosaltres, abans de conèixer el Dictamen del Consell Consultiu, ja dèiem que aquesta Llei vulnerava l'autonomia universitària i vulnerava també les competències autonòmiques en la matèria, i aquí la nostra sorpresa quan aquesta Llei es va aprovar al parlament espanyol amb el vot positiu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. No és que posi en dubte la defensa de l'autonomia universitària per part de Convergència i Unió, però el que resulta realment sorprenent és com el Grup de Convergència i Unió dona el suport a una llei que lesiona les competències autonòmiques, quan els seus vots no va ser imprescindibles per aprovar-la. Llaavors, la pregunta que ens fem és: és aquesta la moneda de canvi que van fer servir per poder aprovar els pressupostos aquí al Parlament de Catalunya? És que ja ni defensen els interessos de Catalunya?

A banda dels articles i disposicions que el Consell Consultiu considera inconstitucionals, el Dictamen subratlla que hi ha una sèrie de punts que no són aplicables a Catalunya, perquè, tot i ser constitucionals, no tenen caràcter bàsic, com, per exemple, els percentatges dels diferents estaments en la composició del Consell de Govern. És que una llei orgànica ha d'arribar a precisar el percentatge exacte dels diferents col·lectius en aquest òrgan, com si totes les universitats fossin idèntiques, fossin monocolors o estiguessin emplaçades en un mateix entorn social i territorial?

Resulta tremendament incoherent votar favorablement aquesta Llei i fer simultàniament la crítica de la Llei. Resulta tremendament incoherent votar favorablement aquesta Llei i manifestar que tan aviat es donin les circumstàncies per a canviar-la el Grup de Convergència i Unió donarà suport a aquesta iniciativa, com va fer el president del Govern aquí, en aquesta mateixa cambra,

durant la sessió de control en un ple celebrat el mes de novembre de l'any passat. Resulta també tremendament incoherent sentir certes insinuacions del titular del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació en certs fòrums públics en la línia que la distància entre la Llei i la realitat universitària no té per què ser estreta, de la mateixa manera que passava amb la LRU. Però estem en un estat de dret o no estem en un estat de dret? Voten favorablement una llei a Madrid per a aconsellar que hem de dedicar esforços a minimitzar l'impacte negatiu de la LOU. I resulta tremendament incoherent, també, votar favorablement la Llei i que en conèixer el Dictamen del Consell Consultiu el senyor Duran i Lleida aconsellés el Govern de l'Estat que prenguéssin nota i que modifiqués la norma.

Doncs ara tenen l'oportunitat de demostrar que veritablement pensen que aquesta no és la llei que la universitat necessita, que hi ha punts que no són constitucionals i que, realment, defensen els interessos de Catalunya, i en aquest cas en concret, els interessos de les universitats catalanes i de la seva comunitat.

Senyores diputades i senyors diputats, avui no votarem aquí si aquestes disposicions són o no inconstitucionals, sinó que votarem interposar un recurs al Tribunal Constitucional, que serà qui s'haurà de pronunciar sobre aquest tema. Per tant, si volen ser coherents, jo els convidaria a votar favorablement la probabilitat de poder interposar aquest recurs.

El Consell Consultiu de la Generalitat, malgrat que el seu Dictamen no sigui vinculant per al Govern, considera que la LOU conté almenys tres preceptes que no són constitucionals. El Dictamen estableix que la possibilitat de suspendre o revocar l'homologació de títols concedits per una universitat, que es reserva el Govern central en l'article 35.6, amb els conseqüents perjudicis per als estudiants, vulnera la doctrina de la Constitució. Aquesta disposició vulnera la reserva legal del dret fonamental a l'estudi, que resulta dels articles 27.1 i 53.1 de la carta magna, de la Constitució.

El Consell Consultiu també valora la constitucionalitat de l'article 63.1, que fa referència als concursos d'accés als cossos de funcionaris docents, aquests famosos processos centralistes d'habilitació. L'obligació de proveir places, transcorregut un termini màxim de dos anys, si hi ha concursants per a aquestes places, no deixa el més mínim marge de discrecionalitat o de llibertat en un tema tan relacionat amb les tasques acadèmiques com és la resolució dels concursos d'accés al professorat. És aquesta raó d'obligatorietat la que ha portat els juristes del Consell Consultiu a decretar la inconstitucionalitat de l'esmentat article.

Finalment, quant a la disposició addicional quarta de la LOU, que fa referència a les universitats privades, el Consell Consultiu destaca la diferència de tracte entre les universitats privades laiques i aquelles que depenen de l'Església catòlica, a les quals se'ls atorga un tracte diferenciat, que segons el Dictamen és notòriament desproporcionat. Això no s'adequa a la carta magna, perquè l'Església catòlica, pel simple fet de ser-ho, quedaria eximida del compliment de les obligacions que s'imposen per tal de crear una universitat, com per

exemple aprovar per llei el reconeixement d'una universitat. Al respecte, el Dictamen recorda el diferent tracte que l'Església catòlica tenia a la Llei d'arrendaments urbans de 1964, que va ser enjudiciat a la Sentència del Tribunal Constitucional 340/1993, i va ser declarat inconstitucional.

El mandat constitucional de cooperació entre l'Estat i les confessions religioses no pot permetre mesures com la prevista en aquesta disposició. A més, l'acord entre l'Estat i la Santa Seu sobre ensenyament i assumptes culturals no permet deduir, a través d'un raonament suposadament lògic, que les universitats creades o que pugui crear l'Església catòlica queden necessàriament exemptes del reconeixement per llei que imposa per a totes les universitats privades i que està recollit a l'article 4 de la LOU.

A banda d'aquests tres preceptes que hem esmentat, considerats inconstitucionals pel Consell Consultiu, l'organisme considera que dues qüestions més recollides als articles 15.2 i 20.4 sí que són constitucionals, però sosté que no són preceptes bàsics, cosa que allibera Catalunya d'aplicar-los, i en aquest sentit jo convidaria el conseller d'Universitats a no contemplar la seva aplicació a la propera llei catalana d'universitats. I també considera quatre articles més que sí que consideren constitucionals si s'interpreten en el sentit de determinats fonaments del Dictamen; si no s'interpreten així, el Consell Consultiu sosté que tampoc s'adeqüen a la carta magna.

Doncs, és per tots aquests motius que els he explicat que el nostre Grup Parlamentari donarà suport a la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional contra la LOU, que per nosaltres representa una mostra més de patriotisme preconstitucional.

Gràcies, senyor president, senyores diputats, senyors diputats.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, gràcies, senyor president. Bé. No tornaré a comentar els articles que el Consell Consultiu ha considerat sospitosos d'inconstitucionalitat, perquè ja ho ha fet la Pilar Díaz, la diputada Díaz. Jo em referiré que, bé, set articles possibles, de vuitanta-nou, més addicionals, transitòries i derogatòries, algú pot dir que, en fi, que és poca cosa, no? —que és poca cosa. De fet, per això, n'hi ha alguns que són molt importants, sobretot pel que fa a l'autonomia universitària; a l'article 63.1, el dret que tenen les universitats a seleccionar professorat està conculcat. Però, vaja, algú podria dir que són pocs.

Però, clar, aquí el que passa és que el Consell Consultiu ha de mirar article per article, no pot mirar la Llei en global. I la Llei en global sí que fa tuf d'inconstitucional; és tota la Llei, que ho és! Però, clar, el Consell Consultiu no pot mirar tota la Llei, no?

I per què és això? Clar, el legislador és molt murri: s'ha mogut a la frontera de la inconstitucionalitat. Ha agafat tota la jurisprudència del Tribunal Constitucional i ha arribat fins al límit de les lleis de bases, que ja sabem que als anys vuitanta les lleis de bases van ser purs reglaments, degut al clima de l'època que hi havia: 23-F, LOAPA, etcètera, no? Per tant, el legislador, molt murri, ha fet un superreglament en què, doncs, queden encotillades les nostres universitats, i el Consell Consultiu només l'ha pogut enxampar en set coses. Però, bé, ja n'hi ha prou, no? A l'Al Capone, no el van poder agafar mai per la matança del dia de Sant Valentí, eh?; el van agafar només pels impostos, no? Per tant, en aquest sentit, jo crec que s'hauria d'haver, doncs, fet aquest recurs.

La Llei, com deia, té un esperit clarament regressiu —clarament regressiu. Ahir el president Pujol, Jordi Pujol, deia que estem en una involució autonòmica. Doncs, bé, aquesta és una llei que demostra aquesta percepció: és una llei tan antiautonòmica com la Llei d'estabilitat pressupostària, és igual d'antiautonòmica, perquè conculca no només competències de la Generalitat que tenia, sinó autonomia de les nostres universitats. La Llei és una *ley de coordinación universitaria*, i la paraula «coordinación» en el sentit fort que li dona don José María Aznar. I ens estranya i ens ha estranyat l'actitud de desídia que mostra i que ha mostrat el Grup de Convergència i Unió; és com si no anés amb ella, com si no anés amb Catalunya. Per tant, si hi havia en aquesta Llei algun element, per mínim que fos, d'inconstitucionalitat, s'havia de recórrer, s'havia de defensar l'autogovern.

Per què és regressiva? Doncs, bé, ara no farem un memorial de greuges de per què ho és. Em permetran i em permetré donar una percepció personal, una demostració personal. Jo sóc professor universitari des de fa uns anys, i sempre la percepció que en tenia és com a funcionari que sóc. Doncs, bé, de Madrid, no en depenia massa; depenia de la Universitat, depenia de la Generalitat..., en definitiva, quedava una nebulosa. A partir de la LOU, queda claríssim que seré funcionari de l'Estat, és a dir, formaré part d'un *cuerpo nacional de habilitados*. A partir d'ara, doncs, seré això. És llàstima, però és així.

Per què creiem a Esquerra que és regressiva? Bé, és regressiva per, en general, múltiples raons. Vaig estar en un debat a Lleida, i hi havia un diputat del PP, Joan Ignasi Llorens, que aquest diputat, doncs, en fi, va donar totes les claus, és a dir, se sabia el llibre, se sabia la consigna, se sabia l'argumentari total. A partir d'aquí, doncs, ja va quedar clar quins eren els arguments que la Brunete mediàtica havia anat destil·lant, no?: que si l'«enxufisme», que si l'endogàmia, que si els rectors s'aferren al càrrec, que si fa vint anys que manen, que si falta de democràcia, etcètera.

El PP ha encadenat una sèrie de sillogismes falsos. Primer, diu que hi ha mala qualitat docent investigadora a les universitats; això ho dona per fet, i no és veritat. Diu que, d'aquesta mala qualitat, en té culpa l'actual Llei de reforma universitària; tampoc és veritat. Diu que aquesta mala qualitat es reforça amb l'existència d'un *barullo* de disset sistemes universitaris autonòmics, que

tampoc és veritat que siguin un *barullo*. I aquest sistema de mala qualitat ha caigut en uns esquemes endogàmics de perpetuació d'una casta de rectors i de claustres i amb una selecció del professorat on prima el nepotisme i l'endogàmia, tancant-se el cercle viciós.

Davant d'aquest reduccionisme, el PP en trau com a conclusió que s'ha d'acabar amb l'endogàmia, és a dir, amb l'autonomia universitària, és a dir, amb aquests corruptes rectors afectes a antics règims, i els claustres no reflecteixen l'esquema politicosocial on el PP té el 50% dels vots. Hi ha massa *progre transnochado*, massa *estudiante borroka* i massa sindicat del PAS. Com a conclusió, doncs, el PP en trau que cal tornar a l'esquema d'un únic sistema universitari amb capital exactament a la Moncloa, eh?, i que s'ha de desmantellar tot el que hi ha. I, per fer front a aquest *barullo*, a aquesta ineficiència i a aquesta corrupció, s'ha de tornar a la situació de *cuerpos nacionales*. És a dir, el sistema universitari ha de ser com el sistema judicial, i ho ha de ser, doncs, *amb unos cuerpos de habilitados*, eh? I ja sabem, doncs, que al sistema judicial no hi ha «enxufisme», no hi ha endogàmia i, sobretot, hi ha molta eficiència. Doncs, això és el que diuen. I a partir d'aquí, doncs, se fa una llei superreglamentarista, centralista i antiautonomista.

Bé, centralització: aquesta Llei no prepara per a anar a Europa; aquesta Llei el que fa és que totes les universitats mirin a Madrid, a la Moncloa. Durant la Llei, per cinquanta-cinc vegades –per cinquanta-cinc vegades–, el Govern de l'Estat ha de fer alguna cosa: ha de desenvolupar alguna cosa, ha d'aprovar alguna cosa. De vuitanta-nou articles, cinquanta-cinc vegades.

L'autonomia universitària –vaig anant de pressa, perquè, si no, se m'acaba el temps. Bé, ja hem parlat de l'article 63, però, de fet, no ho és; el que passa és que tota la Llei és un reglament pesat i dens –pesat i dens. Regula claustres, departaments, qui pot ser, qui no pot ser..., fins i tot s'indueix com han de ser les paperetes de vot –s'indueix com han de ser les paperetes de vot. Fins i tot al Consejo de Universidades se li diu com s'ha de reunir. Encara una cosa..., un organisme que no està, podríem dir-ne, creat, no?

I després s'agafen competències a les comunitats autònomes. S'ha dit aquí que no n'agafaven, però això no és veritat. Després de la LOU, s'ha acabat la selectivitat, és a dir, Catalunya ha perdut la competència d'ordenar la selectivitat. I ara ens posaran una revàlida que serà una selectivitat general, eh?, i així el que passarà..., perquè, si no, clar, no farem i repetirem exàmens per als nostres alumnes, no?

Després, «no s'agafen competències». Bé, aquí teníem una agència de qualitat, un invent nostre que funcionava. Allí ho han copiat, i a més a més és una cosa que depèn del Govern, i a més a més, al final, és el que homologarà de veritat els estudis.

I després es diu que, bé, aquesta Llei és millor, perquè ens deixa legislar sobre un 49%, que no ho feia l'LRU. Però, clar, això és una humiliació. El 49% que deixa regular a la Generalitat, és a dir, a Catalunya, resulta que és una casta inferior: aquest 49% de professorat no pot ser rector, no pot ser degà... Però, això, com ho

podem admetre? Com podem admetre que ens deixin regular un professorat que no pot ser rector de la Universitat? Això vol dir que ens han donat la part de menor quantia.

Finalment, altres moltes coses. Per exemple, no hi ha cap article sobre normalització lingüística, perquè, de fet, aquesta Llei el que instaura és un únic sistema universitari, tant per a estudiants com per a professors, i aleshores no hi ha cap reserva per a les comunitats autònomes que tenen llengües oficials diferents del castellà.

Bé. Davant tot això, que crec que sí que afecta les competències de la Generalitat, què ha fet Convergència i Unió? Doncs, seguir amb la seva tradició. La política universitària de Convergència i Unió sempre ha estat –amb perdó– molt curta de gambals. Sempre s'ha negat a fer una llei catalana d'universitats, que en aquest Parlament..., en fi, jo només fa dos anys que ho sóc, no?, però, per al que té més experiència, em sembla que..., no sé quantes vegades s'ha demanat la famosa llei catalana d'universitats; potser més, fins i tot, que el sincrotró, eh? –potser més que el sincrotró.

I, en fi, en aquesta Llei, doncs, també es diu que, degut a les esmenes de Convergència, es podrà fer una llei catalana. Bé, això és molt discutible, perquè, si amb l'LRU, que no era tan reglamentista..., amb la que hi ha ara, crec que és molt difícil, no? –crec que és molt difícil.

Realment, la política universitària de Convergència sempre ha estat estranya, ha estat una política ambigua, no? Ha aconseguit despistar tothom. Ha aconseguit despistar tothom, fins al punt que a Catalunya hi ha una universitat privada que tothom se pensa que és pública, i hi ha una universitat pública que tothom se pensa que és privada, eh? Realment, estem perplexos, no? I les altres universitats, doncs, que s'arreglin. I per què s'han d'arreglar? Doncs els rectors catalans s'han queixat molt en tot aquest procés, s'han queixat moltíssim perquè la Generalitat no els ha emparat, no els ha defensat, han estat sotmesos a una pressió molt forta de la Brunete mediàtica, dient gairebé que eren uns corruptes, que es volien aferrar al càrrec, que s'hi volien aferrar més perquè volien cobrar més. En fi, ja sabem aquests tipus de difamacions que es fan córrer, eh?, i en política, a vegades, se fan córrer bastant sovint, no? Llavors, és clar, no se'ls ha defensat, no? –no se'ls ha defensat–, i resulta que ara tampoc.

Resulta que el Consell Consultiu troba indicis d'inconstitucionalitat i vostès diuen –i vostès diuen–, senyor Mas-Colell, que com que no hi ha res que envaeixi les competències autonòmiques, com que només afecten l'autonomia universitària, doncs, aleshores no hi recorrem. És a dir, com que no afecten les competències pròpies, específiques de la Generalitat, només afecta l'autonomia universitària, doncs, no convé recórrer-hi, no hi recorrem.

Jo aquest argument el trobo sorprenent. Més que sorprenent, el trobo insolidari, i més que insolidari, el trobo antipujolista –el trobo antipujolista. El trobo antipujolista perquè en Jordi Pujol és una persona, doncs, que té coses bones i coses dolentes, no?, però

entre les coses bones és que, de tant en tant, donava algun missatge positiu a la societat. Jo me'n recordo d'un que el tinc clavat aquí, una bona consigna de país, i que va dir en algun moment, i no m'he recordat avui quan era, deia: «Res del que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat.»

Aleshores —aleshores—, aquí està passant que les nostres universitats catalanes estan assetjades, estan recentralitzades per Madrid, i resulta que consellers del Govern de la Generalitat diuen que això és una cosa de les universitats, i com que no afecta específicament la Generalitat, doncs, no val la pena recórrer-hi, no? Creiem que aquest tipus de declaracions, normalment, fan mal —fan mal. Com es poden sentir els rectors, després de tot el que han passat, amb aquest tipus de declaracions? Com la comunitat universitària s'engrescarà a fer una llei catalana d'universitats que pugui —que pugui— temprar la LOU que ens cau a sobre? Amb quin interès col·laboraran amb el Govern de la Generalitat, si el Govern de la Generalitat ha dit que no recorre perquè com que no afecta les seves competències aleshores no val la pena recórrer? Jo crec que això, aquestes declaracions, fan molt de mal, i crec que demostren una manca de neguit d'autogovern i, sobretot, que s'ha oblidat aquella consigna de res del que passa a Catalunya pot ser aliè al Govern de la Generalitat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bonet i Revés

Acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Bonet i Revés

Ahir el senyor Jordi Pujol es referia al fet que a la política catalana veu que hi ha massa tacticisme. Aleshores, doncs, la pregunta és: quin és el tacticisme aquí? Quin és el tacticisme? Presentar coses a Madrid, missatges de Nadal, d'autogovern, per a ser votat? I a l'hora de defensar aquí l'autogovern, resulta que..., fer l'escàpol, ignorar-ho, és això tacticisme o realment és una convicció? Que ens ho expliquin, doncs, els de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els prometo que intentaré ser breu i no esgotar els quinze minuts, perquè moltes de les qüestions, doncs, que jo tenia plantejades, doncs, ja les han dit tant la senyor Díaz com el senyor Bonet. Però repassant

aquí, preparant una mica aquesta intervenció, del que sí que m'he adonat, i això crec que és un fet gravíssim, és que no és bo ni és recomanable portar una altra vegada una llei que ha passat pel Consultiu i que ha detectat articles inconstitucionals.

En aquest període legislatiu, només dos anys, en portem cinc, senyors del Partit Popular, que, generalment, són les que han aprovat i que han fet aquesta situació. De les cinc, tant el Decret sobre mesures liberalitzadores en mercats de béns i serveis com la d'urbanisme, el Decret 4/2000, com els drets i llibertats dels estrangers, com l'estabilitat pressupostària, com la Llei orgànica d'universitats..., em fa la sensació que és una manera de governar d'esquena als ciutadans, una manera o una tècnica legislativa de l'«orden y mando», sense tenir en compte que aquestes lleis van dirigides als ciutadans i que, sobretot, s'ha de tenir molt en compte si es lesionen drets, no només dels ciutadans, sinó d'aquest Estat plurinacional que és Espanya.

Ho dic perquè tot això comporta una situació complicada. No som nosaltres que diem que són inconstitucionals, és el Consell Consultiu que diu que són inconstitucionals. Si en menys de dos anys, o en dos anys, ja en portem cinc, imagina't, doncs, quina és la situació, quin govern, doncs, aquest cas el Govern central, quina manera, doncs, de legislar.

I, sobretot, es dictamina que són inconstitucionals per envair competències de la Generalitat de Catalunya, i aquí el Govern de Convergència i Unió, doncs, fa sovint seguidisme a aquestes lleis. És una mostra d'incompetència brutal per al país, malgrat el pensament del senyor Pujol, gran pensament, que totes aquestes lleis envaeixen competències de la Generalitat de Catalunya, però Convergència i Unió, de la majoria no en diu res. Calla com un escolanet supeditat al Govern del Partit Popular i, fins i tot, a vegades, fa el ridícul amb la Llei d'estabilitat pressupostària, que per un cantó vota a favor d'aquella Llei i llavors la porta..., o diu que és inconstitucional i defensa aquí, en aquest Parlament, la inconstitucionalitat del mateix article que havia votat. Ja és el «colmo» d'un paper bastant galdós de Convergència i Unió, que marca aquesta supeditació al Partit Popular en tots aquestes temes —i estem parlant, repeteixo, de competències de la Generalitat de Catalunya, allò que és la base, l'objectiu, la defensa de Catalunya i del seu autogovern— de Convergència i Unió.

A la realitat només és fum que no es converteix en propostes, clares, contundents, com ho haurien de ser aquí, avui també. Dir que aquesta LOU, primer, no votar-la —primer no votar-la— i, en tot cas, si per imposició de la majoria absoluta del PP arriba aquí, doncs està aquí, conjuntament amb les forces d'esquerra, que estem aquí intentant, doncs, defensar aquesta actuació d'inconstitucionalitat per part del Govern del Partit Popular.

I amb la Llei orgànica d'universitats passa exactament el mateix: una dependència de Convergència i Unió al Partit Popular. El Consell Consultiu ja ha dictaminat tres articles que són inconstitucionals, però molt més greu és que tota la comunitat universitària ha estat en contra de tot aquest procediment, més que res perquè va contra l'autonomia universitària i contra les compe-

tències autonòmiques. Vulnera l'autonomia universitària que la mateixa Constitució espanyola, tan agraïda per vostès, senyors del PP, al seu article 27.10, eleva a la condició de dret fonamental, l'autonomia universitària, dret fonamental. El mateix Consell Consultiu ho diu, ja no ho diem nosaltres, el mateix Consell Consultiu diu: «En definitiva, podria concloure's afirmant que l'autonomia universitària està concebuda per tal de poder crear, mantenir, perfeccionar i desenvolupar un complex institucional l'organització del qual permeti la llibertat de ciències o acadèmica i rebutjar ingerències externes que impedeixin fer-la efectiva com a dret fonamental.» I aquesta Llei contamina l'autonomia universitària, aquesta Llei, votada per Convergència i Unió i el Partit Popular, contamina, fa una forta ingerència a l'autonomia universitària –repeteix–, que és un dret fonamental i constitucional.

Però no es queda només aquí, ja diu quins són aquest articles inconstitucionals. No m'allargaré: l'article 35.6, sobre que el Govern establirà el procediment i els criteris per a la suspensió o revocació de l'homologació del títol, vulnera el dret fonamental a l'estudi, i així ho explica el mateix Consell Consultiu, o l'article 63.1, que obliga les universitats a proveir entre els professors habilitats per l'Estat les seves places vacants, no deixant el més mínim marge de discrecionalitat o de llibertat en un tema relacionat amb les tasques acadèmiques. La valoració dels mèrits per a la contractació del professorat és inherent a l'autonomia universitària, i aquí, també, doncs, la Llei no en fa cas, i, com diu el Consell Consultiu, aquest article també és inconstitucional. Però també ho és la disposició addicional quarta en el seu apartat 2, sobre el tracte que han de rebre les universitats catòliques. Diu el text: «Les universitats de l'església catòlica que s'estableixin després de l'acord...», en parlarem de l'acord, «entre l'Estat espanyol i la Santa Seu del 1979 quedaran sotmeses a aquesta Llei, a excepció de la necessitat de llei de reconeixement.» O sigui, que qualsevol universitat finançada pel bisbat de torn o el Vaticà no haurà de passar pel mateix reconeixement que la resta, siguin públiques o privades, ni al Congrés de Diputats ni en aquest Parlament, que perdem aquesta competència, que perdem aquesta possibilitat. Queden exemptes de l'informe previ del Consell de Coordinació Universitària. Per què? Per què? Per què l'església catòlica queda exempta d'aquesta situació? Es vulnera el principi d'igualtat i es limiten les competències, com he dit, d'aquest Parlament.

O sigui, des del nostre punt de vista, estem en una veritable ofensiva nacional catòlica, nacional per allò del patriotisme constitucional, evidentment, i catòlica per aquesta dèria de potenciar, facilitar i discriminar positivament l'església catòlica, i quan dic això no parlo de l'ecònom de Valladolid, estic parlant d'una altra cosa. Aquest intent de situar la religió en el tronc comú de l'ESO, en aquest cas, per part de Convergència i Unió, atempta, també, contra el principi d'igualtat constitucional. Nosaltres creiem que ja és hora de denunciar l'acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, perquè aquests acords internacionals no poden prevaldre sobre la Constitució espanyola, i si la contradueixen, com ja especifica la mateixa Constitució en el seu article 95.1, que diu: «La celebració d'un tractat internacional que

contingui estipulacions contràries a la Constitució exigirà la revisió constitucional prèvia»... Som-hi, doncs, revisem aquest acord, perquè és del tot inconstitucional, perquè va contra els principis d'igualtat. Aquí, un acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular, la defensa dels interessos eclesiàstics i l'adopció d'aquest nacionalcatolicisme ranci, que creiem ja desaparegut, però que té, altra vegada, forta vivència en un país –ho repetixo– aconfessional, país aconfessional, estat aconfessional, i així ho diu la Constitució espanyola.

Però més enllà de la inconstitucionalitat d'alguns articles, o que altres no són bàsics, i, per tant, no són aplicables a Catalunya –la senyora Díaz, doncs, ja ho ha explicat a bastament–, el que també importa és com s'ha elaborat, discutit i aprovat aquesta Llei, una llei amb un procediment totalment esquizofrènic. A mesura que avançava el tràmit parlamentari, anava empitjorant la Llei, i ha acabat fatal: una llei centralista, uniformitzadora, que no ha entès que l'Estat espanyol és plurinacional i que les comunitats autònomes tenen transferides les competències educatives, i no ho ha entès Convergència i Unió. No sé, doncs, evidentment, quin és el seu objectiu en aquest cas.

En fi, les sortides que farem una llei pròpia..., senyor conseller, aquesta és la seva sortida constant, que farem una llei pròpia. Com deia el senyor Bonet des de fa temps que..., com el sincrotró impossible, senyor Bonet. És del 80 –és del 80. No sé si la llei és des del 80, però el senyor Pujol diu que s'ha de fer, doncs, el sincrotró aquest famós, que això significa l'avenç de Catalunya. No l'ha fet ni el farà, i de la llei universitària ja en parlarem si la fem. Sembla que sí, que el conseller té ganes de fer-la. Veurem com la fem.

Però aquesta Llei supura desconfiança cap a la societat, i en concret cap a la universitat. Una llei excessivament reglamentista, ja s'ha dit, no hi insistiré, i que atempta contra el principi bàsic d'autonomia universitària; una llei sense diàleg social, que ha menystingut tota la comunitat educativa. Això sí, ha aconseguit la més gran mobilització a una proposta legislativa des d'un govern des del 1996. Això sí que és un mèrit del Partit Popular i de Convergència i Unió, aquest és un mèrit importantíssim, aquesta mobilització. Això sí, ha aconseguit unir els estudiants, això també és bo. Professorat, rectors, la Federació Espanyola la Municipis i els claustres de totes les universitats han dit no a aquesta Llei i que era un despropòsit. Ha tingut un mèrit: ha servit, en paraules del rector de la Universitat de Barcelona, el senyor Tugores, ha servit per cohesionar el món universitari, i aquest és un actiu important. O sigui, allò que no volien fer, doncs, allò sí que s'ha aconseguit, i això sí que és un element, des del nostre punt de vista, important, però no pas gràcies a la seva confiança o a la seva capacitat per aconseguir això, sinó tot al contrari.

Una llei que no soluciona els problemes detectats en l'aplicació de la llei anterior; que no compta amb un pla de finançament de les universitats públiques; no resol el problema de l'accés i de la carrera docent del professorat; es retalla la democràcia interna dels òrgans de govern i s'adopta un sistema per a l'elecció del rector que pot provocar distorsions externes de la vida universitària. Alguns consells d'estudiants, i en concret el de

la Universitat de Girona, diuen que no estan d'acord amb el nou sistema, i pot haver-hi un problema greu, perquè no poden reconèixer l'elecció del rector, precisament perquè volen que es faci segons la legislació anterior i no com aquesta.

En definitiva –i acabo–, aquesta Llei ha provocat crispació, tensió, desmoralització, però malgrat el Govern del Partit Popular, malgrat el suport de Convergència i Unió a aquesta nefasta llei, com diu el rector Tugores: «La Universitat», a mi, em va agradar aquesta frase, «farà una digestió creativa de la Llei, de la LOU.» I ho vull llegir perquè em sembla que és un element en positiu, malgrat els elements negatius que ha comportat aquesta Llei i que han fet els legisladors que li han donat suport. El rector de la Universitat de Barcelona, en un article publicat a *La Vanguardia*, i com a tal ho llegiré en castellà perquè no perdi el seu sentit amb la traducció que jo pugui fer, diu: «La Universidad como institución sabe que su compromiso es con la sociedad y no con esta o aquella mayoría parlamentaria. Y la Universidad como institución seguirá estando a la altura del compromiso con la sociedad y con el país.» Sí, senyor. I acaba dient: «La autonomía universitaria es una garantía para la sociedad, no para la Universidad, y los universitarios volveremos a estar orgullosos de seguir demostrándolo por adverso que sea el marco legal, y me atrevería a decir: especialmente ahora que el marco legal se ha hecho tan adverso, no sólo para la Universidad sino para los intereses de la sociedad.» I és veritat. I si és tan advers aquest marc legal, és responsabilitat del Partit Popular i de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, i en nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo en aquest moment ja no sé de què he de parlar, perquè, és clar, un es pensava que anava a fer un debat per parlar sobre uns aspectes que el Consell Consultiu havia dit que, presumiblement, poden ser inconstitucionals de la LOU. Després, penso que a la millor s'ha de parlar de la LOU, en global, o del Vaticà, o a la millor –i això seria pitjor, i valgui el joc de paraules– m'he de dedicar a demanar perdó perquè al Partit Popular el vota molta més gent que no pas a Iniciativa per Catalunya; que es veu que això és un desastre.

Jo realment em pensava –jo realment em pensava– que veníem a parlar de la LOU, del Dictamen. Però estava convençut –i no hauré de modificar les notes que havia fet– que d'això en parlàriem poc, perquè, evidentment, amb la pretensió que vostès tenien de demostrar, a no se sap qui, que la LOU era inconstitucional han fracassat; han fracassat. I, òbviament, amb la voluntat que vostès tenien de demostrar que la LOU atemptava l'autonomia de Catalunya, han fracassat. I és clar, com que hem fracassat i hem fet el ridícul, els portaveus cedien la paraula als altres i parlem de global i ens dedi-

quem a parlar de representativitats. I ara en parlarem de representativitats.

Jo estic d'acord que la Universitat és una cosa molt seriosa, fins i tot coincideixo amb el rector Tugores que la Universitat tindrà la suficient capacitat quan la deixem tranquil·la els polítics, sobretot els d'esquerres, d'utilitzar-la per digerir tot el que s'ha fet i per anar avançant; n'estic plenament convençut, perquè la Universitat té aquesta capacitat, perquè vostès el que han utilitzat és la LOU per fer un enfrontament fals i fictici. No hi ha hagut cap problema amb la Universitat. No hi ha cap problema amb la Universitat, que ha demostrat en tot el procés d'aplicació, en tot el procés de negociació de la LOU, ha demostrat la gran capacitat negociadora, ha demostrat la voluntat d'arribar a acords. Han sigut altres que no tenien cap voluntat que han utilitzat la Universitat.

Que la Universitat ha de millorar en el nostre país? D'això en som plenament conscients; això és veritat i, almenys, acceptem una cosa: que la mateixa voluntat que té Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana o el PSC perquè la Universitat millori la té el Partit Popular i la té Convergència i Unió; almenys, la mateixa. Lliçons, no en calen; no calen: almenys, la mateixa.

Diuen vostès en aquest debat ampli que hem fet..., que ha mancat diàleg. Bé, si vostès ho diuen, jo m'ho crec. Però, és clar, abans m'agradaria que m'expliqués algú què entenem per diàleg. Perquè si per diàleg entenem parlar, si per diàleg entenem intentar arribar a acords, si per diàleg entenem intentar buscar majories, crec que ha existit diàleg, i una prova d'ell és que, del primer esborrany de la LOU a l'últim text que es presenta en el Congrés i el que definitivament surt, hi ha una modificació substancial perquè hi ha hagut diàleg.

Home, si per diàleg entenem que el que jo penso ha de ser la veritat absoluta, que allò és la veritat absoluta i que no hi ha cap altra veritat fora de la meua, òbviament i afortunadament no hi ha hagut diàleg.

Hi ha hagut diàleg amb el món de la Universitat, i vostès ho saben. Hi ha hagut diàleg amb els partits polítics, i vostès ho saben. I, entre altres coses per això un partit –que perdonin, disculpin, va ser un error, però té suficients vots per tenir majoria absoluta– ha pogut pactar la llei amb altres formacions sense necessitar aquests vots, perquè hi ha hagut diàleg. No passava en l'època del PSOE, per sort. I m'agradaria que m'expliquessin en quina època de l'any, en quin diàleg i amb quant temps vostès van aprovar la LOU. Seria bo, seria bo que també ho recordéssim quan anem pel món donant lliçons. A mi no és el que més m'agrada parlar del passat, però a mi també em sap molt greu que em donin lliçons constantment aquells que no sempre la poden donar.

«Al marge de la societat.» Escolti, siguem seriosos, la LOU l'ha aprovada el Partit Popular, Convergència i Unió i Coalició Canària; curiosament, el partit que governa Espanya, el partit que governa Catalunya i el partit que governa Canàries. Aquests senyors no representen la societat? Qui representa la societat? Els diputats, suposo, crec.

«Al marge de la societat.» Home, crec que l'argument no s'aguanta massa, com no vulguem anar a aquells arguments de dir que «bé, la societat mai no està representada pels polítics», com no vulguem anar als arguments de dir, altre cop, «jo tinc la veritat i els altres són gent que va errada».

«En contra de la comunitat universitària.» A tots ens consta que amb la comunitat universitària hi ha hagut diàleg. I a tots ens consta que a la comunitat universitària hi ha un sector més o menys ampli –no s'han fet votacions, no se sap–, més o menys ampli que està a favor de la LOU, i que hi ha un sector més o menys ampli que està en contra de la LOU. Clar, aquí també vostès parteixen d'una premissa, no? Aquells que estan en contra, que es manifesten, que parlen, són els que tenen consciència. Els altres, la majoria, que no es manifesten ni parlen, aquests no tenen consciència de res, aquests són uns bens. Jo defineixo qui té consciència i a qui he de fer cas i a qui no he de fer cas. I, home, potser també és vàlida l'altra premissa, no?: que la majoria, aquells que no criden, que no xisclen, que no diuen res, ja els està bé; hi estan d'acord i ho troben bé.

Però parlem una mica de la inconstitucionalitat. Evidentment, ja que abans la senyora Pilar Díaz reconeixia que el Govern té dret a legislar, per pura cortesia a un no li queda més remei de reconèixer que vostès tenen dret a presentar, a demanar tots els recursos d'inconstitucionalitat que estimin pertinents i necessaris. El problema –hi torno a insistir– és que almenys vostès públicament diuen que el recurs el presenten perquè la LOU vulnera l'autonomia de Catalunya. I resulta que el Consell Consultiu parla d'una altra cosa.

Perquè estarem d'acord o no estarem d'acord, senyor Boada, si els tractats amb el Vaticà estan bé o estan malament –això és un altre debat, ara no toca i jo no hi entro–, ja en parlarem d'aquí a un moment, en el que sí que estarem d'acord és que existeixen, i que existeixen abans de la LOU, i ho explico.

I estarem d'acord, senyor Boada –estarem d'acord, senyor Boada– o no estarem d'acord que la possibilitat de retirar –en parlarem d'aquí a un moment– l'homologació d'un títol pot ser –pot ser– un problema, però, escolti'm, si de cas per al ciutadà de Catalunya, per al de Cadis i per al de Múrcia, vull dir, no és un atemptat a Catalunya. Després en parlarem.

Tres articles que no tenen res a veure amb l'autonomia de Catalunya, quan es deia que la LOU era un atemptat a l'autonomia de Catalunya. Però, escolti'm, aquí també voldria dir una cosa: ja que vostès han parlat de quantitats, de quantitats diguem de recursos d'inconstitucionalitat, escolti, no hi ha cap legislador, cap que faci que intenti fer lleis il·legals. Tots els legisladors intenten fer lleis legals: tots. Per això estableixen mecanismes, a més a més de garantir, el Consell Consultiu, el Consell d'Estat, que dictamina prèviament sobre la legalitat o no legalitat d'una llei, i estableixen garanties al Tribunal Constitucional.

Un cop més, no prejudgem. La LOU, nosaltres creiem que no –òbviament, nosaltres creiem que no–, la LOU podrà tenir o no podrà tenir uns aspectes inconstituci-

onals, nosaltres creiem que no, però el que no hi ha per part de ningú –mai– és la voluntat de fer lleis il·legals.

I em salto el guió, pel temps.

Senyora Díaz, realment allò del seu partit és sensacional. Perquè és clar, miri, ara parlarem d'autonomia de Catalunya i d'autonomia universitària, la LOU diu que són les comunitats autònomes qui tenen dret, qui poden prendre la iniciativa per la creació, supressió o modificació de centres universitaris; ho diu la LOU, afortunadament, perquè l'esmena 384 que vostès varen presentar i que suprimia això no va ser aprovada.

Continuem parlant d'autonomia de Catalunya, senyora? La LOU diu, per coherència, evidentment, que «les comunitats autònomes tenen capacitat per a la creació, supressió o modificació d'instituts universitaris». Aquí van ser coherents: van presentar la mateixa esmena també suprimint aquest precepte.

Continuem parlant d'autonomia de Catalunya? La LOU diu que als consells socials de les universitats seran les comunitats autònomes qui els regularan. I només estableix que hi haurà consells socials.

Vostès presenten una esmena, exactament la 398 –ho dic per si després les vol mirar, no?, perquè la senyora Chacón no els devia informar– presenten una esmena... Perdó m'he equivocat... Sí, sí, la 398, ja ho he dit bé. Vull dir, presenten una esmena donant, establint per llei en la mateixa LOU els requisits i el funcionament dels consells socials. Això continua essent defensar l'autonomia de Catalunya? La LOU diu que l'ordenació del sistema universitari correspon a les comunitats autònomes. L'esmena del PSOE –vostès presenten la 416– intenta suprimir això i diu que, en fi, que l'ordenació del sistema universitari dependrà –i aquí també ho diré jo en castellà, ja que això agrada– «al Consejo de Coordinación Universitaria».

Bé, i si vol parlem també d'autonomia universitària, perquè també en varen presentar varies en aquest sentit, no? Home, miri, realment, si aquestes esmenes s'haguessin aprovat, si aquestes esmenes s'haguessin aprovat, suposo que amb la coherència que vostès tenen, amb aquesta coordinació perfecta que porten, haurien presentat un recurs d'inconstitucionalitat al Consell Consultiu –perquè vostès van així–, l'haurien portat a aquest Parlament i, escoltin, en aquell moment nosaltres hauríem votat que sí.

Però és clar, com que afortunadament tot això no ha passat, com que considerem que els tres articles –i ara ja no queda massa temps per entrar-hi, espero que en quedi després, si és que hi ha un segon torn, i si no, ja es deuran explicar– no són inconstitucionals, i com que creiem que la LOU és una llei que facilita seguir treballant perquè la Universitat millori –no és la millora de la Universitat, és una llei que facilita seguir treballant, si volem, almenys els que voldrem, perquè la Universitat millori nosaltres votarem en contra el recurs que vostès pretenen presentar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, aquest dilluns aquest diputat que els parla, so-pant amb un grup de persones joves pertanyents a un sindicat d'estudiants, parlàvem també de la LOU, però en aquest cas rebia la crítica global a tots els polítics, a totes les formacions polítiques, amb aquells tòpics de: «És que els polítics ho barregeu tot, ho emboliqueu tot, mai concretu quin són els arguments, senzillament feu valoracions que un grup diu "això és blanc" i l'altre grup diu "això és negre", sense concretar quin són els punts en els quals s'està d'acord o no s'està d'acord.» I avui, una mica, escoltant algunes intervencions, llastimosament potser que els haurem de donar la raó. Perquè jo no sé si m'he perdut alguna cosa en aquest debat però aquest punt de l'ordre del dia parlava de si té substància o no, en funció del Dictamen del Consell Consultiu, presentar, interposar el recurs d'inconstitucionalitat sobre tres subpunts, tres subarticles de la LOU; això i no una altra cosa.

De totes maneres entenc perfectament, dels tres grups proposants, el nucli de la seva intervenció, perquè, de fet, crec que el que s'estava esperant del Dictamen és que precisament el Dictamen digués que la LOU envaeix competencialment competències de la Generalitat de Catalunya i que, a més, en el seu marc, com deia el senyor Bonet, era globalment inconstitucional.

I aquesta no ha estat la conclusió d'aquest Dictamen. No ho ha estat en absolut. En cap punt s'afecta l'autogovern de Catalunya, en cap. Però, això, Convergència i Unió ja ho sabem. I ja ho sabem perquè vetllar per això ha estat la tasca de més de vint anys. L'acord final de consens entre Convergència i Unió i el Govern de l'Estat ha permès, precisament a través de l'acceptació de les nostres esmenes, que la LOU no envaeixi en cap cas les competències del nostre Govern. Algun diputat feia la referència: a què ens dediquem? Doncs, entre altres coses, ens dediquem a això, a vetllar pels interessos de la societat catalana, a vetllar pel nostre autogovern.

No només ha quedat aquí, és que, a més, hem incrementat l'autogovern, tenim més disponibilitat d'actuació. Abans el senyor Bonet feia referència: «Sembla que ara podem tirar endavant la Llei catalana d'universitats.» Doncs, miri, sí, és que ara la podem tirar endavant, i abans no la podríem tirar endavant. I això són fets. I vull recordar una proposició no de llei que vostès presentaven, abans de l'aprovació de la LOU, precisament en el sentit que es fessin els canvis legislatius estatals necessaris per poder començar a redactar una llei catalana d'universitats. Doncs, miri, ho hem fet. I ara estem en disposició de debatre i fer la redacció d'una llei catalana d'universitats.

Però bé, centrem-nos en tot cas en els punts, en la qüestió la qual avui estàvem debatent: hi ha substància o no hi ha substància per presentar el recurs d'inconstitucionalitat? El Dictamen fa referència només a tres punts.

L'article 35.6: «El Govern estatal establirà el procediment i els criteris per a la supressió o revocació de l'homologació dels títols que incompleixin els requisits o directrius generals.» I ningú discuteix, en tot cas, i no ho fa el Consell Consultiu, que la competència d'homologació sigui de l'Estat. Per tant, el problema serà quin són els criteris, perquè hi ha marge aquí, en funció del desenvolupament reglamentari. Per tant, quan es feia aquella referència que «Convergència i Unió resulta que ha enviat al Govern de l'Estat perquè prengui nota...», és que és lògic: en funció del desenvolupament reglamentari s'hi podrà discutir quin són els criteris i si estan dins del marc legislatiu vigent.

Hi ha un segon punt, l'article 63.1, l'habilitació del professorat. És que, de fet, el que s'està plantejant, que quan una plaça està convocada per una universitat i existeixen aspirants habilitats..., donar un marge de dos anys per deixar la plaça coberta, és a dir, dit d'una altra manera, que la plaça no pugui quedar deserta durant dos anys..., a aquest diputat, d'alguna manera, és que li sembla correcte –és que li sembla correcte. Crec que és un marge suficient, dos anys, per omplir una plaça amb un aspirant habilitat.

En el tercer punt, la disposició addicional quarta apartat segon: «Les universitats de nova creació de l'Església catòlica posteriors a l'acord entre l'Estat i la Santa Seu, del 3 de gener del 79, no necessiten llei de reconeixement.» De fet, això correspon al tracte diferencial que deriva del compliment d'un tractat internacional que s'incorpora a l'ordenament jurídic espanyol i té un rang superior a les lleis estatals. Per tant, no és una qüestió d'entrar-hi; escolti'm, podem discutir si canviem el tractat internacional o no el canviem, però mentre no es modifiqui és raonable pensar que una llei estatal no pot establir previsions contràries a aquest.

Per tant, em reitero: aquests punts són temes menors, solucionables a més a través del desenvolupament reglamentari i en cap cas afecten les competències del nostre Govern.

Per tant, jo sincerament, senyora Pilar Díaz, no entenc com es pot utilitzar l'argument de titllar la LOU de contrària a l'autogovern, de connivència de Convergència i Unió amb aquest fet, perquè jo hauria de pensar que o vostè fa demagògia –i estic segur que no en fa, perquè vostè no en fa–, o senzillament no s'ha llegit les esmenes que el seu Grup va presentar a Madrid. Jo estic segur que no se les deu haver llegit. I el senyor Vendrell n'ha parlat, d'algunes, però és que n'hi han més, i que afecten l'autogovern, i que, si s'haguessin aprovat, avui si que estariem discutint la interposició d'un recurs amb fonament.

La seva esmena 447 feia referència a una part de la LOU en la qual la LOU permet la figura del professor contractat regulat per la comunitat autònoma. Vostès senzillament no ho contemplaven. Autogovern.

Amb l'esmena 461 vostès establien la regulació estatal del professor collaborador. La LOU, actualment, dóna la competència a la comunitat autònoma. Autogovern.

L'esmena de Convergència i Unió aconsegueix la descentralització dels tribunals d'habilitació. A vostès ja

els estava bé que estiguessin centralitzats. Per tant, parlem també d'autogovern.

I amb l'esmena 434, la LOU, que dona plenes competències per a una política pròpia d'avaluació de la qualitat... La seva esmena, la 434, atribueix la competència exclusiva a l'Agencia Española de Evaluación. Per tant, en què quedem? Perquè una cosa és fer el discurs de l'autogovern i del catalanisme, i altra cosa són fets, i altra cosa és presentar esmenes, i altra cosa és debatre textos.

Per tant, quina és la política de Convergència i Unió? –senyor Bonet, senyor Boada, ho preguntaven. Doncs, defensar els interessos de Catalunya i en aquest cas de l'àmbit universitari; no si votem sí a una cosa o no la votem, i en funció de quin color polític és la formació amb la qual la votem, o de quin Govern està governant l'Estat. Aquest no és l'interès; no estem aquí per quedar bé, estem per defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, parlem concretament d'això. Convergència i Unió, a través de les seves esmenes, ha permès que el redactat actual de la LOU, primer, tingui una via docent, investigadora, contractual, estable i gestionada per nosaltres, pel Govern de la Generalitat –són fets i no paraules–; segon, la descentralització de les proves d'habilitació del professorat –són fets i no paraules–; tercer, la plena capacitat per decidir la política d'avaluació de la qualitat –són fets i no paraules–; la consolidació jurídica de la Universitat Oberta de Catalunya –són fets i no paraules–; la capacitat de generar i desenvolupar normativament i executivament i controlar les polítiques de beques –són fets i no paraules–; el reforç de l'autonomia universitària, separant governs autònoms i universitats en les comissions de coordinació acadèmica del nou òrgan de coordinació, donant veu i vot al rector dins del Consell Social –són fets i no paraules–, i el reconeixement del marc europeu d'ensenyament superior. Per tant, tot això són fets, són autogovern, són tasca en defensa de l'interès de la societat universitària en el nostre país.

Per tant, senyors i senyores diputades, hi ha una dita llatina que diu *aquila non captat muscas* –les àguiles no cacen mosques–: els tres punts que avui discutim són realment menors, no afecten l'autogovern.

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquest recurs d'interposició, primer, perquè la LOU, el Dictamen ha aclarit que és constitucional en la seva globalitat; segon, perquè no afecta ni ataca l'autogovern de Catalunya, i tercer i més important, senyor president, perquè per primera vegada ens permet desenvolupar una llei pròpia d'universitat catalana.

Aquest sí que és el debat que ens interessa a Convergència i Unió; aquest sí que és el missatge positiu aquell al qual es referia el senyor Bonet –«Quin és el missatge positiu?»–; aquest sí que és un missatge positiu per a la societat catalana en l'àmbit universitari, i, aquest, entenc que ha de ser l'interès de tots els grups parlamentaris de la cambra. La futura llei d'universitats catalanes haurà de refermar el rumb de la universitat cap a un futur de qualitat, dinamisme i lideratge internacional. És així que podrem construir entre tots i

amb el consens de tots –almenys aquesta és la nostra voluntat– la societat del coneixement avançada que el nostre país ambiciona.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Demana la paraula per?

El Sr. Boada i Masoliver

Per contradiccions, per al·lusions i no se m'acudeix res més.

El president

Té dos minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, de l'escó estant. Senyor Vendrell, jo crec que vostè ha de defensar l'indefensable, i l'entenc perfectament, i no em refereixo als articles inconstitucionals, que vostè diu que n'hi ha pocs –el que sí que està clar és que no n'ha dit res–, sinó quan parla que aquesta llei s'ha elaborat a partir del diàleg amb els partits. Home!, amb els partits, evidentment –és una qüestió de la democràcia–; però, diàleg amb el món social?, diàleg? Quina ha set la posició de la Conferència de Rectors Universitaris Espanyols? Quina ha set la situació dels rectors de les universitats dels Països Catalans? O del Consell Interuniversitari de Catalunya? O dels claustres? O dels sindicats? O les grans mobilitzacions al carrer? On és el diàleg social, en això?

Entenc que vostè pugui posar dubtes sobre el tema de la inconstitucionalitat, però no pas en el diàleg social, que no ha existit. I a més a més el Consell Consultiu parla de la revisió –no jo, el Consell Consultiu– de l'acord entre Espanya i el Vaticà perquè va en contra del precepte constitucional. I això ho diu el mateix Consell Consultiu.

Vostè, senyor Castellà, ens deia que no afecta l'autonomia, aquesta llei. Ja ho veurem. Ja ho veurem quan fem la llei, quines són les esclatxes que ens permetrà, aquesta llei, per tal de fer la nostra pròpia llei universitària, que l'hem fet a remolc d'aquesta llei. Ja ho veurem quines són les possibilitats i quin és el grau d'autonomia d'aquest Parlament. En definitiva, jo crec que aquesta llei ha violentat la universitat i ha posat en dubte la seva autonomia.

Senyor Castellà, «fets i no paraules» deia vostè; vostè ha fet tot un seguit de qüestions. Jo també li diré «fets» –desgraciats– «i no paraules». La promoció del professorat universitari del nostre país és el que cobra menys; quins són els recursos per a investigació i recerca?; el finançament és l'inferior de tot Europa; les beques no estan transferides; manca de planificació; no hi ha mapa universitari: fets desgraciats del seu Govern i no pas paraules de l'oposició. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*La Sra. Díaz i Romero demana per parlar.*) Senyora diputada, té dos minuts.

La Sra. Díaz i Romero

Senyor president, realment pensava que tindríem una segona oportunitat, un torn de rèplica, com va passar en l'últim Ple, però no passa res, amb dos minuts ja faré.

D'una banda, voldria contestar al senyor Vendrell, quan ens parlava o ens deia que nosaltres no hem demostrat la inconstitucionalitat de la Llei. És que precisament no preteníem això, jo no tinc per què demostrar això. Només vinc aquí amb el dictamen del Consell Consultiu, que se suposa que és un organisme independent. Jo no tinc per què demostrar-ho. Jo no sóc jurista, a més a més. Per tant, jo vinc amb aquest Dictamen i el que diu és exactament el que nosaltres hem dit en el faristol.

Pel que fa a manipular la universitat, sobretot per part de les forces d'esquerra, miri, jo li dic una cosa, jo sí que em crec el precepte de l'autonomia universitària que està recollit a la Constitució, jo sí que m'ho crec; en canvi, hi han coses que són bastant sospitoses de la Llei, com per exemple l'elecció a rector. Clar, hi ha una cosa que és molt clara, i és: per què –i el PP s'ho deu preguntar–, per què tenint aquesta majoria natural en la societat espanyola no té aquesta majoria en els rectors de les universitats públiques de l'Estat espanyol?

I em concentraré en una cosa perquè no tinc massa temps, i seria en el tema del diàleg i del consens. Home, crec que ha faltat a la veritat en aquest cas, realment jo entenc que vostè no pot venir aquí i dir la veritat, dir tota la veritat, perquè segurament vostè m'acceptaria en privat el que aquí no m'acceptarà, però no hi ha hagut consens, no hi ha hagut diàleg, i li ho demostraré. Això s'ha tramitat per la via d'urgència quan no hi havia cap necessitat de fer-ho. Hi ha hagut una confrontació amb tota la comunitat universitària. Digui'm un rector de totes les universitats que hagi donat suport a aquesta

Llei. També li diria més, no s'ha permès cap compareixença en el tràmit de la Llei en el Congrés; això no és normal quan es tramita una llei. I si vol continuaria...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Prego que ho acabi.

La Sra. Díaz i Romero

L'única cosa que per acabar voldria dir és, per sort, el PP no va acceptar les esmenes del PSOE, i suposo que vostè ha escollit com tres o quatre del muntant, però per sort ja en tenim del PP, que no va acceptar, i per tant, va vetllar per l'autogovern de Catalunya.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Díaz i Romero

Això és tot.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. No hi ha cap més paraula? (*Pausa.*) Molt bé.

Ara procedirem a la votació. Cal recordar a les senyores i als senyors diputats que per interposar el recurs d'inconstitucionalitat es necessiten seixanta-vuit vots o més. Posem a votació si cal o no cal aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Comença la votació.

En no haver-se assolit els seixanta-vuit vots necessaris, queda rebutjat interposar recurs d'inconstitucionalitat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu de la nit i sis minuts.